

Giới thiệu Hoan Du

Thể loại: 3S, nhẹ nhàng, 1v1

Số chương: 81 chương + 4 ngoại truyện.

Editor: Trà Đá

Conver: ngocquynh520

Giới thiệu:

Rõ ràng tử lượng rất rất bình thường, thế mà Cố Du còn không biết tự lượng sức mình.

Lần đầu say rượu, cô vì bảo vệ chính nghĩa, làm một anh hùng gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, chính vì thế mà đắc tội Phó Lệ Minh.

Thế mà cô còn không rút kinh nghiệm, lại còn có lần thứ hai.

Và dĩ nhiên lần này kết quả còn thảm và kinh dị hơn lần đầu rất nhiều, bởi vì lần này, cô không biết trời cao đất dày mà triền miên với Phó Lệ Minh cả một đêm, hậu quả là cả đời không thể chạy trốn được.

Cố quyết định không bao giờ uống rượu nữa.

Phó Lệ Minh: “Uống một ly.”

Cố Du: “Không uống.”

Phó Lệ Minh: “Anh thích thấy bộ dáng sau khi uống rượu của em.”

Cố Du: “Kiên quyết không uống!”

Phó Lệ Minh: “Vậy quay về phòng ngủ sớm một chút.”

Cố Du: “Sớm vậy hả? Thôi thì uống một chút cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Editor: Trà Đá.

Năm giờ chiều, trưởng phòng đúng giờ đi ra khỏi văn phòng, tuyên bố tăng ca.

Trong một khu làm việc lớn như vậy, mọi người bình tĩnh tiếp tục công việc, bọn họ đã quen với việc tăng ca.

Cố Du bắt đầu thu dọn đồ đạc, đóng tài liệu lại và cất chỉnh tề vào ngăn bàn.

Đồng nghiệp ở bên cạnh nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: “Cố Du, cậu không tăng ca à?”

Động tác trong tay Cố Du không ngừng: “Không.”

Đơn xin nghỉ việc đã đưa cho trưởng phòng, ở lại đây làm gì nữa? Ngoại trừ tuần trước được nghỉ ngơi một ngày, thì cô đã liên tục tăng ca nửa tháng, bao gồm cả ngày nghỉ cuối tuần.

Nhưng điều này cũng không có gì, đối với công việc thì cô vẫn rất nhiệt tình và đam mê. Sau khi làm việc trong công ty quảng cáo Phi Dực được ba năm, cô đã có thói quen tăng ca.

Ba năm qua, thành tích của cô rất rõ ràng, nhưng đến nay vẫn dậm chân tại chỗ. Cũng may tiền lương không tệ lắm, hằng năm còn được thưởng, nên cô không nghĩ nhiều đến vấn đề thăng chức.

Nhưng dạo gần đây cô cũng có suy nghĩ về việc đó.

Hóa ra là do phó phòng chuyển công tác, chức vị bỏ trống, cấp trên muốn đưa một người trong văn phòng lên thế chỗ. Cố Du là người được hy vọng nhiều nhất, năng lực của cô rất tốt, mà tháng trước còn được tuyên dương ở hội nghị nữa.

Mọi người đều cho rằng chuyện Cố Du thăng chức như ván đóng thuyền, ngay cả chuyện ăn mừng mọi người cũng đã bàn qua.

Tuy rằng Cố Du nói mọi người đừng nói lung tung, bởi vì sự tình còn chưa công bố, nhưng trong lòng cô cũng tràn ngập hy vọng.

Ngày mai chính là ngày công bố, thì cô lại xin nghỉ việc.

“Đừng nói là cậu nghỉ làm thật nhé?” Đồng nghiệp bày ra vẻ mặt không tin.

Cố Du giương mắt liếc đồng nghiệp một cái, kiên định nói: “Thật mà.”

“Cậu đừng có hành động theo cảm tính nữa, cậu cũng đã nhịn lão Chu ba năm qua rồi, cần gì phải lật mặt với ông ta vào lúc này, nhịn thêm chút nữa có sao đâu.”

“Không chịu nổi nữa.”

Hôm nay trong đầu cô vẫn quanh quẩn lời nói của người bạn thân Dịch Huyền: “Không thể nhịn được nữa, thì không cần nhịn nữa.”

Lão Chu là trưởng phòng, cũng qua năm mươi tuổi, hạo sắc, thậm chí càng ngày càng quá phận. Từ lúc Cố Du bắt đầu vào làm, hắn năm lần bảy lượt đến quấy rầy Cố Du, cô có lập trường rất kiên định, hơn nữa tính tình lại trong cứng ngoài mềm, lúc ấy địa vị của lão Chu cũng không đủ ổn định, cho nên không dám làm càn.

Hiện tại, hắn đã có chỗ đứng, hôm nay hắn kêu Cố Du vào văn phòng, nói cô sau này nên đền đáp hắn cho tốt, thì hắn sẽ giúp cô chuyện thăng chức.

A!

Rác rưởi!

Cố Du nói với hắn cần suy nghĩ một chút, sau đó cô ra ngoài viết đơn xin nghỉ việc, cười cười mang đến đặt trước mặt hắn, nhìn thấy nụ cười của hắn sụp đổ, Cố Du cũng cảm thấy bớt bức tức.

Đó là chuyện khiến cô thoải mái nhất trong suốt ba năm đi làm.

Cô thích làm việc đến nơi đến chốn, đã tâm không quá lớn, không muốn đổi công ty. Dịch Huyền đã sớm khuyên cô đổi chỗ làm, dựa vào năng lực của cô thì ở đâu cũng có thể kiếm được việc làm, sao cứ phải treo chân ở một chỗ, lại còn là một chỗ không ra gì.

Cố Du thu dọn đồ đạc xong xuôi, cầm lấy túi xách đứng dậy.

Đồng nghiệp cau mày, thở dài một hơi, nói: “Đêm nay cậu thả lỏng một chút cũng được, ngày mai có lẽ cấp trên sẽ tìm cậu đó.”

Cho dù cô muốn đi, nhưng công ty cũng không dễ dàng thông qua, đồng nghiệp vẫn cảm thấy Cố Du sẽ không rời đi.

Cố Du đi qua, vỗ vỗ bả vai đồng nghiệp, mỉm cười nói: “Tớ được giải thoát rồi, ở lại cố gắng nhé, bai.”

Cô đi tới trước cửa phòng trưởng phòng, không tiến vào, chỉ nói không thoải mái nên xin về trước.

Trưởng phòng vui vẻ để cô về, còn nói cô nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lại tiếp tục cố gắng. Trong lời nói cũng có ý tứ về việc Cố Du sẽ không rời khỏi đây, hoặc là đơn nghỉ việc sẽ không được thông qua.

Cố Du không nói gì.

Đi ra khỏi công ty, một luồng khí nóng oi bức ở ngoài trời ập vào mặt.

Lúc này mới tháng năm, nhiệt độ không cao không thấp, nhưng cũng nóng đến bức bối.

Tồn tại thật không dễ dàng.

Cuộc đời rất ngắn, phải tận hưởng những niềm vui trước mắt.

Cố Du lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, vừa đi đường vừa gọi điện thoại cho Dịch Huyền.

Đầu bên kia bắt máy, Cố Du lờn ít ý nhiều: “Đi ăn cơm.”

Dịch Huyền nằm trên ghế sofa, giờ một bàn tay ở trước mặt, nhìn ngắm bộ móng tay mới làm: “Ăn gì?”

“Ăn hải sản không?”

“Hả? Mừng cậu thăng chức à? Không phải ngày mai mới...”

“Ăn mừng tớ được giải thoát.”

Dịch Huyền im lặng hai giây, sau đó nói rõ ràng: “Được! Ăn hải sản xong rồi chị sẽ mời cung đến Thịnh Thế Vương Triều một đêm.”

“Gọi Chung Kỳ Kỳ và Lư Hiểu Vũ đi cùng luôn.” Một ngày vui như thế này, thì càng đông người càng vui.

“Được, tớ sẽ nói hai cậu ấy không được dẫn theo bạn trai.”

Hiện tại Cố Du là người thất nghiệp, số đào hoa lại kinh khủng, Dịch Huyền ăn cần loại bỏ hết mọi chuyện có thể kích thích Cố Du.

Cố Du bị cô chọc cười, nói: “Không sao, tớ còn có cậu mà.”

“Không được, tớ thích đàn ông.”

“Nhưng tớ cũng tốt mà.”

“Đúng, cậu vừa xinh lại mềm mại, muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, quả thật là báu vật của nhân gian.” Dịch Huyền cười hi hi khen một chút, sau đó bổ sung: “Nhưng cậu cũng không còn nhỏ tuổi nữa, à không, phải là hơi quá tuổi.”

Cố Du không có lời nào để phản bác.

Mà Dịch Huyền vẫn chưa nói hết, không liêm sỉ mà tiếp tục: “Hơn nữa, để chị đây cũng hơi quá tuổi đến thỏa mãn cung đi, ai...”

Cuối cùng lại thành than thở, cực kỳ chán nản.

Càng nói càng đen tối, bên cạnh Cố Du vẫn có người đi đường ngang qua: “Không nói chuyện với cậu nữa, tớ về nhà tắm rửa thay quần áo một cái, lát nữa cậu đến đón tớ nhé.”

“Về nhà làm gì nữa, tắm cái gì mà tắm, ăn hải sản xong rồi chúng ta đến Thịnh Thế Vương Triều chọn bồn tắm sang trọng, sau đó chọn vài chàng trai dễ nhìn vào mắt xa cho chúng ta, đêm nay, chúng ta phải hưởng thụ giống như phú bà.”

Thịnh Thế Vương Triều là một hộp đêm xa hoa, giá cả rất cao, nhưng so sánh với những hộp đêm khác, thì Thịnh Thế Vương Triều không hỗn độn hắc ám, nghe nói năm trước mới đổi ông chủ, nên đã cải chính lại rồi.

Đương nhiên, hộp đêm thì không thể không phức tạp, nhưng điều kiện đầu tiên đó chính là không có ai dám gây chuyện.

Dịch Huyền nói, ông chủ mới này không đơn giản, có thể ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng thủ đoạn lại không hề đơn giản.

Cố Du từng tới chỗ này xã giao một lần, bởi vì công việc cho nên Dịch Huyền cũng đã tới đó rất nhiều lần, cho tới nay mới không còn thấy những tình huống ồn ào như trước đó nữa.

“Đi, đêm nay tớ làm chủ.”

“Thôi đi, cậu chỉ có chút tiền lương.”

“Phú bà Dịch Huyền, đừng xem thường tớ được không? Tớ không thích mua sắm gì, nên tiền cũng muốn móc meo rồi đây này.”

Dịch Huyền là chuyên gia trang điểm chuyên nghiệp, kiếm được rất nhiều tiền, lại là người hào phóng, lúc nào gặp mặt cũng đòi trả tiền, Cố Du nhiều lần lên tiếng mời, nhưng kết quả lại bị Dịch Huyền giành trả.

“Chắc chắn, tiền móc meo cái gì, đêm nay phú bà đây sẽ thỏa mãn cung.”

“Nếu cậu còn giành trả tiền, thì sẽ nghỉ chơi với cậu luôn.” Cố Du uy hiếp nói.

Dịch Huyền giương mắt nhìn trần nhà: “Nếu tớ giành trả thì sẽ bị băm thành trăm mảnh.”

“Chắc chứ.”

“Đương nhiên.”

Cố Du trợn mắt: “Khi nào thì cậu đến?”

“Bây giờ ra cửa đây, 20 phút nữa có mặt.”

Nói chuyện với bạn tốt khiến những phiền muộn trong lòng Cố Du cũng tan biến đi một chút.

Khu trung tâm phồn hoa náo nhiệt, nhà hàng sang trọng hay nơi ăn chơi cũng đều tụ tập ở chỗ này.

Quán hải sản ngay sát đường, Thịnh Thế Vương Triều cũng ở gần đó, đi bộ có thể đến, không cần bắt xe.

Cố Du mang một đôi giày cao gót mười phân, bước đi không nhanh không chậm.

Đi làm ở đây ba năm, cô chưa bao giờ cảm thấy bước đi của mình nhẹ nhàng như hôm nay. Trước kia cô cũng suy nghĩ nếu nghỉ việc, thì cô nhất định sẽ rất bất an, không ngờ hôm nay làm được việc đó, thì trong lòng cũng không lo lắng quá nhiều.

Việc đời vẫn thường như thế, bước từng bước phải suy tính chi ly cẩn thận, sau đó lại sợ hãi mà lùi bước, chậm chạp không dám tiến về phía trước, sự thật thì sao, bước đi rồi mới phát hiện ra không giống như những gì tưởng tượng.

~

Cố Du đi vào nhà hàng chọn ngồi vị trí bên cạnh cửa sổ, ngồi được một lát, thì Dịch Huyền gọi điện thoại tới, nói tới trễ một chút.

Giờ này là giờ tan tầm, Cố Du có thể hiểu.

Không bao lâu sau thì Dịch Huyền đến, trong tay cầm túi mua sắm, bao bì hiện ra logo thời trang nữ.

Dịch Huyền mặc một cái váy đen dài đến đầu gối, kiểu dáng rất sang trọng, ôm lấy dáng người. Dịch Huyền liếc mắt một cái đã nhìn thấy Cố Du, rồi lã lướt mà đi tới.

Cố Du mặc một áo sơ mi trắng và quần tây màu ka-ki, tóc tai chải chỉnh tề gọn gàng, trông cực kỳ chuyên nghiệp.

Cô dựa lưng ra ghế, khoanh tay chờ Dịch Huyền đến gần: “Sexy quá.”

Dịch Huyền nhướn mày, cầm túi đồ trong tay đưa cho Cố Du: “Cậu cũng sẽ như vậy mà.”

Cố Du mở ra, lấy ra cái váy màu đỏ: “Cái váy này...”

“Cho cậu đó.”

“Phải cái váy lần trước cậu nói tớ thử không?” Cô cẩn thận nhìn một chút, trên mặt hiện ra vài tia phức tạp.

“Đúng vậy, cậu nói là hở hang quá nên không dám mặc, nếu cậu từ chối, thì tớ cũng sẽ tuyệt giao với cậu.” Dịch Huyền ăn miếng trả miếng, bộ dáng không thương lượng.

Cố Du không nói gì mà chỉ cười, nghe thấy lời uy hiếp thì nói: “Mặc thì mặc, ai sợ ai chứ.”

Cái váy này thiết kế lộ lưng, phía trước khá ổn, phía sau khoét lưng hình chữ V dài đến thắt lưng, hơn nữa chiều dài cái váy trên đầu gối, cũng dễ dàng di chuyển.

Nửa tháng trước hai người đi dạo phố, Dịch Huyền muốn cô thử cái váy này. Dựa theo màu sắc và kiểu dáng thì đây không phải gu của cô.

Cô thích thanh lịch một chút, không thích quá hở hang, hoặc nói là cô cảm thấy bản thân không không chế được. Nhưng ngày đó mặc thử rất đẹp, Dịch Huyền nói cô mua, Cố Du kiên quyết không mua, cô ta muốn mua cho Cố Du nhưng lại bị cô kéo đi.

Lúc ấy Cố Du nghĩ có mua cũng sẽ không mặc.

Hiện tại, cuộc sống của cô đã xảy ra thay đổi, nên tâm tình cũng muốn thay đổi theo.

Một cái váy xinh đẹp như vậy, cô có lý do gì để không mặc.

“Phải vậy chứ.” Dịch Huyền ngồi xuống bên cạnh Cố Du, dùng móng vuốt đẩy Cố Du dịch vào phía trong một chút.

Bàn này là hai ghế sofa, bốn người ngồi, Dịch Huyền và Cố Du thích ngồi chung với nhau, bởi vì hai người đều độc thân cho nên muốn sưởi ấm cho nhau.

“Tớ nói cậu nghe, tớ cảm thấy cậu xin nghỉ việc là chuyện tốt, tớ có một cảm giác mãnh liệt, cuộc đời của cậu bắt đầu tỏa sáng, số đào hoa cũng sắp tới rồi đó.”

Cố Du liếc mắt nhìn Dịch Huyền: “Từ khi nào mà cậu ăn nói mất lý trí như vậy hả.”

“Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn.”

“Trời! Thời đại nào rồi còn dựa vào giác quan thứ sáu?”

“Hừ! Chờ đi.”

“Chờ đến hộp đêm câu một con rùa vàng sao?” Cổ Du cười giỡn nói: “Còn không bằng tớ về nhà thừa kế tiệm cơm của ba mẹ, tìm một chàng trai biết nấu ăn đến ở rể nhà tớ.” Đây là nguyện vọng của ba mẹ cô, cũng là nguyên nhân khiến cô nhất quyết ở lại thành phố lớn dốc sức làm việc. Cô không muốn cuộc đời cô như vậy.

Cổ Du không ngờ tới hôm nay, cuộc đời cô đã xảy ra một thay đổi cực kỳ lớn, thất nghiệp còn không bằng sự kiện này.

Nếu có thể được lựa chọn lại, thì cô sẽ chọn sau khi ăn xong rồi lập tức về nhà tắm rửa đi ngủ, không đến Thịnh Thế Vương Triều, cũng sẽ không trêu chọc vị diêm vương nhân gian kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Editor: Trà Đá.

Ăn hải sản xong, bốn cô gái lập tức di chuyển đến Thịnh Thế Vương Triều.

Đường rất gần, chỉ cần đi qua hết cái ngã tư là đến. Nhưng những chỗ như thế, có gần cũng không muốn đi bộ đến.

Dịch Huyền mua xe chưa được bao lâu, hơn bốn mươi vạn, với người bình thường mà nói thì cũng đã quá tốt, chạy đến trước cửa Thịnh Thế Vương Triều cũng có chút không tồi.

Cổ Du đã từng ngồi xe này vài lần, cô cảm thấy cực kỳ tốt, dù sao cô cũng không mua không nổi.

Chung Kỳ Kỳ và Lư Hiểu Vũ ngồi xe này lần đầu tiên, bạn trai hai người bọn họ đều là nhân viên đi làm bình thường, ở thành phố coi trọng vật chất, có nhà cửa kinh tế ổn định rồi mới nói đến chuyện yêu đương, chi phí cực cao, nên mua xe cũng không quá đắt tiền.

Các cô vừa lên xe thì lập tức khen xe này sang trọng, thoải mái, có đẳng cấp.

Bốn người là bạn học thời cao trung, lúc học đại học thì tách ra bốn năm, sau này đi làm lại ở chung một thành phố, nên mới thường xuyên liên lạc với nhau. Hiện tại các cô đều 27, 28 tuổi, làm bạn bè nhiều năm như vậy nên quan hệ cũng không tồi.

Thời điểm không vui thì tụ tập với bạn tốt là thích nhất, bao nhiêu oán giận, buồn vui đều có thể nói ra hết, tâm tình mới tốt lên được.

“Các cậu đừng vội khen, đợi lát nữa đến Thịnh Thế Vương Triều rồi thì các cậu sẽ không khen xe tớ tới như vậy đâu.” Dịch Huyền không nghe nổi lời nịnh nọt của đám bạn mình.

Trong bốn người, chỉ có Dịch Huyền là thường xuyên đến những chỗ ăn chơi, cho nên kiến thức khá nhiều.

Xe chạy đến địa điểm, liếc mắt một cái đều là những dòng xe đắt tiền.

Chung Kỳ Kỳ cảm khái: “Chắc chắn, không phải là chưa từng thấy xe đắt tiền, nhưng lần đầu tiên được nhìn thấy nhiều xe đắt tiền tụ lại một chỗ như thế này.”

Lư Hiểu Vũ cũng ngây ngẩn: “Hiện tại tớ nghĩ là bên trong cũng đều là người có tiền.”

Cổ Du không kích động đến như vậy, hiện tại cô không cảm thấy thiện cảm với người có tiền lắm, vừa nghĩ tới kẻ có tiền thì cô lập tức nhớ tới gương mặt của lão Chu.

Tâm trạng bị ảnh hưởng.

“Các chị em, chúng ta cùng cố gắng, sau này cũng biến thành người có tiền.” Cổ Du vừa mở cửa xuống xe, vừa hào hùng nói.

“Cố gắng bằng một nửa người giàu có cũng khó.” Lư Hiểu Vũ nói xong thờ dài.

Dịch Huyền: “Đừng thờ dài nữa, coi chừng mau già.”

Lư Hiểu Vũ nhìn mấy chiếc xe đắt tiền, nói: “Muốn thành người giàu có.”

“Vậy thì chờ người đàn ông của cậu đi.”

Lư Hiểu Vũ vỗ bả vai Cố Du, nháy mắt: “Cố Du, bọn tớ kỳ thác hy vọng lên cậu đó.”

Cố Du đẩy tay Lư Hiểu Vũ ra: “Cậu hy vọng tớ kiếm được nhiều tiền rồi bao dưỡng cậu hả.”

“Đúng vậy.”

Xuống xe, các chị em vừa nói vừa cười đi tới cửa Thịnh Thế Vương Triều.

Đúng lúc này, có một chiếc xe sang điệu dừng lại, tiếng gầm rú phát ra không tầm thường, tình hình không nhỏ.

Xe dừng lại trước cửa hộp đêm, bảo vệ ở đằng xa thấy thì lập tức tiến lên chào đón, sau khi xe dừng lại yên ổn thì khom người mở cửa, cực kỳ cung kính.

Chiếc xe cầm đầu chính là Ferrari màu đen, thân xe hình giọt nước, cực kỳ xa xỉ.

Thế giới của kẻ có tiền không liên quan gì đến các cô.

Cố Du vừa thu hồi tầm mắt, dư quang thoáng nhìn thấy một chân dài mặc quần tây bước ra khỏi xe.

Cái chân này có điểm hấp dẫn ánh mắt người khác, Cố Du nhìn không được lại nhìn về phía bên kia.

Người đàn ông đã xuống xe, đứng ở trước cửa xe ngẩng đầu thoáng nhìn qua kiến trúc đèn neon lấp lờ.

Thân hình cao lớn, không phải là một người cao gầy yếu đuối, mà là vóc người trông cực kỳ khỏe mạnh, hơn nữa lại đứng thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực, trông cực kỳ khí thế.

Từ chỗ Cố Du chỉ có thể thấy sườn mặt của người đàn ông, nhưng đường cong gương mặt cũng đủ để cô phán đoán nhan sắc có giá trị của người đó.

Cũng không tồi, đàn ông vừa có tiền vừa có dáng dấp như vậy rất hiếm khi thấy, hôm nay có thể được nhìn thấy thế này, có thể cuộc đời cũng đang thay đổi.

Người ở những xe phía sau xe Ferrari cũng lần lượt xuống xe, có một cô gái cúi đầu, vừa xuống xe đã bị một người đàn ông đẩy một cái. Cố Du thấy biểu hiện của cô ta có chút khô sở, giống như là đang chịu một áp lực rất lớn.

Các cô nhìn về phía này khá lâu, cho nên người đàn ông đi chiếc Ferrari chú ý đến.

Lúc ánh mắt người đàn ông quét lại đây, Cố Du không cẩn thận đối mặt, cảm giác được người đó đang cảnh cáo rất mãnh liệt, trong lòng không ngừng hoảng hốt.

Dịch Huyền nắm chặt tay cô, hạ giọng nói: “Đi thôi, đừng nhìn nữa.”

Ở những chỗ này cũng không dễ chọc đến kẻ có tiền, hơn nữa với khí thế áp bức như vậy, thì ngàn vạn lần không nên chọc vào.

Cố Du cũng biết điều đó, nhất thời hối hận vừa rồi đứng nhìn hơi lâu. Nhưng hối hận cũng đã quá muộn, chỉ có thể nhanh chân rời khỏi đây.

Vào đến phòng chờ, bốn người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chung Kỳ Kỳ đặt mông ngồi xuống ghế sofa, vỗ ngực nói: “Sợ thật chứ, còn tưởng là có chuyện.”

Cố Du chủ động thừa nhận sai lầm: “Cũng tại tớ, không nên đứng lại xem.”

Chung Kỳ Kỳ: “Tớ cũng nhìn mà, hơn nữa người đàn ông đó còn nhìn với ánh mắt hù dọa nữa chứ.”

Lư Hiểu Vũ có vẻ hơi bức bối, mạnh miệng: “Nhìn thì nhìn thôi chứ có phải quen biết gì đâu...”

Dịch Huyền hắt một chén nước lạnh: “Quen biết? Không đánh nhau thì không quen biết, vậy cậu chịu bị đánh một trận nhé.”

Cố Du cũng nhìn không được, nói: “Hiểu Vũ, bớt xem mấy phim thần tượng lại đi.”

Hại người.

Làm gì có nhiều cô bé lọ lem được hoàng tử yêu quý đâu.

“Ồi chao, Dịch Huyền, cậu có biết người đàn ông đó là ai không?” Chung Kỳ Kỳ tò mò hỏi.

Dịch Huyền không ấn tượng: “Chưa thấy qua.”

Chung Kỳ Kỳ: “Người đó nhìn đáng sợ thật.”

Cố Du ngồi bên cạnh gật đầu đồng ý.

“Nói đến đáng sợ, thì ông chủ ở đây mới đáng sợ.”

“Đáng sợ thế nào?” Cố Du hỏi.

“Chúng ta đều từng sống ở thành phố nhỏ, cho nên chắc cũng đã thấy qua mèo bắt chuột?”

Các cô đều đã thấy qua, chỉ có Cố Du chưa thấy qua: “Tớ đã thấy mèo, cũng thấy chuột rồi, nhưng đáng tiếc lại không thấy bọn chúng thích chém giết nhau như vậy.”

Dịch Huyền dùng ánh mắt khen Cố Du: “Thích chém giết nhau, ha ha, chính xác.”

Cố Du thần nhiên cười: “Hài lắm hả?”

“Không, chính xác đó.” Dịch Huyền bắt đầu giải thích: “Mèo bắt được chuột rồi sẽ không cắn chết ngay lập tức, mà bắt đầu chơi đùa một chút, sau đó thả ra, khiến cho con chuột nghĩ có đường sống, cẩn thận chậm rãi chạy đi, vừa chạy đến khu vực an toàn thì thả lỏng một chút, sau đó mèo sẽ nhảy tới bắt chuột một lần nữa. Chơi vài lần lại ngán không chơi nữa, nhưng lúc này thì con chuột cũng coi như bị vòn đến chết rồi.”

Dịch Huyền còn cố ý nhấn mạnh từng chữ “Vòn đến chết”, khiến ba người còn lại bị hù dọa đến mức rùng mình.

Cố Du nhú mày hỏi: “Đáng sợ như vậy sao?”

“Ừ.” Dịch Huyền nhún nhún vai: “Phó Lê Minh cũng như vậy đó.”

“Phó Lê Minh là ai?”

“Là ông chủ chỗ này.”

Trong lời nói của Dịch Huyền khiến cho mọi người lạnh cả sống lưng, từ chối thảo luận vấn đề này.

Chuyện vừa rồi cũng bị các cô ném qua một bên, các cô bắt đầu đi ngâm bồn tắm.

Sau khi tắm xong thì mát xa, một phòng hai người, Dịch Huyền và Cố Du một phòng.

Người mát xa cho hai cô là nữ, bạn trai chưa có thì đầu thế để cho đàn ông đụng vào cơ thể mình được, bình thường chỉ ăn nói mạnh miệng cho đã ghiền vậy thôi.

Hai người nằm trên giường mát xa, hưởng thụ dịch vụ cao cấp.

“Khi nào thì cậu chính thức nghỉ việc?” Dịch Huyền hỏi.

Lúc trước tâm tình của Cố Du không tốt, nên Dịch Huyền không hỏi nhiều, nhưng bây giờ đã có thể hỏi.

Cố Du gối đầu lên cánh tay mình, nhắm mắt trả lời: “Không biết, bọn họ còn chưa xét duyệt đơn nghỉ việc của tớ.”

“Ặc!” Dịch Huyền hơi kích động: “Lời này của cậu khiến tớ có suy nghĩ khác đó.”

Cố Du trợn mắt, quay đầu nhìn Dịch Huyền, cười nói: “Đừng nói là cậu nghĩ tớ không đi đấy nhé?”

“Không phải, chỉ là tớ thấy cậu bị ép quá, tám chín mươi phần là sẽ không làm nữa.” Nếu không cũng sẽ không chịu tăng ca, cũng không sáng khoái đồng ý đến Thịnh Thế Vương Triều chơi như vậy. Dựa theo tính tình của Cố Du, thì ban ngày liên tục tăng ca, thì buổi tối sẽ lựa chọn về nhà nghỉ ngơi.

“Chỉ có cậu hiểu tớ.” Cố Du thờ dãi: “Dù sao lần này tớ đã quyết đi rồi, tớ không nghĩ sau này tớ sẽ ngu ngốc như bây giờ.”

“Đừng ra cậu nên sớm nghỉ như vậy.” Dịch Huyền cảm thấy vui mừng thay cho Cố Du: “Cậu cũng không phải không có năng lực, bao nhiêu công ty tốt đều cầu mong người tài.”

“Ai da!” Cố Du bất lực: “Thành phố này đầy nhân tài, người như tớ ra đường vớ đại cũng có.”

Dịch Huyền liếc mắt, cũng lười trấn an Cố Du: “Không sao, cùng lắm thì cậu đi theo tớ, tớ sẽ tạo cơ hội kiếm tiền cho cậu.”

“Đi với cậu thì làm được gì?”

“Cho cậu đi đóng phim”

“Tuổi tớ thì đóng phim gì được nữa?”

Hiện tại giới giải trí cũng toàn là các cô gái nhỏ mười mấy hai mươi tuổi, cô sắp đến ngưỡng đầu ba rồi.

Dịch Huyền nói hợp tình hợp lý: “Cậu có thể diễn vai mẹ của nhân vật chính, ha ha ha.”

Cố Du quay đầu nói với chuyên viên mát xa: “Có thể dừng một chút được không, tôi muốn qua đó đánh người.”

Dịch Huyền cũng không sợ hãi: “Đi nói với ông chủ các cô một tiếng, có người đòi đánh nhau nè.”

Một chuyên viên mát xa tưởng thật, nói: “Ông chủ bọn tôi bận rộn nhiều việc lắm.”

“Bận việc gì?” Cố Du thuận miệng hỏi.

Chuyên viên mát xa: “Chỉnh đốn nội bộ.”

Cố Du: “Ừ.”

Trong đầu cô không ngừng xoay quanh vấn đề mèo bắt chuột mà Dịch Huyền nói tới, sau đó rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Editor: Trà Đá.

Sau khi mát xa xong, Cố Du thay bộ váy Dịch Huyền tặng.

Dịch Huyền giúp Cố Du trang điểm, nhấn nhá phấn mắt, kẻ thêm viền mắt, kẹp lông mi, cộng thêm màu son đỏ, trông Cố Du cực kỳ quyến rũ.

Lúc quay trở lại phòng đặt trước, vẻ mặt Chung Kỳ Kỳ và Lư Hiểu Vũ cực kỳ kinh ngạc.

“Cố Du, bình thường cậu cũng nên ăn mặc trang điểm như vậy đi!”

“Đẹp quá, tớ còn nghĩ là nhan sắc của bốn đứa mình tương đương nhau, bây giờ cậu là người đẹp nhất.”

Cố Du được khen có chút ngượng ngùng: “Do kỹ thuật trang điểm của Dịch Huyền quá giỏi.”

Dịch Huyền: “Chỉ trang điểm sơ sơ thôi, còn chưa phát huy kỹ thuật nữa. Cậu cơ bản đã xinh, không cần khiêm tốn, khiêm tốn quá là bị đánh hội đồng”

“Chính xác.”

Cố Du buồn cười: “Thôi được rồi, đêm nay gọi tớ là người đẹp đi.”

Cố Du quả thật rất xinh đẹp, mày liễu mắt hạnh, sống mũi thẳng tắp thon gọn, môi nhỏ chúm chím mê người, mặt nhỏ hình trái xoan, rất dễ nhìn. Bình thường cô đi làm cũng trang điểm rất trang nhã, tóc lại được chải cột rất cẩn thận tỉ mỉ, thoát nhìn không thú vị, mặt mũi nhìn khá yếu đuối.

Đây là cô cố ý, có một trường phòng hảo sắc, thì cô càng phải khiêm tốn giấu mình.

Phải biết rằng lúc đại học, cô cũng chịu khó trang điểm mỗi ngày, mỗi ngày đều ăn mặc váy ngắn các loại, cho dù trời lạnh cũng không ngoại lệ.

Khi đó cô còn chăm sóc vóc dáng, một tuần ít nhất có bốn năm ngày đi tập gym.

Trước kia tinh thần cực kỳ phấn chấn, sau khi đi làm vài năm thì bỏ bê, cũng không có thời gian vận động, vừa rồi mặc lại cái váy này cô còn cảm thấy mình mập lên một chút.

Cô quyết định sau khi nghỉ việc, thì việc đầu tiên cô làm đó chính là đến phòng gym.

Nói giỡn một trận, nhân viên đã đưa lên các loại đồ ăn vặt và bia rượu.

Bia là loại có nồng độ cồn thấp nhất, bởi vì từ lượng của Cỏ Du kém, hai người kia còn có bạn trai quản nghiêm, chỉ có một mình Dịch Huyền là có thể nhân nhượng.

Đến những chỗ này, chỉ ngồi một chỗ thì không vui.

Ban này vì tới sớm, cho nên trên sàn nhảy rất ít người, hiện tại đã khuya hơn, âm nhạc bên ngoài điếc tai, cực kỳ náo nhiệt.

Các cô kiểm chế không được, kéo nhau ra ngoài chơi.

Ban này bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, lúc này đã thay bằng đèn neon lập lờ, khiến hộp đêm cũng mang trên mình nhiều sắc thái.

Có ban nhạc biểu diễn, cực kỳ sống động, ca sĩ biểu diễn hết mình, người xem nhiệt tình lắc lư theo tiết tấu.

Nhóm Cỏ Du không chờ được để gia nhập chung.

Nhảy một lúc, thì các cô phân tán. Sàn nhảy đầy người, ánh sáng mờ tối, đèn neon không ngừng biến hóa đến hoa cả mắt, căn bản không nhìn thấy mặt người.

Cỏ Du đột nhiên cảm thấy bất an, cũng không có hứng nhảy nhót, vì thế đẩy đám người đi ra ngoài.

Hầu hết mọi người sẽ tụ tập ở sàn nhảy, những chỗ khác chỉ có ba ba người ngồi.

Nhưng mọi ghế sofa đều có người ngồi, chỉ có quầy bar là còn rất nhiều chỗ trống.

Cỏ Du đi qua, cô cần tìm chỗ ngồi chờ ba người bạn của mình.

Lúc cô ngồi xuống ghế quầy bar, bartender hỏi cô: “Người đẹp uống gì?”

Vừa rồi cô có uống một chút bia, tuy rằng từ lượng của cô kém, nhưng nếu uống thêm một ly cocktail nồng độ thấp thì cũng không say, bởi vậy gọi một ly.

Cỏ Du nhìn thoáng qua tên rượu, lựa chọn rất nhanh: “Ánh trắng màu lam, cảm ơn.” Tên rượu dễ nghe, độ cồn không cao.

“Ly rượu của người đẹp này tính cho tôi.” Một người đàn ông đi tới, nói với bartender.

Cỏ Du quay đầu lại nhìn, là một thanh niên tóc tai gọn gàng, dáng người cũng được, quần áo chỉnh tề.

Anh ta giờ ly rượu trong tay, cười chuẩn bị nói chuyện, Cỏ Du lên tiếng trước: “Không cần.”

Người thanh niên dừng một chút, khẽ cười một tiếng, sau đó xoay người rồi đi.

Kế tiếp lại có hai người đàn ông đến gần, kết quả đều bị Cỏ Du lên tiếng từ chối, sau đó phẫn nộ rồi đi.

Ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm sàn nhảy tìm kiếm, vừa thấy Dịch Huyền chưa được mấy giây, thì đã bị người khác che chắn, không nhìn thấy nữa.

Cỏ Du không muốn tới sàn nhảy, người nhiều, tránh không được đụng chạm, cô không thích loại cảm giác này, bởi vậy mới ngồi chỗ này chờ.

Sau khi từ chối ba người, thì không gian yên tĩnh đi rất nhiều.

Cô chỉ uống từng chút từng chút rượu, mỗi lần chỉ nhấp một ngụm nhỏ, một là sợ uống nhiều quá sẽ mau say, hai là uống xong rồi cũng không còn lý do gì ngồi ở đây nữa.

Một người uống rượu cực kỳ nhàm chán, cô giương mắt lơ đãng nhìn xung quanh, bất chợt nhìn thấy một hình dáng khá quen.

Tập trung nhìn một chút, kia không phải là người đàn ông hung dữ lúc nãy sao?

Người đàn ông kia có dáng dấp rất cao, cả người lộ ra khí chất khiến người khác khó mà rời mắt. Còn nữa, có vẻ như người đó cực kỳ nhạy cảm, Cỏ Du chỉ nhìn thoáng qua, người đó nhận ra rất nhanh chóng, quay đầu lại nhìn, trong chớp mắt người đó đã phát hiện ra ánh mắt của cô.

Trong lòng Cỏ Du căng thẳng, không biết tại sao lại dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Cô cố gắng trấn định bản thân, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, sau đó nhìn về phía sàn nhảy, làm bộ như vừa rồi không thấy gì hết, cũng chưa có gì xảy ra.

Cô không dám nhìn lại phía người đàn ông kia, nhưng lại có cảm giác có vô số áp lực vây quanh người cô.

“Giang thiếu, Hoắc thiếu.” Bartender cung kính chào hỏi.

“Cho bọn tôi hai ly rượu.”

“Ok.”

Cố Du hoàn toàn không để ý đến màn đối thoại, nhưng Giang thiếu và Hoắc thiếu trong miệng bartender gọi lúc này bây giờ lại ngồi xuống bên cạnh cô, một phải một trái, không cho cô đường lui.

Hai người này đi cùng với người đàn ông hung ác kia, thân thể Cố Du trong phút chốc cứng đờ.

“Nè cô gái, uống một ly nhé?” Lúc người đàn ông này lên tiếng, thì bartender đã đưa ly rượu tới. Anh ta giơ ly rượu lên, chờ Cố Du.

Trong lòng Cố Du căng thẳng muốn chết, không biết tại sao bọn họ lại qua đây.

Chẳng lẽ người đàn ông kia bảo bọn họ qua đây?

Cô khiến người đàn ông kia mất hứng sao?

Nhìn thôi cũng không được sao?

Mặc kệ thế nào, hai người này cũng không thể chọc.

Cô giơ ly rượu lên, cùng với anh ta, sau đó uống cạn ly rượu. Sau đó cười một cái, tao nhã đứng dậy, xoay người đi về phía sân nhảy.

Một bàn tay ngăn cô lại.

Không biết là Giang thiếu hay Hoắc thiếu, cười cười nói: “Chưa gì đã đi rồi sao? Hai bọn tôi không đẹp trai sao? Ngồi một chút nữa nhé?”

Cố Du giữ vững phong thái thong dong: “Xin lỗi, bạn tôi đang chờ.”

“Không vội.” Người này không thả người.

Cố Du mất hứng, hơi cau mày, suy nghĩ nên thoát thân bằng cách nào.

Người đàn ông còn muốn nói chuyện, thì người còn lại nói: “Anh Minh muốn bọn mình qua kia.”

Người đàn ông gật gù đầu, sau đó nói với Cố Du: “Hẹn gặp lại, người đẹp.”

Danh từ “Người đẹp” này nghe cực kỳ lỗ mắng.

Cũng may bọn họ đi rồi, Cố Du mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

Lúc cô đi đến sân nhảy, quay đầu lại đã không còn thấy bọn họ ở đó nữa.

Sau đó Cố Du gặp lại đám Dịch Huyền, cũng không kể lại chuyện xảy ra ở quầy bar.

Đến mười một giờ, các cô chuẩn bị ra về.

Cố Du bảo muốn đi toilet, nhưng đám Dịch Huyền đã đi toilet rồi, nên ngồi chờ Cố Du.

Toilet nằm ở phía nơi ít người, âm nhạc cũng dần dần nhỏ đi.

Vừa rồi Cố Du uống hết ly cocktail, bây giờ hơi choáng váng, trước mắt hơi mờ, thân thể nóng lên bởi vì cồn.

Lúc đến cửa toilet, tiếng khóc mơ hồ của một người phụ nữ truyền đến.

Cô dừng chân, chăm chú lắng nghe.

Quả thật là tiếng phụ nữ khóc, còn đang nói gì đó, có vẻ như là năn nỉ.

Giọng nói truyền đến từ căn phòng góc cuối hành lang, tinh thần trạng nghĩa của Cố Du trỗi dậy, đi tới chỗ phát ra âm thanh.

“Tổng giám đốc Phó, xin ngài tha cho tôi, tôi biết tôi sai rồi...”

“Nói xem, sai thế nào?”

Giọng người đàn ông trầm thấp mà lạnh lẽo.

Giọng cô gái run sợ: “Tôi không nên bỏ ngoài tai lời ngài nói, ngài nói cái gì thì là cái đó, cầu xin ngài tha lỗi cho tôi, cho tôi một cơ hội, ngài bắt tôi làm gì

cũng được...”

Lúc này, Cổ Du đã thấy được bọn họ, nhưng theo những gì cô gái kia nói thì cô cũng đại khái đoán ra được tình hình là cô ta đắc tội với người đàn ông kia.

Mà người đàn ông kia, chính là người đàn ông hung dữ ở ngoài cửa.

Cổ Du dừng chân.

Người này không phải dạng hiền lành, cô không thể vướng vào.

Ngay lúc cô chuẩn bị xoay người rời đi, thì thấy người phụ nữ kia vừa khóc vừa cời dây váy, đây là đang tự cời quần áo.

Người đàn ông kia mặt không biến sắc nói: “Ồ đây luôn à?”

“Vâng, chỉ cần ngài tha thứ...”

Nghe thấy mấy lời này, trong đầu Cổ Du hiện lên gương mặt béo núc của lão Chu. Hắn quấy rối không ít đồng nghiệp nữ, có một lần ở trong toilet, cô vô tình nghe được, khiến cô thấy ghê tởm vài ngày.

Hiện tại, loại cảm giác này lại xuất hiện.

Đáy lòng cô dâng lên một sự tức giận, cô vội vàng xông vào: “Dừng tay!”

Cô đứng cảm bắt được bàn tay của người phụ nữ, kéo dây váy chỉnh tề lên giúp cô ta. Sau đó giận dữ mắng mỏ người đàn ông kia: “Bất nạt phụ nữ mà là đàn ông sao!”

Mắng xong, cô quay đầu nói với người phụ nữ: “Thân thể là thứ quý giá, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì cũng không thể bán thân được, cô hiểu không?”

“Bốp bốp...” Tiếng vỗ tay vang lên.

Giang thiếu và Hoắc thiếu bước ra từ chỗ tối bên cạnh, nhìn Cổ Du, trên mặt nở nụ cười, bộ dáng như đang xem kịch vui.

Còn người đàn ông kia vẫn nhìn Cổ Du chằm chằm, ánh mắt vẫn hung ác nham hiểm như trước.

Cổ Du đột nhiên sợ hãi.

Người phụ nữ đang khóc lóc vừa rồi cũng tỉnh táo trở lại, hất tay Cổ Du ra, không khách khí mắng cô: “Cô là ai? Thần kinh hả!”

Cô ta cầu trời khấn phật muốn dâng thân xác này cho tổng giám đốc Phó, lại bị cô gái này phá!

Cổ Du vốn đang cảm thấy áp lực, bây giờ bị người phụ nữ này lấy ân báo oán, đầu óc cô nhanh chóng xoay chuyển, giả bộ tức giận, nói: “Xin lỗi tôi xen vào việc của người khác! Tạm biệt!”

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Cô không quay đầu, cũng không để ý đến lời nói trêu đùa của Giang thiếu và Hoắc thiếu ở phía sau.

Còn tổng giám đốc Phó kia không nói chuyện, nhưng Cổ Du cảm giác ánh mắt anh đang nhìn theo cô.

~

Sau khi Cổ Du đi mất, Giang thiếu hứng thú nói với Phó Lê Minh: “Cô gái đó rất thú vị.”

Hoắc thiếu: “Rất có tinh thần trọng nghĩa.”

Giang thiếu: “Lâu rồi chúng ta không thấy mấy chuyện thú vị như vậy.”

Hoắc thiếu: “Đề tở đi điều tra một chút về thân phận cô gái đó.”

“Hai người rảnh lắm hả?” Phó Lê Minh nghiêng mặt liếc nhìn một cái, lại nhìn thoáng qua hướng Cổ Du rời đi, sau đó nâng bước chân rời khỏi đó.

Giang thiếu nhìn thoáng qua người phụ nữ ở bên cạnh, hỏi: “Còn cô ta thì sao?”

Phó Lê Minh: “Sau này không được để cô ta xuất hiện ở Thịnh Thế Vương Triều nữa.”[font=]/[font]

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Trà Đá.

Cố Du không đi toilet nữa mà đi thẳng ra ngoài, lôi kéo Dịch Huyền ra về.

Dịch Huyền thấy thần sắc của cô không đúng, nhìn sau lưng Cố Du, hỏi: “Sao vậy?”

“Đi ra ngoài rồi nói.” Sắc mặt Cố Du lạnh lùng, cước bộ nhanh như bay.

Trong lòng Dịch Huyền lo lắng: “Gặp phải tên háo sắc hả?”

Không đúng, nếu gặp tên háo sắc thì Cố Du phải bức tức mới đúng, hiện tại nhìn cô có vẻ như sợ hãi thì đúng hơn.

“Cậu đánh cho tên háo sắc một trận hả?” Đánh người nhưng không lại, có khả năng là muốn bỏ chạy.

“Lát nữa rồi nói.” Hiện tại Cố Du cảm thấy rất khó thở, ánh mắt người đàn ông kia thật sự quá đáng sợ, thật sự sợ anh trả thù.

Chung Kỳ Kỳ và Lư Hiểu Vũ có bạn trai đến đón, nên các cô đi ra ngoài trước, sau khi nhìn thấy Cố Du và Dịch Huyền ra ngoài, thì lên tiếng chào tạm biệt hai cô.

Cố Du ngồi vào xe Dịch Huyền, Dịch Huyền thấy cô chưa khôi phục lại tinh thần, nên không vội nghe cô kể chuyện, bởi vì Dịch Huyền cũng có chuyện kinh thiên động địa muốn nói cho cô biết.

“Còn nhớ người đàn ông ở ngoài cửa không?”

Cố Du nhìn cửa Thịnh Thế Vương Triều, trong đầu thoáng hiện ra hình ảnh người đàn ông hung ác.

Dịch Huyền bình tĩnh mà nói: “Người đó chính là Phó Lê Minh.”

Một tiếng sét đánh ngang tai Cố Du.

“Tớ cảm thấy tớ hình dung rất chuẩn xác, người đó khiến người khác có cảm giác...” Dịch Huyền dừng lại tìm từ ngữ cho thích hợp: “Vòn chết con mèo không chớp mắt.”

Lúc Cố Du đi toilet, thì Dịch Huyền gặp phải người quen, nói đến tìm Phó Lê Minh. Dịch Huyền hỏi có phải người đàn ông đi xe Ferrari màu đen đúng không, thì đối phương đã cho đáp án chắc chắn.

Dịch Huyền cũng không quá bất ngờ, Cố Du cũng giống vậy, nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Cố Du ngồi ở ghế phụ quay đầu nhìn Dịch Huyền: “Dịch Huyền, cậu nói thử xem, một người nhỏ bé như tớ chắc sẽ không trở thành mục tiêu của người đó đâu nhỉ?”

Dịch Huyền không hiểu lắm: “Đương nhiên, cậu không trêu chọc người ta, mà thân phận của người đó lại không đơn giản, hộp đêm này do anh ta làm chủ, còn có những sản nghiệp kinh doanh khác, cậu không trêu chọc thì mắc gì người ta đếm xỉa tới cậu.”

“Vậy nếu như lỡ chọc vào thì sao?”

“Vậy cũng phải xem lại trình độ.” Dịch Huyền thấy không đúng, động tác khởi động xe dừng lại, nghiêng người trịnh trọng hỏi: “Vừa rồi cậu giống như chạy trời sống trời chết, đừng nói là...”

Cố Du gật đầu, sau đó kể lại hết toàn bộ câu chuyện đã xảy ra.

Dịch Huyền kinh ngạc há hốc miệng, tiếp đó nhanh chóng nổ máy xe, lưu loát lái ra khỏi khu vực đậu xe, vội vàng nhấn ga không ngừng.

Đi ra đến đường lớn rồi, Dịch Huyền mới dừng xe ở bên đường.

“Cậu vừa mới nói là cậu mắng anh ta hả?”

Cố Du gật đầu.

“Cậu mắng anh ta không phải đàn ông?”

“Tớ nói bắt nạt phụ nữ mà là đàn ông cái gì.”

“Ý nghĩa giống nhau.”

Coi như lỡ mắng rồi thì thôi, nhưng mắng anh không phải đàn ông. Đàn ông bình thường cũng sẽ nghe không lọt tai, huống chi là Phó Lê Minh.

“Không phải cậu nói anh ta còn bận rộn với những công việc kinh doanh khác sao? Ban nãy tớ cũng chỉ nói hai câu mà thôi, chắc anh ta sẽ không vì việc nhỏ này là so đo với tớ. Chúng ta không cần lo lắng, không sao đâu.” Cố Du vừa an ủi Dịch Huyền cũng như đang an ủi chính mình.

Kỳ thật, chuyện này cần thận phân tích thì cũng không có gì ghê gớm, lúc đầu hai mắt chạm nhau, Cố Du đã có cảm giác như bị một con sói nhìn chăm chăm, khiến cô có cảm giác sợ hãi. Còn lúc mắng anh thì cũng là do xúc động nhất thời, chính nghĩa trời dậy.

“Ha ha.” Dịch Huyền cười lạnh: “Anh ta không đếm xỉa đến cậu, nhưng đám đàn em của anh ta thì rành. Phó Lê Minh muốn xử ai thì đâu cần tự mình động thủ, đều là cấp dưới xử lý hết.”

Cố Du cúi đầu, thở dài nặng nề.

Hiện tại cô ăn mặc xinh đẹp, gương mặt được trang điểm tinh xảo, hiện tại vẻ mặt u buồn, thoát nhìn cũng có chút hứng thú.

Dịch Huyền là người trang điểm chuyên nghiệp, tuy rằng cả ngày gặp rất nhiều người đẹp, nhưng hầu như đều là những người đẹp dựa vào công nghệ trang điểm, cho dù đã trang điểm, nhưng nhìn gần vẫn thấy rõ tỳ vết.

Nhưng Cố Du là kiểu người chỉ cần tùy tiện trang điểm một chút cũng đã có thể nổi bật hơn người.

Trong lòng Dịch Huyền đột nhiên sinh ra một ý tưởng.

“Thật ra tớ nghĩ có khả năng Phó Lê Minh sẽ không so đo với cậu.”

“Thật không?” Trong mắt Cố Du hiện lên một tia hy vọng.

Dịch Huyền vươn một ngón tay, nâng cằm Cố Du: “Có lẽ sẽ coi trọng sắc đẹp của cậu.”

Cố Du không ngờ Dịch Huyền lại có suy nghĩ không đúng đắn như vậy, cô không khách khí hất tay cô ấy ra: “Không cần đùa như vậy, tớ thật sự rất sợ.”

Cô vốn hướng tới một cuộc sống bình thản, an phận sống và làm việc. Hôm nay xin nghỉ việc là vì cô không chịu đựng nổi nữa, nếu mà là người khác thì đã sớm không thêm làm rồi.

Tiến vào xã hội được vài năm, cô cũng thu lượm được rất nhiều kinh nghiệm sống. Trên đời này có những loại người thích chinh người khác rất thắm, hơn nữa lại không ít.

Cố Du chỉ là một con người nhỏ bé với bối cảnh bình thường, muốn chinh cô thật sự rất dễ.

Dịch Huyền cẩn thận phân tích lời nói của Cố Du một chút, cảm thấy năng lực ứng biến của cô không tệ, hơn nữa bọn họ cũng không ngăn cản cô, có khả năng sẽ không so đo với cô.

Sau khi đã an tâm hơn, hai người lái xe về nhà.

Dịch Huyền muốn ngủ lại với Cố Du một đêm, nhưng Cố Du từ chối.

Sáng mai Dịch Huyền còn phải đi làm, hơn nữa mỗi lần hai người ngủ cùng nhau, thì Dịch Huyền đều chỉ trích tướng ngủ của cô, nói cô ngủ mà còn đá chân đạp người.

Điều này mẹ Cố Du cũng đã nói qua nhiều lần, trước kia cô còn tưởng mẹ cô làm quá. Nhưng nếu cả hai người đều nói như vậy, thì chắc là đúng rồi.

Mẹ cô và Dịch Huyền còn nói lực đạp chân của cô rất mạnh, giống như lực sĩ vậy.

Có thể đá một người trưởng thành xuống giường, thì có thể đoán ra độ mạnh yếu rồi.

~

Sau một ngày kinh tâm động phách, Cố Du vốn còn tưởng chắc sẽ mất ngủ, nhưng không ngờ về tới nhà tắm rửa lên giường, chơi game trên điện thoại một lúc thì không mở mắt ra nổi.

Hôm sau cô vẫn đi làm như thường, bởi vì mới nộp đơn xin nghỉ việc thì không thể nghỉ ngay lập tức.

Về chuyện Phó Lê Minh, trong lòng Cố Du vẫn có điểm bất an, nhưng tỉnh táo hơn rất nhiều, cảm thấy chính mình sẽ không xui xẻo đến mức bị người ta

để mất tới.

Cô cũng không có nhiều tâm tư nghĩ về chuyện đó, hôm nay đến công ty có lẽ sẽ phải gặp tổng giám đốc.

Cô luyến tiếc không rời công ty cũng bởi vì tổng giám đốc, ông là một người rất tài năng, cũng dạy Cố Du nhiều thứ. Bởi vì trước đó không còn chỗ trống, cho nên ông còn muốn chuyển Cố Du sang làm trưởng phòng khách hàng, dù sao cũng muốn thăng chức cho cô. Đáng tiếc Cố Du không thích phòng khách hàng, cô thích làm quảng cáo, cho nên từ chối.

Lần này vất vả lắm mới có cơ hội, cuối cùng lại thành ra thế này.

Ngày hôm qua lão Chu đã nói vậy, cho dù cô thật sự thăng chức, nhưng cũng vẫn làm việc dưới trướng của lão Chu. Đến lúc đó chỉ sợ hấn ngày càng quá đáng.

Lão Chu giao thiệp rất rộng, những hợp đồng lớn trong công ty đều có công lao của hấn, nên có lẽ tổng giám đốc sẽ không làm hấn khó xử.

Tổng giám đốc khuyên cô việc nhỏ hóa không, dù sao lần này Cố Du đã kiên quyết, không nhân nhượng vì lợi ích bản thân.

Quả nhiên, vừa đến công ty, thì cô đã được tổng giám đốc gọi lên văn phòng.

Nói chuyện nửa tiếng, thái độ của Cố Du rất kiên quyết.

Tổng giám đốc bắt đầu dī: “Cô đó, bình thường tính cách ôn hòa, lúc bùng lên thì mười con ngựa cũng không kéo lại được.”

Cố Du mỉm cười nói: “Vậy thì tổng giám đốc cũng không cần kéo, công ty không có tôi cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều.”

Tổng giám đốc thoáng nhìn đồng hồ, nói: “Việc này cô suy nghĩ lại đi, tan làm thì nói cho tôi biết quyết định của cô.”

Sau khi Cố Du ra ngoài, không nghĩ tới lão Chu cũng muốn tìm gặp cô.

Hấn cũng khuyên Cố Du ở lại, cười ha ha, giống như chuyện xấu hổ ngày hôm qua không phải hấn làm.

Cố Du không cảm kích, nói thẳng không muốn làm việc với hấn, sau đó kết thúc cuộc nói chuyện.

Lúc tan làm, Cố Du cho tổng giám đốc biết đáp án của chính mình.

Cô đã nghĩ kỹ sau khi nghỉ việc thì sẽ đi đâu, làm gì, khi nào thì tìm công việc mới.

Tiểu kịch trường:

Không biết bao lâu sau...

Cố Du vừa tỉnh lại đã có phát hiện ra chân mình bị tê cứng, cô mở mắt, nắng sớm chiếu vào người đàn ông đang ngủ có vẻ rất dịu dàng.

Nhưng mà cô không có tâm tình thương thức.

“Phó Lê Minh, anh kẹp chân em đau quá!”

Phó Lê Minh mở mắt, nhìn cô gái trước mặt đang giận dữ, sắc mặt không đổi.

“Mau buông em ra.” Cố Du bực bội, buổi tối đã giãy vò cô đến nửa đêm, lúc ngủ còn muốn giam cầm cơ thể cô, không hề thương hoa tiếc ngọc. “Anh không tốt với em chút nào hết.”

Phó Lê Minh: “Nếu anh không tốt với em, thì đã sớm ném em ra ngoài rồi.”

Cố Du kinh ngạc, muốn khóc.

Phó Lê Minh: “Không phải bình thường em rất yếu ớt sao? Sao lúc ngủ lại biến thành lực sĩ hả?”

Cố Du ngưng lại, thử thăm dò: “Em đá anh à?”

Phó Lê Minh cười lạnh.

“Đá xuống giường sao?”

“Không có.”

“Tiếc quá.”

“Cô gái này, muốn được dạy dỗ hả.”

Sau đó, tiểu Du Du bị trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: Trà Đá.

Sau khi đơn xin nghỉ việc của Cố Du được chấp nhận, cô và tổng giám đốc cùng thương lượng, cuối cùng cô sẽ nghỉ việc sau mười ngày bàn giao công việc.

Kế hoạch cô phụ trách đã gần kết thúc, mà kế hoạch mới cũng không cần cô tham gia nữa. Tâm đã không muốn ở chỗ này, thì ở lâu cũng vô ích.

Về phần chuyện phát sinh ở Thịnh Thế Vương Triều, Cố Du thật sự không yên hai ngày. May mắn mọi thứ đều sóng yên biển lặng, cho nên cô mới yên tâm.

Mười ngày tiếp theo, cô cực kỳ thoải mái, tuy rằng vẫn tăng ca mỗi ngày với đồng nghiệp, nhưng áp lực tâm lý có vẻ đã không còn nữa.

Đồng nghiệp Tiểu Lư hỏi: “Có phải cậu tìm được chỗ làm mới rồi không?”

“Không có.” Cố Du thành thật trả lời.

Tiểu Lư không tin: “Trông cậu không có vẻ gì là lo lắng hết, tớ không tin là cậu chưa tìm được việc làm mới.”

Cố Du bất đắc dĩ: “Tớ muốn tự do, lo lắng cái gì chứ? Bây giờ lo lắng chuyện tìm chỗ làm mới thì có ích lợi gì?”

“Cậu ghê thật đó, tớ không dám nghỉ việc, sợ tìm không ra chỗ làm mới.” Tiểu Lư là một cô gái tốt, không có tâm cơ giống người khác, Cố Du cũng có thiện cảm, nhưng đôi khi lại quá nhiệt tình.

“Cậu không biết hả? Những người ở độ tuổi như chúng ta, chưa kết hôn cũng chưa sinh con, lúc phỏng vấn chắc chắn sẽ bị hỏi đến, bởi vì sợ cậu vừa vào làm đã phải nghỉ phép để sinh con.”

Về điều này thì ai cũng biết rõ.

Cố Du không lo lắng là xạo, nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể kiên định đi về phía trước: “Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.”

Tiểu Lư vẫn muốn nói nữa, Cố Du biết cô ấy có ý tốt, nhưng không muốn tiếp tục đề tài này nữa: “Nếu thật sự tìm không ra chỗ làm mới, thì tớ về thừa kế tiệm cơm của ba mẹ, làm bà chủ vậy.”

“À! Nhà cậu có tiệm cơm à?” Tiểu Lư kinh ngạc.

Cố Du không hiểu ý của Tiểu Lư, nháy mắt hỏi: “Ừ, mà sao?”

“Không phải, ý là có làm ăn được không?”

“Đương nhiên ổn, ít nhất thoải mái hơn đi làm.” Cố Du thật sự không muốn tán gẫu nữa, thấy trưởng phòng đi ra, cô nhắc nhở Tiểu Lư, sau đó vui đầu tiếp tục làm việc.

Tại sao cô lại nói những điều này với Tiểu Lư? Là vì cô biết người đi thì trà lạnh, trước kia quan hệ không tồi, nhưng sau khi cô đi rồi thì cũng sẽ trở thành đề tài bàn tán của những người ở lại, chàm chọc cũng không ít. Cô lúi lúi bài tẩy của mình ra, có lẽ cũng ngăn chặn được vài suy nghĩ không tốt.

Cố Du không muốn về thừa kế tiệm cơm của ba mẹ, và cô cũng không nói chuyện nghỉ làm cho ba mẹ biết.

Hiện tại cô 27 tuổi, người lớn trong nhà cũng đã sớm bắt đầu thúc giục cô kiếm đối tượng, bây giờ còn thúc giục cô đi coi mắt. Mỗi lần về nhà đều có mấy buổi xem mắt chờ cô, điều này cũng khiến cô không muốn về nhà.

Hiện tại, cho dù cô không về nhà thì cũng chạy không thoát.

Mẹ của cô không chỉ tìm đối tượng thông qua bà con trong nhà, thậm chí còn “Ra tay” với những khách hàng thân thiết. Nửa năm qua, Cố Du không rời khỏi thành phố, nhưng mẹ cô đã ra tay thu xếp bốn lần xem mắt cho cô.

Gần đây mẹ cô cũng bắt đầu sắp xếp buổi xem mắt thứ năm.

Điều khiến Cố Du phát sầu chính là đi xem mắt, xác suất thành công cực thấp, không nói đến chuyện lãng phí thời gian, mà còn có thể mang tới một đồng phiền toái.

~

Mười ngày trôi qua rất nhanh.

Ngày đầu tiên không đi làm, Cố Du ngủ đến mười giờ sáng, sau khi rời giường rửa mặt, cô ăn một chút bánh bao và súp yến mạch, sau đó thay đồ ra ngoài.

Mấy ngày nay cô nghiêm túc lên một thời gian biểu, hôm nay chuyện phải làm là đi tìm phòng tập thể dục, cô muốn tháng sau chỉ số cơ thể từ 26 giảm xuống còn 20.

Buổi chiều đi dạo nhà sách mua chút sách, không đi làm nhưng vẫn phải nạp thêm kiến thức mới.

Buổi tối ăn cơm với Dịch Huyền, sau đó đi siêu thị mua quần áo thể thao và nguyên liệu nấu ăn, vận động và ẩm thực phải đi kèm với nhau.

Cố Du thuê phòng ở trong trung tâm thành phố, xung quanh phấn hoa náo nhiệt, có đầy đủ hết mọi thứ, phòng tập thể thao cũng có vài cái.

Sau khi cẩn thận lựa chọn, cô chọn được một chỗ tập cô có thể đi bộ tới, cũng là nơi đắt tiền nhất, thiết bị loại mới nhất.

Phòng tập này tên là “Nhiên Thiêu”, rất có khí thế.

Phòng tập nằm ở tầng bốn trong tòa cao ốc, có cả một mặt tường bằng gương, hướng về phía đường cái, có thể nhìn thấy dòng xe đang lưu thông trên đường, buổi tối còn có thể nhìn ngắm cảnh đêm.

Bên trong phòng tập rất rộng, sạch sẽ, không khí cũng tốt. Cố Du nhìn một vòng, cực kỳ vừa lòng, quyết định làm thẻ thành viên.

Sau khi làm hết mọi chuyện, cũng đã gần đến giờ cơm trưa.

Cô cất mọi thứ vào trong túi xách, lấy kính mát, đi qua chờ thang máy xuống lầu.

Bởi vì cô dùng máy tính thời gian dài, cho nên mắt cô bị mắc bệnh tăng nhãn áp, gặp phải cường độ ánh sáng quá mạnh sẽ khiến mắt cực kỳ khó chịu, bởi vậy ban ngày ra ngoài cô đều đeo kính mát.

Nhấn thang máy, Cố Du chán nản nhìn con số nhảy lên.

2, 3, 4.

Đing.

Thang máy đến.

Cố Du dịch qua một bên, chờ người ở trong thang máy đi ra ngoài.

Người bước ra khỏi thang máy chính là một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần tây áo sơ mi, vóc dáng rất cao. Cố Du lơ đãng giương mắt lên nhìn, lúc nhìn thấy gương mặt của người đó thì trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

Người này không phải là Giang thiếu sao?

Giang thiếu vừa ra ngoài đã luôn nhìn Cố Du, anh ấy không keo kiệt ánh mắt của mình với những người đẹp.

Ban đầu anh ấy không nhận ra cô, dù sao phong cách không giống, ngày đó ở hộp đêm ánh đèn mờ ảo, nên không nhìn rõ mặt mũi lắm. Giờ phút này, thấy thần sắc cô thay đổi, mới cẩn thận nhìn lại.

Sau khi xác định anh ấy đã ra khỏi thang máy, Cố Du nhanh chóng mang kính mát lên, cúi đầu đi vào thang máy, không nhìn Giang thiếu.

Giang thiếu đột nhiên nhận ra cô, về mặt anh ấy đầy kính ngạc, quay người lại, đứng trước thang máy chỉ chỉ cô.

Thang máy đã trống, Cố Du vội vàng nhấn nút đóng cửa thang máy.

Giang thiếu khẽ nhếch miệng, định mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nín lại, mỉm cười nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Mọi thứ lại yên tĩnh trở lại, anh ấy quay đầu nhìn thoáng qua phòng tập gym.

Tầng này ngoại trừ phòng tập gym, còn có hai công ty khác, nhưng anh ấy không nghĩ Cố Du sẽ đến những chỗ này.

Cho nên, anh ấy xác định Cố Du tới phòng tập gym

Nếu làm thẻ thành viên ở đây, thì hẳn là có duyên rồi.

Anh ấy đi vào phòng tập, cô gái tiếp tân nhiệt tình chào hỏi anh ấy: “Chào ngài, tổng giám đốc Giang.”

Giang thiếu tên là Giang Khải, là ông chủ của phòng tập này.

Phó Lê Minh là cổ đông lớn nhất ở đây, nhưng không có mấy người biết, bao gồm cả nhân viên ở đây. Lúc trước Giang Khải mua chỗ này không có nhiều tiền, nên anh ấy tìm Phó Lê Minh đầu tư, vì anh nhiều tiền.

“Ừ.” Giang Khải khoác khuỷu tay lên bàn, dựa vào.

Hình tượng công tử ăn chơi hoàn toàn lộ ra.

“Hôm nay có mấy người đến làm thẻ thành viên?” Anh ấy hỏi.

Nhân viên lấy sổ đăng ký ra, trả lời: “Hôm nay không phải cuối tuần, cho nên không đông người lắm, mới chỉ có một người thôi.”

Không phải ngày nghỉ, lại gần trưa, là khoảng thời gian vắng vẻ nhất ở phòng tập.

Giang Khải nhìn bảng đăng ký, liếc mắt một cái đã thấy một hàng chữ viết tay xinh đẹp.

“Cố Du...” Anh ấy thì thầm, sau đó hỏi: “Có phải là cô gái mặc váy hoa dài mới đi đúng không?”

Nhân viên suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đúng vậy.”

Tổng giám đốc Giang lại tìm được con mồi mới sao, sợ rằng sau này anh ấy sẽ thường xuyên lui tới đây rồi.

Nhưng không phải mấy ngày trước anh ấy còn dẫn bạn gái đến đây sao? Nhanh như vậy đã có mới nói cũ, thật sự rất choáng váng.

Quả nhiên, Giang Khải lộ ra nụ cười xấu xa, vừa ghi nhớ số điện thoại di động của Cố Du, vừa nói: “Sau này cô ấy có đến tập, thì phải báo cho tôi biết.”

“Tôi biết rồi.”

Giang Khải dặn dò xong, lấy điện thoại gọi cho Phó Lê Minh, anh ấy đi đến phía cửa gương, nhìn cảnh phố ở bên ngoài.

Điện thoại mới đổ chuông đã có người bắt máy.

“Chuyện gì?” Giọng nói không có chút tình cảm của Phó Lê Minh vang lên, còn mang theo một tia oai phong.

Người đàn ông bị công việc nghiền nát đến mức không có thời gian yêu đương, Giang Khải cảm thấy cuộc sống phải làm mấy chuyện lý thú.

“Anh Minh, anh đoán em gặp được ai không?” Anh ấy thừa nước đục thả câu.

“Tút TUT TUT...”

Điện thoại bị ngắt.

Giang Khải: “...”

Anh Minh thật sự càng ngày càng không ổn, không được, phải ra tay cứu vớt.

Giang Khải gọi lại lần nữa, lần này không nói chuyện tào lao nữa, đầu bên kia vừa bắt máy thì anh ấy trực tiếp nói: “Em gặp được cô gái mắNG anh không phải đàn ông.”

“Rồi sao?” Ngữ khí của Phó Lê Minh rất không kiên nhẫn, trong đầu hiện ra cô gái mặc váy đỏ hùng hổ mắNG anh.

“Anh Minh, anh không cảm thấy cô gái đó không giống những cô gái khác sao?”

“Không biết.”

Giang Khải nhất thời bị nghẹn lời, nhưng cũng nhanh chóng nói: “Em cảm thấy cô gái này không tầm thường, là người chính trực, có lẽ cũng không coi trọng đồng tiền.”

“A!” Phó Lê Minh cười lạnh: “Người biết mấy năm cũng chưa chắc đã đoán chính xác người ta như thế nào, cậu gặp người đó mới hai lần sao có thể

đưa ra kết luận như vậy?”

“Em không kết luận, nhưng đây là trực giác! Anh, có lúc phải tin vào trực giác.”

“Vậy cậu dùng trực giác xem thử bao lâu nữa thì Nhiên Thiêu mới có lợi nhuận.”

Giang Khải: “...”

Phó Lê Minh am hiểu nhất việc dùng dao đâm người, hơn nữa lại đâm trúng những chỗ hiểm.

Về chuyện tiền bạc, Giang Khải thật sự không quá sốt ruột. Bởi vì đám anh em bọn họ đều thích tập thể hình, ở nhà tập không vui, đôi khi còn hện nhau đến phòng tập cho sôi nổi.

Cho nên, lúc anh ấy đưa ra ý tưởng này, thì rất được Phó Lê Minh ủng hộ, nên được thực hiện rất nhanh chóng.

Phó Lê Minh cũng thường xuyên đến đây, thỉnh thoảng kết thúc công việc sẽ đến đây tập luyện một lúc, sau đó sẽ về nhà nghỉ ngơi.

“Nhiên Thiêu” mở cửa chưa tới một năm, cũng đã bỏ ra một số tiền lớn để sửa sang và mua thiết bị. Nhưng thiết bị tập luyện bọn họ mua đều là hàng tốt nhất, bởi vậy tiền lệ phí cũng tương đối cao hơn những chỗ khác, nên cũng ít người tới.

Cũng không biết khi nào mới hoàn vốn, chứ nói chi đến lợi nhuận.

Nhưng mà Giang Khải không phục!

“Anh, chúng ta cá cược đi.” Không đợi Phó Lê Minh từ chối, anh ấy tiếp tục: “Em cá là anh không thể theo đuổi được Cố Du. À đúng rồi, cô ấy tên Cố Du, sao? Anh nghe cái tên thấy êm tai không?”

Nếu chưa có bạn gái, thì Giang Khải đã tự mình ra quân rồi. Nhưng mà anh Minh của anh ấy đã độc thân đủ lâu rồi, đã là anh em, thì phải suy nghĩ cho anh em.

“Cậu cảm thấy tôi sẽ theo đuổi phụ nữ sao?”

“Thì cá cược với em đi sẽ biết.”

“Tại sao tôi phải cá cược với cậu?”

“Anh, vậy là anh sợ sao.”

Phép khích tướng, đáng tiếc không hề có tác dụng với Phó Lê Minh.

“Lần sau còn gọi điện thoại nói nhảm nữa thì lo trả lại tiền cho tôi.” Phó Lê Minh nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Trà Đá.

Cố Du đi ra ngoài, quay đầu liếc lại phòng tập ở tầng bốn, trong lòng cầu nguyện: Hy vọng sau này không gặp lại Giang Thiêu ở đây nữa.

Sau khi căng thẳng vì gặp phải Giang Khải, Cố Du cũng mau chóng lấy lại bình tĩnh.

Cô cũng không thể nào gặp lại bọn họ, không cần phải lo lắng.

Buổi chiều theo kế hoạch đi dạo nhà sách, buổi tối ăn cơm cùng Dịch Huyền.

Hai người trò chuyện một lúc, Cố Du kể chuyện gặp Giang Khải cho Dịch Huyền nghe.

Dịch Huyền kinh ngạc: “Trước kia tớ nghĩ thành phố này rất lớn, bây giờ cảm thấy quá nhỏ, anh ta không làm gì câu chứ?”

Cố Du nói: “Làm gì được chứ, tớ cảm thấy ngày đó chúng ta quá sợ, có lẽ là bị lời nói của cậu hù dọa rồi.”

Cái gì mà mèo bắt chuột, bắt rồi vòn con mèo một chút, sau đó sẽ một phát cắn chết.

Từ nhỏ Dịch Huyền đã có khiếu ăn nói, lúc còn ở trung học, ban đêm cô ấy hay kể những chuyện ma, Cổ Du từng bị dọa sợ đến mức gặp ác mộng vài ngày.

Đêm đó, lúc Dịch Huyền nói “Cắn chết”, Cổ Du thật sự bị dọa sợ. Hơn nữa bộ dáng của Phó Lệ Minh cực kỳ dọa người, lại ở trong hộp đêm nữa, nên ngày đó mới cảm giác sợ như vậy.

Sau khi tỉnh táo lại, cảm thấy mọi chuyện cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Người làm lớn nếu tính toán chỉ li quá, chỉ vì một lời nói mà so đo, thì những sản nghiệp khác cũng đi theo hướng diệt vong.

Dịch Huyền thấy vẻ mặt cô ỉu xiu, bật cười: “Thôi được rồi, không dọa cậu nữa. Tớ đã hỏi qua rồi, tuy rằng Phó Lệ Minh mặt lạnh tâm ác, nhưng thật sự không phải là người tính toán chỉ li. Hôm đó nghe nói là người phụ nữ kia làm hoạt động phi pháp gì ở Thịnh Thế Vương Triều á, nên mới bị bắt. Nghe nói trước kia cô ta còn chủ động hiến thân cho Phó Lệ Minh, nhưng kết quả lại bị bảo vệ đuổi ra ngoài.”

Cổ Du nhớ lại tình hình đêm đó, cô còn tưởng rằng người phụ nữ kia bị ép buộc mới chủ động hiến thân, sau nghĩ lại phản ứng của Phó Lệ Minh, thì có vẻ anh không có ý đó.

Nhưng cô thì sao, tự nhiên nhớ tới lão Chu, sau đó thì nhất thời xông ra vì chính nghĩa.

Lúc đó đầu cô hơi choáng váng, hơi say, bị rượu điều khiển hành động.

Bây giờ nhớ lại thật sự hối hận, sau này không uống nhiều nữa.

Chỉ hy vọng chuyện này sẽ trở thành quá khứ, không nhắc lại, cũng không cần gặp lại những người đó nữa.

“Đúng rồi, Phó Lệ Minh có mấy người anh em tốt cùng lớn lên, đều là những cậu ấm con nhà giàu, một người tên là Giang Khải, một người tên là Hoắc Diệc Thanh, còn một người tên là Lăng Văn Khiên. Trừ Lăng Văn Khiên là làm về nghiên cứu, thì hai người còn lại đều nổi tiếng là công tử ăn chơi. Chỉ có mỗi Phó Lệ Minh là lợi hại nhất, gia đình anh ta rất phức tạp, tính cách đã âm trầm từ nhỏ.”

Những điều này đều do Dịch Huyền nghe người khác bàn tán, cô thường xuyên tiếp xúc với các ngôi sao, vừa mới hỏi thoáng qua, thì đã có rất nhiều người phổ cập kiến thức cho cô.

Thế giới của kẻ có tiền rất đặc sắc.

“Thôi đừng nói đến bọn họ nữa.” Cổ Du không có chút tò mò nào về những người này. Lúc cô đi làm cũng gặp qua không ít kẻ có tiền, nhân phẩm tốt cũng có, nhưng không nhiều lắm.

Dịch Huyền hiểu tính bạn mình, nói sang chuyện khác: “Không phải là cậu muốn đi du lịch sao? Khi nào đi?”

“Trước tiên là tập gym đã, rèn luyện thân thể rồi mới đi.”

“Muốn đi với cậu quá, nếu không cậu chờ tới nửa tháng, sau khi kết thúc công việc rồi tớ đi với cậu.”

Cổ Du từ chối: “Tớ chờ cậu sao nổi, qua vài ngày chắc tớ sẽ bắt đầu tìm việc làm, nếu không thì tiêu xài hết tiền mất.”

“Cùng lắm thì tớ nuôi cậu.” Lúc Dịch Huyền nói câu này nghe cực kỳ ngầu, giống như những tổng giám đốc bá đạo.

“Chắc chắn, cảm động ghê, nhưng đáng tiếc cậu không phải đàn ông.”

“Nữ cũng được vậy.”

“Lần trước ai nói không được nhì?” Ngại cô không có đồ của đàn ông.

“Thôi quên đi, nuôi cậu khó lắm, nên để đàn ông có tiền nuôi đi.”

“Nuôi tớ mà khó á?” Cổ Du hừ nói: “Với lại mắc gì tới phải để người khác nuôi, tớ tự nuôi bản thân được.”

“Ừ, cậu nói đúng, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình, hơn nữa cũng không thể dựa vào đàn ông.”

Hai người thảo luận địa điểm đi du lịch, buổi tối về nhà, Cổ Du lập tức đặt vé máy bay.

Cô quyết định đi Vân Nam chơi mấy ngày, cảm thụ phong cảnh xinh đẹp, sau đó quyết định ở lại đó bảy ngày.

Hai ngày tiếp theo, xế chiều nào Cổ Du cũng đến phòng tập gym, mỗi lần tập một tiếng rưỡi, và rồi đi trước giờ tan tầm.

Thứ bảy, Chung Kỳ Kỳ tìm cô đi chọn áo cưới, buổi tối ăn cơm với nhau.

Hai ngày ăn thức ăn thanh đạm, Cố Du chịu không được sức hấp dẫn của đồ ăn ngon, ăn đến no căng bụng, cũng cảm thấy tội lỗi với bản thân.

Lúc chia tay Chung Kỳ Kỳ là tám giờ tối. Mặc dù cả ngày đi dạo rất mệt, nhưng Cố Du bóp bóp phần mỡ quanh eo, quyết định đến phòng tập.

Chắc bởi vì cuối tuần, cho nên phòng tập khá đông người, phần lớn mọi chỗ đều có người dùng.

Cố Du thay quần áo làm nóng người, cô bắt đầu bài tập gập bụng.

Hôm nay cô mặc một bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, phần thân trên là áo ngắn, lộ ra làn da trắng nõn, eo của cô không to, nhưng lại không săn chắc.

Cô quyết định gập bụng 120 cái, chạy bộ nửa tiếng, sau đó về nhà nghỉ ngơi.

Chỗ cô tập có thể nhìn chỗ cửa ra vào, lúc cô gập bụng được 38 cái, thì thấy ngoài cửa xuất hiện hai dáng người cao lớn.

Cô chỉ vô tình nhìn thoáng qua, nhưng không hiểu sao có cảm giác quen thuộc, cô lại nhìn qua một chút.

Khi vừa nhìn thấy gương mặt cô khó có thể quên được, thì cô lập tức căng thẳng, cho nên động tác có hơi mạnh khiến vùng eo bị đau.

Là Giang Khải và Phó Lê Minh, tuy rằng gặp Giang Khải hai lần, nhưng người khiến cô có ấn tượng nhiều nhất chính là Phó Lê Minh. Gương mặt lạnh lùng cộng thêm khí thế nghiêm nghị tỏa ra quanh người anh thật sự rất đặc biệt.

Giang Khải vừa bước vào đã bắt đầu nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Cố Du rồi, anh ấy dùng ánh mắt chỉ cho Phó Lê Minh: “Anh, Cố Du ở bên kia.”

Hai ngày trước, nhân viên có điện thoại cho anh ấy biết Cố Du đến, nhưng đáng tiếc anh ấy không tới được, buổi chiều Phó Lê Minh bận rộn công việc, cho nên không giải quyết được gì, anh ấy còn cảm thấy hai người bọn họ không có duyên.

Nhưng mới vừa nãy, nhân viên lại báo cáo với anh ấy là Cố Du đến, anh ấy cảm thấy vẫn có duyên phận, bởi vì hai ngày qua Phó Lê Minh không đến tập thể hình được, cho nên hôm nay chủ động gọi anh ấy đi cùng, lúc ấy bọn họ đang ở trên đường.

Vừa đứng dịp.

Lại có duyên phận.

Ngày hôm đó, sau khi bị Phó Lê Minh “Này hiệp”, thì anh ấy không hề nhắc đến Cố Du nữa, bởi vì chọc điên Phó Lê Minh, thì kết quả sẽ rất thảm.

Lần này, chỉ là do trùng hợp.

Phó Lê Minh nhìn lướt qua, thấy một cô gái đang ngồi xoa bóp phần eo.

Làn da của cô rất trắng, là người ít tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, phần eo khá thon, nhưng không săn chắc, là người ít tập luyện.

Nhưng nhìn trông có vẻ rất mềm.

“Vóc dáng cũng không tệ.” Giang Khải thuận miệng khen ngợi.

Phó Lê Minh quay đầu nhìn anh ấy, mặt không biến sắc nói: “Đừng quên là cậu có bạn gái rồi.”

Giang Khải lập tức thu tầm mắt, không nhìn Cố Du nữa, cam đoan với Phó Lê Minh: “Anh yên tâm, em chỉ yêu một người một lần.”

Phó Lê Minh khẽ cười một tiếng.

Giang Khải chợt dạ: “Thật mà, em chỉ yêu một người một lần, không chơi bắt cá hai tay. Nếu không thì em sẽ không khuyên anh theo đuổi Cố Du.” Anh ấy sẽ tự mình theo đuổi.

“Cậu quen thân với cô ấy lắm hả?” Phó Lê Minh hí mắt, dễ dàng gọi tên cô như vậy sao.

Giang Khải không ngừng lắc đầu: “Hoàn toàn không quen.”

Phó Lê Minh không nói gì nữa, đi về phía phòng thay đồ, chỗ này có phòng thay đồ dành riêng cho bọn họ.

Mở tủ quần áo ra, bên trong xuất hiện mấy bộ quần áo thể thao, anh tùy tiện lấy bộ gần nhất.

Lúc đi ra, anh liếc mắt thấy Cố Du đang chạy bộ ở máy chạy.

Cô gái này thật sự quá chói mắt, trong phòng tập có hơn hai mươi người, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy cô.

Anh thu hồi tầm mắt, bắt đầu làm nóng người.

Vừa rồi Giang Khải bị nhân viên gọi lại, bây giờ mới thay quần áo ra ngoài.

Anh ấy nhìn Phó Lệ Minh rồi đánh giá một cái, Phó Lệ Minh quay đầu nhìn, anh ấy lập tức giải thích: “Hôm nay anh mặc đồ màu xám tro à.”

“Cậu bị điên à?” Sắc mặt Phó Lệ Minh không đổi, anh mặc gì mà không được?

“Không phải, mà là màu xám teo này cũng có trên quần áo của Cố Du.” Dù là màu xám thì không nói, nhưng ngay cả sắc xám cũng giống y đúc nhau.

Quá trùng hợp.

Phó Lệ Minh vô ý nhìn qua, mới phát hiện phần viền trên bộ đồ thể thao màu hồng nhạt của cô có cả màu xám tro nữa.

Nhưng mà, đồ thể thao màu xám không phải rất bình thường sao?

“Giang Khải, cậu nói nhiều quá.”

Giang Khải lập tức gượng tay che miệng, không nói nữa.

Sau khi làm nóng người, Phó Lệ Minh bắt đầu bài tập cơ tay thường ngày, máy tập ở bên cạnh máy chạy bộ.

Nguyên một hàng máy chạy bộ, Cố Du lại dùng máy chạy bộ ở khoảng cách khá gần máy tập cơ tay khoảng hai thước.

Tuy rằng đã điều chỉnh tốt trạng thái, cũng phát hiện Phó Lệ Minh không có bộ dáng mang thù, nên cô tự trấn an bản thân cứ tiếp tục làm theo những gì đã đề ra trước đó.

Dù là như thế, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, cô vẫn căng thẳng, hơn nữa cô nghi ngờ anh tới tập gần cô như vậy có phải có mục đích khác hay không.

Trong lòng bất an, mà bài tập vẫn chưa xong, vì thế nên cô chỉnh tốc độ chạy nhanh hơn, tranh thủ tiêu hao năng lượng cho thật nhanh, sau đó về nhà.

Phải rời khỏi nơi tràn đầy nguy hiểm này mới được.

Cô tăng tốc chạy khiến người tập ở bên cạnh liếc qua, là một cô gái cỡ bằng tuổi Cố Du, cô ấy tốt bụng nói: “Cô chạy nhanh như thế dễ khiến cơ bắp bị tổn thương.”

Trước kia lúc còn ở đại học, Cố Du là vận động viên chạy nhanh, chạy nhanh lại coi trọng tốc độ. Cô tự tin nói: “Không sao, tôi quen rồi.”

Đối phương cười cười, không nói gì nữa.

Một lát sau, người xung quanh lần lượt rời đi, dù sao thời gian cũng không còn sớm nữa, Cố Du tính chạy thêm năm phút nữa thì ra về.

Tuy nhiên đúng lúc này, cô đột nhiên cảm giác bắp chân truyền tới một trận co rút.

“A!” Cô đau đến nổi la lên.

Cô nhấn nút ngừng trên máy chạy bộ, nhưng vẫn theo quán tính ngã xuống.

Bị té không đau bằng cơn đau nơi bắp chân, hai tay cô ôm lấy bắp chân, vẻ mặt cực kỳ đau đớn.

Cô biết mình bị chuột rút rồi.

Phó Lệ Minh thấy thế, anh buông máy tập cơ tay, đứng dậy đi qua.

Hiện tại anh ở gần cô nhất, các nhân viên trong phòng tập không biết đi đâu hết, không có người tới xử lý.

Thật ra lúc Cố Du ngã xuống, Giang Khải đang tập gần đó cũng thấy, anh ấy vẫn chú ý cử động của hai người bọn họ. Nhóm huấn luyện viên nghe tiếng la cũng đi qua xem, thì đều bị anh ấy ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: Trà Đá.

Phó Lê Minh đứng lại bên cạnh cô, nhìn xung quanh một chút, hầu hết đều là khách hàng nam.

Ánh mắt anh lạnh như băng, những người đó đang tiến tới thì bất gặp ánh mắt anh, ai cũng dừng lại.

Cố Du nằm trên mặt đất ôm gối, cô định vươn thẳng chân ra, nhưng quá đau, cô không làm được.

Trước kia cô cũng từng bị chuột rút, nhưng cũng không đau như lần này.

Phó Lê Minh nhìn cô một cái, ngồi xồm xuống, bắt lấy cái tay đang ôm bấp chân của cô.

Cố Du vô thức kháng cự, nắm chặt bấp chân không chịu thả.

Phó Lê Minh không nói gì, anh dùng sức kéo tay cô ra.

Cô Du làm bầm hai tiếng, đau đớn nói: “Đau quá.”

Phó Lê Minh mất điếc tai ngo, đề lấy đầu gối cô, mặc kệ cô kháng cự, anh dùng sức ấn thẳng chân cô. Đồng thời, tay kia đề mũi chân cô, sau đó xoay khớp xương mắt cá chân.

Làm liên tục vài cái, động tác của Phó Lê Minh chưa dừng lại.

Quá trình này cực kỳ đau đớn, nhất là lúc duỗi thẳng chân, hướng chỉ động tác của anh khá mạnh, trong giây phút đó, Cố Du cảm thấy chân mình giống như bị người ta chém.

Cô la một tiếng, sau đó cắn môi chịu đựng cơn đau, nhưng vẫn không ngăn nổi tiếng rên rỉ trong cổ họng.

Những người xung quanh không đành lòng nhìn, loại đau đớn này bọn họ cũng đã từng trải qua.

Có người thấy thương Cố Du, tiến tới nói với Phó Lê Minh: “Động tác nhẹ một chút.”

Phó Lê Minh dừng tay, ngẩng đầu nói với người kia: “Vậy cậu làm đi.”

Hung dữ.

“Không được không được, tôi phải về rồi.”

Sau đó người kia thật sự rời đi.

Phó Lê Minh thu hồi tầm mắt, sau đó dùng ánh mắt trên mặt Cố Du.

Cố Du cau mày, gương mặt đau đớn, lông mi thấm ướt, có mấy sợi lông mi còn dính lại với nhau.

Lúc cô phát hiện Phó Lê Minh nhìn cô, tâm tình lại trở nên căng thẳng, vô thức cắn chặt môi hơn nữa.

Cô trông rất đáng thương, không biết là do bị chuột rút, hay là bị anh hù dọa.

Mặt anh không biến sắc, hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

Bây giờ Cố Du có cảm giác rất phức tạp, nhưng bấp chân cô cũng đã tốt hơn lúc nãy rồi: “Đỡ hơn nhiều rồi.”

Phó Lê Minh gật đầu một cái, sau đó đứng dậy quay về lại máy tập, tiếp tục bài tập.

Cố Du ngồi trên máy chạy bộ, mát xa bấp chân.

Chân của cô trắng nõn, mắt cá chân tinh tế, bắp đùi thon gọn xinh đẹp, chỉ có đầu gối bị đỏ một mảng, bởi vì làn da quá trắng nên mảng đỏ cực kỳ nổi bật.

Đó là vết do Phó Lê Minh dùng sức ấn đầu gối cô.

Tuy rằng vừa rồi thật sự đau đến thấu trời, nhưng quả thật cũng nhờ anh giúp cô, nếu không thì đã không thể giảm đau nhanh như vậy được.

Vừa làm chuyện tốt, lại không tự cao là ân nhân của cô.

Người như vậy, thật sự đúng là không giống người bình thường.

Ấn tượng của cô đối với anh có chút thay đổi, trở nên mơ hồ, không thể đoán ra anh là loại người nào.

Bắp chân bị dần dần mềm trở lại, Cổ Du thử hoạt động vài cái, thấy không có việc gì.

Cô đứng dậy, có chút do dự bước đến chỗ Phó Lệ Minh.

Cô chưa cảm ơn anh.

Lúc này hai tay Phó Lệ Minh đang nắm chặt máy tập cơ tay, gấp lại, mở ra, cơ bắp nổi lên, gân xanh rõ ràng.

Anh mặc quần thể thao dài đến đầu gối, ngoại trừ cánh tay và bắp chân rắn chắc ra, thì những cơ bắp còn lại như ẩn như hiện dưới lớp quần áo, không cần phải nói, cơ thể kia chắc chắn là rất đẹp.

Cổ Du thích đàn ông có dáng người đẹp, thời học sinh còn thầm mến một nam sinh trong đội bóng rổ, không có việc gì thì sẽ chạy đi xem người ta chơi bóng rổ, thường thức trai đẹp.

Mặc kệ Phó Lệ Minh thủ đoạn trên thương trường như thế nào, vóc dáng anh tuấn ra sao, nhưng anh cũng đã giúp cô.

“Cảm ơn anh.” Cổ Du thật tâm nói lời cảm ơn.

Phó Lệ Minh tạm dừng động tác, gương mặt nhìn cô một cái, đơn giản “Ừ” một tiếng.

Anh lại tiếp tục bài tập, Cổ Du không hề quấy rầy anh, đi thay quần áo về nhà.

Lúc cô đi thay quần áo, Giang Khải lập tức chạy tới chỗ Phó Lệ Minh, tươi cười nói: “Anh, thiên thời địa lợi nhân hòa, chúng ta mời cô ấy đi ăn khuya đi, thuận tiện nói những điều cần lưu ý khi tập luyện.”

Tận dụng thời cơ!

Phó Lệ Minh buông máy tập, nghiêm túc nói: “Tại sao bạn nảy không có nhân viên lại đây?”

Gương mặt tươi cười của Giang Khải dần biến mất: “Bọn họ bận việc, lúc chạy tới thì đã thấy anh giúp rồi, nên không nhúng tay vào nữa.”

Phó Lệ Minh mặt không biến sắc nhìn Giang Khải.

Giang Khải đứng thẳng người, vội vàng sửa lại lời nói: “Em ngăn không cho bọn họ tới đó, anh, dù sao cũng là cơ hội tốt, hơn nữa không phải anh cũng đã xử lý...”

“Tôi có cần phải cảm ơn cậu không?”

Giang Khải rất muốn nói cho xong câu kể tiếp, anh ấy muốn nói anh Minh xử lý trông có vẻ rất hường thụ.

Nhưng anh ấy không dám nói.

“Không cần anh cảm ơn, sau này tốt với em một chút là được...”

Vừa dứt lời, anh ấy lập tức nhảy về phía sau, né cú đá của Phó Lệ Minh.

Phó Lệ Minh cảnh cáo nói: “Sau này còn phát sinh chuyện như hôm nay, mà nhân viên không đến xử lý nhanh, thì phòng tập này coi như đóng cửa.”

Giang Khải cam đoan: “Không có lần sau đâu.”

Vừa đúng lúc này, có một nhân viên kêu Giang Khải qua, nên anh ấy có thể thoát thân.

Nhân viên ở đây đã được Giang Khải huấn luyện cứu nguy cho anh ấy.

Phó Lệ Minh thay đổi máy tập, tầm nhìn chỗ đó càng thêm rộng hơn.

Giang Khải đứng ở phía trước bàn, thân thể dựa vào, không nghiêm túc.

Cổ Du thay quần áo xong thì ra ngoài, đi bộ có chút khó khăn, bởi vì bắp chân còn hơi đau. Nhưng lúc đi ra tới cửa ra vào, cô cố gắng đi bình thường để người khác không nhận ra chân cô còn đau.

Giang Khải nhìn thấy cô thì lập tức đứng thẳng, nở nụ cười tươi, khẽ vuốt cằm, nói: “Có tiểu thư về sao?”

Cái này là đang nói nhảm?

Cổ Du lễ phép trả lời: “Vâng.”

“Chân cô không sao nữa chứ?”

Vẫn nói nhảm, anh Minh nhà anh ấy tự tay xử lý, đương nhiên sao còn việc gì.

“Không sao nữa rồi, cảm ơn anh quan tâm.”

“Trễ thế này rồi, để tôi đưa cô về.”

“Không cần.”

“Không thì tôi nói anh Minh đưa cô về, dù sao anh ấy cũng rảnh?” Giang Khải hát cảm chỉ về phía Phó Lệ Minh.

Cố Du nhìn qua theo ánh mắt của Giang Khải.

Phó Lệ Minh nhảy bèn nhìn qua, sắc mặt lạnh lùng.

Cố Du quay đầu nói với Giang Khải: “Không cần.”

Cô không nói thêm nữa, nâng bước đi ra ngoài.

Cô biết Giang Khải chỉ muốn đùa giỡn, trong lòng cô thầm nghĩ quả nhiên là công tử ăn chơi bất cần đời.

Sau khi thành công trên đùa Cố Du, tâm trạng Giang Khải tốt hơn nhiều, không thể chọc anh Minh, thì có thể trêu chọc người đẹp một chút cũng được.

Ngày hôm sau Cố Du không muốn đến phòng tập, không phải vì nguyên nhân gì, mà là không muốn đi.

Ở nhà ngủ người một ngày, bữa sáng và bữa trưa đều là bánh bao chấm sữa, nguyên liệu nấu ăn có trong tủ lạnh, nhưng cô lại không muốn ăn.

Thời gian bữa tối, bụng bắt đầu kêu đói, cô vuốt vuốt cái bụng trống không, đột nhiên cảm thấy mình gầy đi.

Ngày hôm qua bị chuột rút, trừ việc vận động quá nhiều, thì hẳn là bởi vì dinh dưỡng không đủ?

Nhất định là vậy! Cho nên cô cần bổ sung dinh dưỡng đầy đủ.

Có một lý do hoàn hảo, Cố Du nhất thời không nhìn được, mua một phần cơm vịt quay, ăn sạch sẽ.

Ăn xong có chút hối hận, tính toán calorie một chút, sau đó cả người cảm thấy không tốt lắm.

Tối hôm qua đã ăn nhiều, đêm nay lại ăn nhiều, nếu là bữa trưa còn đỡ, đằng này lại là bữa tối.

Nội tâm dầy vò, cô điện thoại cho Dịch Huyền, tìm kiếm sự an ủi.

“Bạn tốt, tớ vừa ăn một phần cơm vịt quay.”

Dịch Huyền cách muôn sông nghìn núi cũng cảm nhận được sự chán nản của bạn mình: “Không sao, không phải chỉ hơn nửa cân thịt thôi sao? Đến phòng tập tập mười ngày nửa tháng là giảm xuống ngay.”

Cố Du đã tìm nhầm người an ủi.

Dịch Huyền tiếp tục phóng dao: “Yên tâm, ít ra cũng có hai lạng thịt chạy lên ngực cậu.”

Cố Du cúi đầu liếc nhìn ngực mình, mặc dù là quần áo mặc ở nhà khá rộng rãi thoải mái, nhưng vẫn có thể thấy ngực nhấp nhô: “Ngực tớ không cần thịt nữa, bây giờ là quá hoàn hảo rồi, lớn quá thì vướng víu lắm.”

Dịch Huyền bị ném dao găm trở lại, không sai, người cảm thấy vướng víu là cô ấy.

“Ừ, ngực cậu không cần thêm thịt, nhưng những chỗ khác có lẽ sẽ cần, ví dụ như eo nè, bụng nè, đùi nè, hay là mặt nè...”

Bạn tốt đã được chứng thực.

“Tớ... Đi tập đây!” Cố Du bị kích thích, cô không muốn mập thêm, cô muốn gầy!

Sau khi cúp điện thoại, Cố Du nhanh chóng thay đồ, xuất phát đến phòng tập thể thao.

Trên đường đi, rốt cuộc cô cũng nhìn thẳng vào vấn đề cô không muốn đối mặt.

Cô không muốn đến phòng tập bởi vì sợ gặp hai người bạn họ, không thể nói rõ là vì sao, chỉ là cảm thấy không được tự nhiên.

Tối hôm qua về nhà cô suy nghĩ rất nhiều, từ Thịnh Thế Vương Triều đến phòng tập, những chuyện xảy ra giữa bọn họ thật sự có chút kỳ quái.

Cô không phân biệt tốt xấu đã mắng anh, anh lại bỏ qua hiềm khích lúc trước mà giúp đỡ cô. Nếu gặp lại thì phải trốn tránh hay nhớ tới ân tình mà làm quen?

Càng nghĩ càng không thấy ổn.

Hôm nay cuối tuần, khả năng người ta đã ra ngoài hẹn hò, chắc gì đã đến phòng tập.

Cố Du ôm tâm lý may mắn trong lòng, đi tới phòng tập.

Chuyện Giang Khải là ông chủ phòng tập thì cô đã biết, cô không có sợ hãi gì với Giang Khải. Cô cảm giác Giang Khải không có ý muốn theo đuổi cô, mỗi lần chỉ là trêu đùa cô thôi. Một công tử ăn chơi như vậy thì không cần để ý tới.

Vừa đến phòng tập, ánh mắt Cố Du nhanh chóng quét một vòng.

“Chào buổi tối, Cố tiểu thư.” Nhân viên trước quầy lễ phép chào hỏi Cố Du.

Cố Du cười đáp: “Chào cô.”

Lúc Cố Du đi thay quần áo, thì nhân viên đứng quầy lập tức báo tin này cho Giang Khải.

Lúc đó Giang Khải đang ăn tối với bạn gái, đã sắp kết thúc bữa ăn, tiếp theo là về nhà. Nhưng cô bạn gái này có chút khó khăn, đã quen nhau hơn một tháng, cũng chỉ mới hôn hai lần.

Tiến độ này nếu mà nói ra thì chắc sẽ bị chê cười.

Âm thanh tin nhắn vang lên, lời ngon tiếng ngọt đến bên miệng phải dừng lại bởi vì động tác nhú mảy của bạn gái.

“Có người tìm anh.”

“Không quan trọng.”

“Anh chưa đọc sao biết không quan trọng?”

Giang Khải ghen lời, tính tình này thật sự rất ương bướng.

Anh ấy biểu hiện thân nhiên, mở di động ra xem, nhìn thoáng qua, lập tức nở nụ cười: “Chuyện này không liên quan đến anh nhiều lắm, mà liên quan đến anh Minh.”

Bọn họ biết nhau, chỉ cần lời tên Phó Lê Minh ra thì vấn đề gì cũng đều được giải quyết.

“Phải không?”

“Ừ, anh ấy đang có chuyện với một cô gái, anh đứng ở giữa, em nói xem có khó xử hay không.” Giang Khải bày ra bộ dáng khổ não.

Bạn gái anh ấy nhú mảy: “Phó Lê Minh và phụ nữ... Chuyện này mới nè, chẳng qua nếu như người phụ nữ đó ham tiền, thì cũng không có gì mới nữa.”

“Lần này không phải, người ta cũng không quan tâm đến anh ấy.” Giang Khải không nói dối.

Bạn gái anh ấy kinh ngạc: “Chẳng lẽ...”

Đúng lúc này, Phó Lê Minh gọi điện thoại tới cho Giang Khải.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Trà Đá.

Giang Khải đưa điện thoại cho bạn gái xem, để cho cô ta thấy người gọi điện thoại đến: “Em xem nè, anh Minh chắc sốt ruột rồi.”

Điện thoại được thông, Phó Lê Minh đi thẳng vào vấn đề: “Tập đoàn Dung thị muốn làm quảng cáo về sản phẩm trang sức sắp ra mắt, muốn hợp tác với Sang Thành, hẹn bốn giờ chiều mai, Hoắc Diệc Thanh đi công tác rồi, mai cậu đi tiếp người ta đi.”

Hoắc Diệc Thanh là ông chủ của công ty quảng cáo Sang Thành, Phó Lê Minh và Giang Khải là cổ đông.

“Dung thị...” Giang Khải thoáng nhìn qua phía bạn gái, cô ta tên Phương Dung Phi, Dung thị là tập đoàn bên phía mẹ cô ta, người đứng đầu Dung thị hiện tại là cậu của cô ta, nhưng vị trí cũng chưa đủ ổn: “Được, địa điểm ở đâu?”

“Địa điểm tùy cậu quyết định.”

“Ok.”

Sau khi cúp máy, Giang Khải mới nhớ tới chưa nói chuyện về Cố Du.

Phương Dung Phi đặt hai tay trên bàn, nhướn người về phía trước, trịnh trọng hỏi: “Vừa rồi anh nhắc đến tập đoàn Dung thị.”

“Ừ, đúng vậy, là chuyện công việc.”

“Về chuyện quảng cáo?”

“Em biết sao?”

“Đương nhiên.”

Giang Khải đánh hơi được mùi không ổn, nén cảm xúc, hỏi: “Dung thị muốn gì?”

Muốn ôm đùi Phó Lê Minh, chỉ là chút chuyện nhỏ này cũng vô dụng.

“Còn có thể muốn gì? Không phải chỉ là muốn hợp tác thôi sao.”

Giang Khải cười cười, không nói gì nữa. Rốt cuộc mục đích có phải như vậy hay không, tạm thời khoan đề cập đến, tuy rằng Giang Khải bình thường thích vui đùa, nhưng những chuyện liên quan đến công việc thì anh ấy rất nghiêm túc.

Phương Dung Phi là người hiểu chuyện, biết đàn ông không thích bàn chuyện làm ăn với người khác, cho dù cô ta là bạn gái Giang Khải, thì cũng giống vậy.

Đàn ông khi nhắc đến chuyện làm ăn đều rất đáng sợ.

“Không nói cái này nữa, chuyện này cũng không liên quan đến em, em chỉ có chút tò mò.”

“Cái gì?” Giang Khải đề phòng.

Phương Dung Phi nheo mắt: “Vừa rồi anh nói Phó Lê Minh với một cô gái... Thế nào?”

“Có vẻ em còn quan tâm anh Minh hơn cả anh.” Giang Khải làm bộ ghen.

Phương Dung Phi trừng anh ấy: “Nếu em có ý với anh ấy mà còn dám hẹn hò với anh sao?”

“Cũng đúng, anh hài hước phóng khoáng hơn, mắt em biết nhìn người lắm.”

“Không đùa với anh nữa, anh mau nói cho em biết đi. Em đang hỏi giúp chị họ.”

“Chị họ? Dung Tĩnh sao?”

“Ừ.”

“Nói thật với anh, chị họ em đã thích Phó Lê Minh từ lúc mười lăm tuổi rồi, nhưng không có can đảm tiếp cận. Hiện tại chị ấy đã chín chắn hơn, học vấn cũng cao, nghĩ rằng cũng đủ tư cách đứng bên cạnh anh ấy, cho nên... Chuyện quảng cáo ngày mai là do chị ấy đại diện.”

Đây cũng là mục đích duy nhất mà cô ta muốn ăn bữa cơm này với Giang Khải. Loại chuyện này cũng không cần giấu diếm, dù sao những người này cũng nhạy bén như vậy, trong lòng rất rõ ràng, thẳng thắn một chút có lẽ càng dễ dàng chiếm được thiện cảm của bọn họ hơn.

Năm nay Phương Dung Phi học năm thứ tư đại học, bình thường bận rộn việc học. Chị họ Dung Tĩnh lớn hơn cô ta hai tuổi, xuất ngoại học cao học hai năm, vừa trở về nước cách đây không lâu, đến làm việc tại công ty gia đình.

“Có phải anh ấy có bạn gái rồi không?” Phương Dung Phi hỏi.

Giang Khải lắc đầu: “Không có.”

“Có đối tượng rồi?” Phương Dung Phi cảm thấy kỳ quái, Phó Lệ Minh là loại người gì chứ, tuy rằng không nghe nói anh có bạn gái, nhưng người sáng suốt đều nhìn thấy anh không phải người theo đuổi phụ nữ. Bởi vì với tính cách xâm lược, mấy năm qua anh đã thu tóm bao nhiêu công ty.

Giang Khải nghĩ nghĩ, thành thật nói: “Không có, nếu quả thật là có, thì đối tượng đó tên là ‘Công việc’, ha ha ha.”

Phương Dung Phi không cười.

Thấy cô ta không cười, Giang Khải lập tức ngừng lại.

Trong đầu anh ấy về lại bộ dáng Dung Tĩnh, chỉ nhớ rõ cô ta là một người điềm đạm, ít nói, dịu dàng, trái lại rất có khí chất của một người mẹ hiền.

Sau đó anh ấy nhớ tới hình dáng Cố Du, nhất là bộ dáng rắn đẽ Phó Lệ Minh lúc ở Thịnh Thế Vương Triều, thật sự khiến người khác sáng khoái.

“Anh nói xem, chị họ em có cửa thắng chứ?” Phương Dung Phi mỉm cười hỏi, có chút muốn lấy lòng.

Bọn họ là người làm ăn, mở rộng mối quan hệ là điều rất cần thiết, tập đoàn Phó thị khổng lồ như vậy, ai cũng muốn nịnh bợ, chỉ là người trong nhà đã không chung sống tốt với nhau, bây giờ nhảy vào thì rất khó.

Có rất nhiều người tha thiết muốn được làm thông gia với nhà họ Phó.

Giang Khải lắc đầu: “Rất nhỏ.” Đây là lời nói thật.

Phương Dung Phi nhũn mày, sau đó trừng mắt liếc Giang Khải: “Giang Khải, anh tạo cơ hội giúp bọn họ đi.” Cô ta và chị họ đã có quan hệ rất thân thiết từ nhỏ, giống như hai chị em ruột.

Giang Khải khó xử, anh ấy đã chủ động hợp tác Cố Du và Phó Lệ Minh, bởi vì anh ấy đã điều tra thân phận Cố Du, biết cô xuất thân bình thường, nếu hai người bọn họ có thể thành đôi, thì cũng không có nhiều nguyên nhân quá mức phức tạp. Hơn nữa, đây cũng không phải phạm vi anh ấy có thể lo nổi.

Dung Tĩnh không giống vậy, nói trắng ra thì cô ta là người đại diện cho tập đoàn Dung thị. Bọn họ không đơn thuần là dòm ngó Phó Lệ Minh, mà còn nhìn ngó sản nghiệp khổng lồ sau lưng anh.

“Anh không chắc, gần đây anh Minh có hứng thú với một cô gái. Anh nói cho em biết, đàn ông coi trọng thời điểm, nếu không thì sẽ cảm thấy chướng mắt. Hay là em nói chị họ em chờ một chút, có cơ hội tốt lại ra tay. Em yên tâm, cũng chưa biết cô gái kia đã kết hôn hay chưa, chờ vài ngày xem sao.”

Giang Khải đẩy Cố Du ra làm bia đỡ đạn, trong lòng rất áy náy, hạ quyết tâm sau này phải bồi thường cho cô, miễn phí một năm tập luyện ở phòng tập.

Phương Dung Phi không nói nữa, lúc rời khỏi quán ăn thì nhất quyết về nhà.

Hạnh phúc của Giang Khải lại chạy đi lần nữa.

Đưa bạn gái về nhà xong, Giang Khải ngồi trong xe, nặng nề thở dài, cảm thấy anh ấy trả giá rất nhiều vì Phó Lệ Minh.

Làm mấy chuyện trái lương tâm như vậy không phải tính cách của anh ấy.

Anh ấy gọi điện thoại cho Phó Lệ Minh, bên kia truyền đến một đoạn tạp âm.

“Anh đang ở phòng tập à?” Giang Khải kinh ngạc.

“Ừ.”

“Anh tới lúc nào á?”

“Tôi đến đây cũng phải báo cáo lại với cậu nữa à?” Bận nãy anh nói chuyện điện thoại với Giang Khải xong mới tới phòng tập, còn chưa kịp thay quần áo.

“Không phải, ý em là...” Giang Khải cảm thấy rất đúng lúc, phải biết rằng gần đây Phó Lệ Minh không tới phòng tập được mấy ngày, bởi vì quá bận, lại thường xuyên đi công tác, cũng chỉ có thể tập tại nhà. “Anh thấy Cố Du không?”

“Cậu đang ăn trong chén mà còn nhìn trong nồi hả?”

“Không phải, nếu anh không thích, thì để em tác hợp cho Hoắc Diệc Thanh? Nếu không được nữa, thì không phải còn có Văn Khiên sao?”

“Cô gái kia là gì của cậu? Sao cậu cứ phải để ý đến như vậy?” Lúc nói lời này, Phó Lệ Minh thoáng nhìn qua Cố Du đang khó khăn gấp bụng. Đáng đáp cũng không tệ, nhưng hoàn toàn không hợp với Giang Khải.

“Chỉ là có duyên gặp lại thôi, nhưng lúc em nhìn cô ấy, em có một cảm giác rất mãnh liệt.” Giang Khải thừa nước đục thả câu, chờ Phó Lệ Minh tò mò mà hỏi tới.

“Tiếp tục đi.” Giọng điệu Phó Lệ minh bình thản, không nghe ra ý tức tò mò.

Giang Khải cảm thấy từ sau khi anh Minh tiếp nhận công việc làm ăn của gia đình, thật sự càng ngày càng không có khí thế gì cả. Nhớ lúc nhỏ anh ấy suốt ngày theo đuôi Phó Lệ Minh đi đánh nhau khắp nơi, đến năm ngoái còn chinh đồn lại Thịnh Thế Vương Triều, cảm giác cực kỳ sáng khoái.

Gần một năm nay không còn cảm giác đó nữa, cả ngày chỉ chơi với các lão cáo già, chán đến phát hoảng.

Đến khi Phó Lệ Minh bị Cố Du xem thường, mắng cho một trận, thật sự khiến anh ấy cảm thấy rất vui sướng.

“Em có cảm giác cô ấy sẽ trở thành chị dâu em.”

Anh ấy chờ mong Cố Du và Phó Lệ Minh ở cùng nhau.

Tuy rằng trước mắt xem ra Cố Du có điểm căng thẳng khi đối mặt với bọn họ, nhưng anh ấy tin tưởng cô có khả năng kích thích tình cảm mãnh liệt của Phó Lệ Minh.

Phó Lệ Minh nghe xong lời này, trái tim đột nhiên đập mạnh mấy cái, ánh mắt dừng lại trên người Cố Du.

Giang Khải là người ít tuổi nhất trong đám, nhưng anh ấy chỉ gọi “Anh” với Phó Lệ Minh.

Anh suất kim lòng không được mà tò mò hỏi tiếp rồi.

Cũng may anh là người lý trí, loại cảm giác này chỉ duy trì một hai giây. Anh tức giận nói: “Nếu cậu đụng đến ranh giới cuối cùng của tôi, thì đừng trách tôi đánh cậu.”

Nói xong, anh dứt khoát cúp máy.

Giang Khải nhún nhún vai, không phải bởi vì e ngại, lấy bạo lực để uy hiếp anh ấy, còn không bằng nói anh ấy trả tiền lại đi.

Lần này anh Minh không uy hiếp đến điểm yếu của anh ấy, ý gì đây?

Giang Khải nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra ý cười xấu xa.

Về phần chuyện của Dung Tĩnh, tạm thời không nói cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Editor: Trà Đá.

Ngay từ đầu Cố Du cũng chưa phát hiện ra Phó Lệ Minh, cho đến khi anh đi ngang qua trước mặt cô.

Lúc vận động thì tâm trạng cô cũng thả lỏng đi nhiều, cô đã làm tốt tư tưởng, nếu gặp anh thì lễ phép cười một cái là được rồi. Thứ nhất, không phản ứng thì không lễ phép, thứ hai, không để người giàu có có thái độ nghi ngờ cô muốn làm quen, dù sao anh cũng là người có tiền.

Nhưng Phó Lệ Minh đi ngang qua trước mắt cô, nhưng hoàn toàn không nhìn đến cô, đừng nói chi đến nở nụ cười.

Ở phòng tập tập luyện hơn một tiếng, cơ thể Cố Du ra đầy mồ hôi.

Phó Lệ Minh không chỉ ra đầy mồ hôi, thậm chí còn tán ra một loại hormone nam tính mãnh liệt. Những cô gái ở xung quanh Cố Du đều thảo luận về Phó Lệ Minh.

Nói anh đẹp trai mà vóc dáng lại vạm vỡ, thậm chí còn bàn luận đến kinh nghiệm giường chiếu của anh, muốn có một đêm với anh.

Cố Du không muốn nghe nữa, thời gian cũng không còn sớm, cô đi tắm rửa rồi thay quần áo về nhà.

Lúc đi ra, ánh mắt quét qua một vòng, đã không còn thấy Phó Lệ Minh nữa.

Lúc cô đi ngang qua quầy tiếp tân, Cố Du bị gọi lại: “Cố tiểu thư, chờ một chút.”

Cố Du dừng chân, nghi ngờ hỏi: “Có việc gì thế?”

Cô gái đứng quầy mỉm cười, lấy ra một con thú nhồi bông, là một con ếch vạm vỡ với hai chữ “Nhiên Thiệu” trên cái bụng trắng của nó: “Đây là thú nhồi bông quảng cáo cho phòng tập, số lượng có hạn, Phó tiên sinh nói muốn tặng cho cô.”

Cố Du kinh ngạc: “Tặng tôi?” Cô nhìn quanh phòng tập, tìm kiếm bóng dáng Phó Lệ Minh.

“Phó tiên sinh mới vừa đi, nếu cô muốn gặp thì bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp.” Cô gái quầy tiếp tân nhiệt tình nói.

Cô không muốn đuổi theo, Cố Du nhìn con ếch, hỏi: “Có thật là anh ấy đưa không?”

“Đúng vậy.”

Cố Du không tin: “Cảm ơn cô, nhưng cũng xin lỗi, tôi từ chối nhận.” Nói xong cô bước đi, không để ý đến cô gái ở quầy tiếp tân.

Cô gái quầy tiếp tân không hoàn thành được nhiệm vụ, thở dài một cái, gọi điện thoại cho Giang Khải.

“Giang thiếu, Cố tiểu thư không nhận con ếch.”

Giang Khải ném máy điều khiển trò chơi trong tay, đặt mông ngồi trên ghế sofa, hứng thú nói: “Có thật sự là không nhận không, cô nói thế nào?”

Cô gái quầy tiếp tân kể lại màn đối thoại ban nãy, Giang Khải bình thường là một ông chủ bất cần đời, nhưng một khi có biểu hiện tốt thì anh ấy cũng sẽ phát thương rất mạnh tay. Cô ấy còn tưởng Giang Khải có ý với Cố Du, lúc trước anh ấy gọi điện thoại hỏi Cố Du và Phó Lệ Minh có ở phòng tập hay không. Hiện tại cô ấy đã hiểu dụng ý của Giang Khải.

“Ừ, tôi biết rồi.”

Sau khi biết chân tướng, Giang Khải định sẽ kể chuyện này cho Phó Lệ Minh.

Phó Lệ Minh vừa lên xe đã nhận được điện thoại từ nhà, lại là những lời lẽ kêu anh về nhà ăn cơm, anh nói không rảnh, đối phương lập tức thúc giục anh mau kết hôn. Nói được hai phút thì cúp điện thoại, ngay sau đó là Giang Khải gọi tới.

“Chuyện gì?” Giọng điệu của anh không tốt.

Giang Khải vừa nghe đã biết tâm tình anh không tốt, nhưng ở xa như vậy, anh ấy không sợ: “Anh Minh, em nói chuyện thú vị này cho anh nghe nhé.”

“Không muốn nghe.”

“Chuyện liên quan đến anh.”

Chuyện liên quan đến anh mà thú vị sao? Chắc cũng chỉ có một mình Giang Khải cảm thấy thú vị.

Phó Lệ Minh trực tiếp cúp máy, lười nói.

Vừa mới nổ máy xe, Giang Khải đã gọi tới một tin nhắn thoại. Phó Lệ Minh nhấn nút nghe.

“Vừa rồi em thử Cố Du, kêu nhân viên quầy tiếp tân lấy danh nghĩa của anh tặng cho cô ấy một con ếch bông của phòng tập, cô ấy lập tức từ chối không do dự. Anh, anh còn nhớ lần trước bị từ chối là bao lâu rồi không?”

Phó Lệ Minh lái xe rồi đi, trong lời nói của Giang Khải không để lại cho anh nhiều hứng thú lắm, thứ nhất đồ không phải do anh muốn tặng, thứ hai anh làm gì cho người khác có cơ hội từ chối? Về chuyện giả mạo anh, lần sau gặp Giang Khải anh sẽ dạy dỗ cho anh ta một trận.

Xe lái vào đường chính, xa xa đã thấy Cố Du ở lối đi bộ.

Cô mặc một cái váy tơ tằm màu đỏ, cặp chân trắng nõn dưới ánh đèn rất bắt mắt.

Vừa rồi trong nhà gọi điện thoại đã nói rõ với anh, tập đoàn Dung thị đang ở trong thời điểm bấp bênh, hợp tác với bên đó sẽ có rất nhiều lợi ích, còn nói thiên kim Dung thị là một cô gái tốt, muốn anh đi xem mắt một lần.

Anh biết Dung Tĩnh, người cũng như tên, trầm lặng dịu dàng.

Buổi tối người đứng đầu tập đoàn Dung thị cũng chính là ba của Dung Tĩnh gọi điện thoại nói với anh chuyện quảng cáo, anh biết lý do là gì, cho nên mới nói Giang Khải thu xếp đi tiếp.

Vậy mà mới chưa được bao lâu, thì trong nhà đã gọi điện thoại thúc giục.

Nóng lòng như vậy, thật sự khiến người ta chán ghét.

Khoảng cách xe chạy ngày càng gần Cố Du, Phó Lệ Minh nghiêng đầu nhìn cô một cái. Có vẻ như cho tới bây giờ, cũng ngay trước cửa Thịnh Thế Vương Triều, anh cảm thấy phản cảm bởi ánh mắt nhìn chằm chằm của cô, sau đó, sự phản cảm đó cũng dần tiêu tan.

Cho dù lúc cô mắng anh bắt nạt phụ nữ thì không xứng là đàn ông, anh cũng không cảm thấy chán ghét, chỉ cảm thấy cô gái này khá thô lỗ, sớm muộn gì cũng bị thua thiệt.

~

Ngày du lịch đã đến, Cố Du chơi vài ngày, làn da được phơi nắng hơi đen một chút.

Sau khi trở về thì hẹn ăn cơm ở một nhà hàng tây với Dịch Huyền.

Từ trước đến nay, Dịch Huyền lúc nào cũng mời khách rất hào phóng.

“Làm bạn với phú bà thật sự rất thích.” Cố Du ôm cánh tay Dịch Huyền, tựa vào vai cô ấy, khăng khít thân mật.

Dịch Huyền vờn cánh tay ra trước mặt Cố Du, mở bàn tay ra, lòng bàn tay hướng về phía cô: “Tớ cũng không dễ bị thua thiệt đâu, quà đâu?”

“Đồ đam mê vật chất.”

“Ngực cậu không lớn bằng tớ, bây giờ da cũng không trắng bằng tớ, cũng chỉ có thể đòi chút quà từ người cậu thôi.”

Cố Du liếc mắt khinh thường, lấy một túi giấy đưa Dịch Huyền. Trong đó đều là những quà lưu niệm đặc sản, giá trị không đáng là bao.

Nhưng mà trong đó cũng có một món quà khá giá trị.

“Bộp” một tiếng, Cố Du đặt một tấm thẻ lên bàn: “Cho cậu.”

“Đây là cái gì? Thẻ đen gì đây?”

“Thẻ phòng tập.”

Thẻ thành viên một năm của phòng tập “Nhiên Thiêu” là màu đen, 5000 đồng. Làm thẻ một năm là thực tế nhất, hơn nữa tập thể thao cần phải có kiên trì, bởi vậy lúc trước Cố Du không do dự mà làm thẻ tập một năm.

Nhưng những chuyện trước đó thật sự khiến cô có cảm giác không thoải mái, mặc dù sau đó không gặp Phó Lệ Minh và Giang Khải, nhưng những nhân viên ở phòng tập lại đối xử với cô rất ân cần, khiến cho cô có cảm giác mình đang trở thành tiêu điểm trong phòng tập.

Loại cảm giác này khiến cho cô thấy bất an.

Lúc cô đi du lịch, Giang Khải gọi điện thoại cho cô, hỏi cô vì sao mấy ngày qua không đến phòng tập.

Cô không muốn về nhà tiếp quản tiệm cơm của ba mẹ rồi sống một cuộc sống nhàm chán qua ngày, nhưng cho tới bây giờ cũng không muốn liên quan đến người có tiền. Cô chỉ hy vọng cuộc đời cô có thể gặp được một người tương xứng với cô, xây dựng một gia đình tốt đẹp. Nếu không gặp được thì quên luôn đi, không bắt buộc.

Cô không biết Giang Khải và Phó Lệ Minh xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn qua có vẻ Phó Lệ Minh không để ý đến cô, chỉ có một mình Giang Khải là kỳ quái quái.

Dù sao phòng tập cũng không chỉ có một chỗ của bọn họ, cô đổi chỗ khác là được rồi.

5000 đồng không phải là số tiền nhỏ, không thể lấy lại được, vậy thì đưa cho Dịch Huyền, đến lúc đó chỉ cần đổi tên sang cho Dịch Huyền.

Về chuyện ở phòng tập, Cố Du không nói nhiều với Dịch Huyền, nhất là chuyện Phó Lệ Minh giúp cô hết chuột rút chân, tránh cho Dịch Huyền suy nghĩ lan man.

“Tại sao lại đưa cho tớ? Gần đây không phải cậu đang rèn luyện tốt lắm sao?” Nói chuyện, Dịch Huyền bóp bóp eo của Cố Du: “Xem gọn đi nhiều rồi nè.”

“Chỗ đó không tốt, tớ muốn đổi chỗ.”

“Bởi vì ông chủ chỗ đó là Giang Khải sao?” Dịch Huyền có vẻ như đã xác định được đáp án.

Cố Du biết Dịch Huyền là người không dễ gạt, cho nên thừa nhận: “Ừ.”

“Anh ta theo đuổi cậu hả?”

Cố Du lắc đầu: “Giang Khải có bạn gái rồi.”

“Cậu có hiểu nghĩa của công tử ăn chơi là gì không?”

“Biết, nhưng mà anh ấy không theo đuổi tớ.”

“Thường xuyên tiếp cận với cậu mà không theo đuổi cậu...” Dịch Huyền vỗ đùi một cái: “Chúc mừng cậu, cậu đã trở thành bánh xe dự bị.”

Bánh xe dự bị cái gì, Cố Du xấu hổ, những chuyện đó không quan trọng, quan trọng là phải khiến Dịch Huyền nhận cái thẻ tập. Dịch Huyền ở trong giới giải trí lộn xộn đã luyện thành tính rồi, không sợ những thứ này: “Vậy cậu không nhận sao? Không phải trước đó cậu còn nói là muốn đi tập mà.”

“Tớ chỉ nói vậy thôi.”

“Có chuyện này tớ không đành lòng nói...”

“Cậu dám nói tớ mập thì lát nữa cho cậu trả tiền.”

Hơn nửa tháng tốn tiền mà chưa có việc làm khiến Cố Du đau đầu, thế là nói: “Không phải cậu nói cậu đang béo hơn sao, hiện tại cậu...”

“Thôi được rồi, tớ nhận tấm thẻ này là được chứ gì!” Dịch Huyền không muốn nghe lời nói tàn nhẫn của bạn mình được không? Mùa hè là mùa lộ da thịt, những chỗ mỡ thừa trên người cô ấy không có cách nào che giấu được, nhất là cặp ngực bự kia, béo lên thật sự rất khó coi.

Nói liền làm liền, ngày hôm sau Cố Du lôi kéo Dịch Huyền đến phòng tập.

Người phụ trách làm thẻ tập là nhân viên đứng quầy, thấy Cố Du xuất hiện, mắt cô ấy sáng bừng. Gần đây Giang Khải có hỏi Cố Du có đến hay không, bây giờ đã có chuyện đã báo cáo lại.

Nhưng chuyện khiến cô ấy không ngờ là Cố Du lại muốn chuyển nhượng lại thẻ tập cho người khác.

“Nhiên Thiêu” là phòng tập tập trung vào tầng lớp trung lưu trở lên, trong hợp đồng không có nhắc đến chuyện chuyển nhượng thẻ tập. Nhưng Cố Du là khách hàng đặc biệt, nên nhân viên đứng quầy gọi điện thoại xin chỉ thị của Giang Khải.

Giang Khải nghe xong, nói như đinh đóng cột: “Không đổi được, không thể chuyển nhượng. Hỏi xem Cố Du không hài lòng chỗ nào ở phòng tập.”

Lần trước Giang Khải nói tặng cô một năm tập miễn phí ở đây, nhưng cô từ chối, hiện tại lại muốn chuyển nhượng cho người khác.

Cố Du bị từ chối trông cực kỳ bất mãn, bởi vì biết Giang Khải cô ý làm khó cô.

Dịch Huyền cũng bức bối, thay Cố Du đưa ra ý kiến.

“Tôi muốn gặp ông chủ ở đây.”

Nhân viên đứng quầy lại điện thoại cho Giang Khải, anh ấy nói: “Đưa số điện thoại của tổng giám đốc Phó cho cô ấy, nói cô ấy tự liên lạc đi.”

Sau đó anh ấy bổ sung thêm: “Đừng nói cho cô ấy biết đó là số của tổng giám đốc Phó.”

Nhân viên đứng quầy cười nói: “Tôi đưa số điện thoại của ông chủ cho cô, cô tự liên lạc được không?”

“Được.” Về mặt Cố Du không thoải mái, bấm dãy số, sau đó nhấn nút gọi.

Phó Lê Minh đang trong buổi họp, quản lý đang trình bày báo cáo, nói hơn mười mấy phút cũng chưa đến nội dung Phó Lê Minh muốn nghe, anh sắp hết kiên nhẫn rồi.

Điện thoại anh đặt trên bàn để chế độ im lặng, lúc màn hình sáng lên, anh đảo mắt qua, phát hiện là một dãy số lạ, anh không do dự bấm nút từ chối.

Nhưng dãy số kia lại gọi tới, từ chối, lại gọi.

Động tác của anh khiến những quản lý trong phòng họp chú ý, người quản lý đang báo cáo cũng dừng nói.

Phó Lê Minh hơi bức bối, cầm điện thoại nhấn nút nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Trà Đá.

Cố Du gọi mấy cuộc đều bị từ chối, cô đã tức giận đến cực điểm.

Dịch Huyền dặn cô khi điện thoại thông thì phải mạnh bạo lên, không được yếu thế, nếu không thì con giận hôm nay sẽ không nuốt trôi được.

Điều này cần Dịch Huyền nhắc sao, trước đây tính tình của Cố Du khá nóng, nhưng sau khi lên đại học mới học được cách kiềm chế, bây giờ có vẻ như không kiềm chế nổi rồi.

Điện thoại được thông, không đợi đối phương lên tiếng, cô đã tức giận nói: “Đây là thái độ của ông chủ phòng tập Nhiên Thiệu đối đãi với khách hàng đó hả? Nhân viên của anh nói tội tự liên lạc với anh, kết quả còn bị anh từ chối không nhận điện thoại, tác phong làm việc ghê tởm vậy sao? Không phải có tiền thì anh...”

“Cố Du...” Phó Lệ Minh không hiểu tại sao mình bị chỉ trích, nhận ra giọng nói của cô, cái tên này anh nghe từ miệng Giang Khải nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên anh tự mình gọi đến.

Anh không biết Cố Du gọi điện thoại có mục đích gì, nhưng có vẻ như có thể kết luận đây là trò quỷ của Giang Khải. Con tức giận của anh cũng giảm bớt, cô cũng là người bị lừa dối, cũng không cần làm khó lẫn nhau.

Cố Du đang phẫn nộ lập tức nhận ra đây không phải là giọng nói của Giang Khải, mà của Phó Lệ Minh.

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, va chạm vào nội tâm của Cố Du.

Đây là chuyện gì? Tại sao anh lại là người nhận điện thoại? Không đúng, phải nói tại sao lại là số điện thoại của anh.

Cô cũng nhanh chóng hiểu ra được.

Giang Khải đúng là đồ thần kinh!

“Nửa tiếng sau tôi sẽ gọi lại.” Phó Lệ Minh cúp máy, bởi vì trong phòng họp, mọi người đang nhìn anh.

Anh lên tiếng: “Tiếp tục đi.”

Cuộc họp chấm dứt sau 20 phút. Tuy rằng đã xong, nhưng vẫn còn rất nhiều công việc cần xử lý, một mớ tài liệu được đưa tới phòng tổng giám đốc chờ anh ký tên. Ở trong công ty lớn, từng giây từng phút đều làm ra tiền, mọi người đều là làm việc rất thận trọng, chờ ký tên sẽ làm ngay.

Mất thấy công việc chưa xử lý xong, trợ lý của Phó Lệ Minh là Trương Bân lên tiếng nhắc nhở: “Tổng giám đốc Phó, ngài còn một cuộc điện thoại chưa gọi.”

Phó Lệ Minh ký tên như rồng bay phượng múa, cũng không ngẩng đầu lên, đáp: “Tôi biết.”

Đúng lúc này, di động vang lên tiếng tin nhắn.

Sau khi ký xong một phần, anh phát tay bảo mọi người đi ra ngoài.

Trợ lý vẫn đứng im một chỗ không nhúc nhích, chờ chỉ thị của Phó Lệ Minh, bình thường đều như vậy.

Mà lần này, Phó Lệ Minh kinh ngạc nhìn anh ấy: “Còn chưa ra ngoài sao.”

Trương Bân hơi sững sốt, lập tức xoay người ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận.

Phó Lệ Minh mở điện thoại di động, dãy số xa lạ anh nhìn vài lần đã có thể nhớ kỹ.

Cố Du nói: [Tôi gọi điện thoại vì việc chuyển nhượng thẻ tập, bây giờ không cần nữa, anh cũng không cần liên lạc lại cho tôi.]

Cô còn định nói thêm một câu “Coi như tiền này làm từ thiện”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thôi bỏ đi, lời này quá khiêu khích, không nên vuốt râu cọp.

Trải qua nửa tiếng, tâm tình Cố Du cũng đã bình tĩnh hơn. Sau đó cô điện thoại cho Giang Khải, nhưng Giang Khải nói Phó Lệ Minh mới là ông chủ lớn, nói cô tìm anh. Sau đó nói đang bận rộn công việc nên cũng không rảnh nói chuyện điện thoại, đơn phương cúp máy.

Mặc kệ ông chủ lớn hay ông chủ nhỏ, chuyện nhỏ như vậy cũng không cần làm quá lên. Cô cũng nhìn thấy ý đồ của Giang Khải, mặc dù không nhiều nhưng cũng có những chi tiết nhỏ, ví dụ như hỏi cô có muốn để Phó Lệ Minh đưa về nhà không; hoặc là lúc cô bị chuột rút thì không có nhân viên lại giúp; rồi còn vụ tặng thú nhồi bông lần trước...

Lần này đã sáng tỏ rồi.

Cẩn thận phân tích lại thì thấy Phó Lê Minh không chủ động tham gia, dù sao thái độ của anh vẫn rất lạnh lùng, vừa rồi trong điện thoại, anh cũng bày ra bộ dáng ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Mà cô lại mắng anh một lần nữa.

Chỉ việc này thôi là cô đã không muốn liên lạc lại với anh.

Hoặc nói là không dám.

Nhất là sau khi cô bị Dịch Huyền hù dọa, nói Phó Lê Minh là một người đầy thủ đoạn, khiến cô cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Lúc Phó Lê Minh điện thoại tới, tim cô đập nhanh, khóc không ra nước mắt nhìn Dịch Huyền: “Bạn tốt, làm sao bây giờ?”

Dịch Huyền vỗ vai cô: “Cậu xin tha thứ đi.”

“Hay cậu nhận máy rồi nói không có tớ ở đây.”

“Rồi lỡ người ta bảo sẽ gọi lại sau thì sao.”

“Thì cậu nói là tớ không so đo vấn đề đó nữa.”

“Ngoan, nhận máy đi, không dễ đuổi người ta đi như vậy đâu, ban đầu vốn không định so đo với cậu, nhưng có lẽ bởi vì thái độ của cậu mà mới ghi hận.”

Cố Du không cam lòng mà bấm nút nhận điện thoại.

“Alo.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, thái độ có thể nói là cực kỳ tốt.

Dịch Huyền ở bên cạnh rất muốn cười, con cá nhỏ nhà cô ấy thật sự bị dọa sợ rồi.

Thái độ khác nhau một trời một vực khiến Phó Lê Minh hơi sùng sốt.

Cố Du chờ anh lên tiếng, dù sao cô cũng không muốn nói, lỡ như chọc giận anh rồi bị trừng phạt thì biết làm sao.

“Ừ.” Giọng Phó Lê Minh trầm thấp, “Nếu như cô không muốn tập ở Nhiên Thiệu nữa, thì tôi có thể trả tiền lui lại cho cô.”

Cố Du không ngờ anh lại nói như vậy, kinh ngạc nói: “Không cần đâu.” Cô và Dịch Huyền đã sớm rời khỏi phòng tập, hiện tại đang ngồi trong quán cà phê. Còn thẻ tập thì cứ để cho nó hết hạn đi.

Đây là từ chối?

Phó Lê Minh không thích quyết định của mình bị người ta từ chối: “Tôi nói trả thì sẽ trả.”

Trong lòng Cố Du có chút bất an, chọc tới người có tiền, nhưng mà không phải anh rất bá đạo sao?

Cô muốn đòi co.

“Dù sao tôi cũng không cần số tiền đó nữa, anh không muốn giữ thì lấy làm từ thiện đi.”

Bình thường nói như vậy xong thì cô sẽ cúp điện thoại, như vậy mới có khí thế, nhưng Cố Du không dám, bởi vì ở tình huống này nếu bị đối phương cúp điện thoại ngang ngược thì sẽ dễ tức giận.

Vừa rồi Dịch Huyền có nói lý, chọc giận anh, không muốn so đo nhưng sẽ biến thành ghi hận trong lòng.

Phó Lê Minh cười lạnh một tiếng, cô gái này định khiêu khích anh mấy lần nữa đây?

Dịch Huyền vẫn dính sát nghe hai người nói chuyện điện thoại, nói thật Cố Du mạnh miệng như vậy cũng là ngoài dự đoán của cô ấy, hiện tại cảm giác Phó Lê Minh đã bức tức rồi, cô ấy vội vàng nhắc nhở Cố Du chỉnh sửa thái độ lại.

Cố Du lúng túng nói: “Thôi được rồi, trả thì trả.” Xong vẫn không phục, nhỏ giọng lầm bầm: “Tự tôi đi làm từ thiện.”

Phó Lê Minh cảm thấy lòng ngực buồn bực đến phát hoảng.

Dịch Huyền nhắc nhở, Cố Du lại mở miệng lần nữa: “Chuyện này vốn chỉ là chuyện nhỏ, mà trở nên nghiêm trọng như vậy là do bạn tốt Giang Khải của anh...”

Nhắc tới Giang Khải, Phó Lê Minh càng khó chịu hơn: “Cậu ấy không phải bạn tốt của tôi.”

Cố Du: "..."

Phó Lê Minh là người hiểu chuyện, cũng thông cảm cho sự tức giận của Cố Du: "Tôi sẽ dạy bảo lại cậu ấy."

Nói xong, anh định cúp điện thoại.

"Đội đã..." Cố Du gọi anh lại.

"Còn chuyện gì nữa?"

"Tôi muốn hỏi là anh định dạy bảo anh ta như thế nào." Cố Du nghiêng răng nghiêng lợi, cô cũng muốn dạy dỗ anh ấy một trận.

Phó Lê Minh đột nhiên cảm thấy hứng thú: "Cô hy vọng tôi sẽ dạy dỗ cậu ấy như thế nào?"

Cố Du không khách khí nói: "Đánh cho một trận như từ."

Phó Lê Minh nheo mắt: "Cũng được." Đây cũng là ý định của anh.

Sự tức giận trong lòng Cố Du vào giây phút này đã tiêu tan, cả người cảm thấy thư thái.

Ngay lúc cô định nói tạm biệt, thì lại nghe Phó Lê Minh nói: "Cô muốn ra tay sao?"

Cố Du ngậy ngán cả người.

Nói cô tự ra tay đánh Giang Khải?

Phó Lê Minh là ông chủ lớn, mà Giang Khải cũng không phải người bình thường, cho dù cô có muốn cũng không dám nhận nổi.

Hơn nữa, Giang Khải là bạn anh, là anh em, anh em có thể động tay động chân với nhau, nhưng người ngoài đánh thì lại không được.

"Tôi nói đùa thôi, không quấy rầy anh nữa, tạm biệt."

Rốt cuộc cũng chấm dứt cuộc nói chuyện, Cố Du đặt một tay lên ngực, thở phào một cái.

Dịch Huyền ở bên cạnh giờ ngón cái lên: "Cậu giỏi thật đó, hôm nay thật sự khiến tớ phải mở mang tầm mắt."

Cố Du liếc Dịch Huyền một cái: "Tim tớ như muốn rớt ra ngoài luôn rồi nè, ở đó mà còn đùa giỡn."

Thiếu chút nữa là chọc giận anh rồi.

Dịch Huyền: "Tim đập kịch liệt như vậy coi chừng là rung động rồi nhé."

Cố Du nhin không được đánh cô ấy một cái: "Giờn kiểu này không vui."

Cô gái này ra tay cũng mạnh quá, Dịch Huyền không nói giỡn: "A! Phó Lê Minh này không giống như trong lời đồn."

"Không giống chỗ nào? Tớ cảm thấy đúng đó chứ." Thật sự rất đáng sợ, hơn nữa lúc anh nói câu "Tôi nói trả thì sẽ trả" kia, giống như câu tiếp theo sẽ là "Nói nữa là tôi sẽ đánh cô".

Đáng sợ.

"Không nói nữa, chúng ta đi trả lại thẻ, coi như chuyện ngày hôm nay đã giải quyết xong." Cố Du đứng dậy lôi kéo Dịch Huyền.

"Từ từ, tớ chưa uống hết cà phê."

"Đừng uống nữa."

Cô sốt ruột.

Quá trình hoàn tiền rất thuận lợi, hơn nữa còn hoàn lại đúng 5000 đồng, nhưng Cố Du để lại 1000, chỉ lấy 4000 đồng.

Hiện tại cô có chút nghèo, 4000 đồng này đối với cô rất quan trọng, cô còn phải ăn uống, rồi còn tiền thuê nhà nữa, tiền mướn nhà trong thành phố này không rẻ. Nhìn số tiền trên tay, cô quyết định không so đo với Giang Khải nữa.

Tiếp theo, cô bắt đầu tìm công việc.

Liên tiếp mấy ngày, cô bắt đầu gửi CV cho các công ty. Dù sao cô cũng là người có kinh nghiệm, nên cô không muốn vào công ty nhỏ, cô đã lặn lội ở

công ty ba năm, năng lực không tệ lắm, nên công việc tiếp theo phải hơn chứ không thể kém trước được.

Thành phố lớn có rất nhiều cơ hội, công ty quảng cáo lớn cũng không ít, nhưng mà bao nhiêu CV cô gọi đi chỉ có ba công ty gọi điện thoại hẹn cô tới phỏng vấn.

Cô không sợ phỏng vấn, thứ nhất ngoại hình cô không tệ, bằng cấp tốt, lại có kinh nghiệm, hơn nữa ở công ty trước đã từng phụ trách qua rất nhiều cuộc phỏng vấn người mới.

Cô tràn đầy tự tin, một loạt câu hỏi phỏng vấn, người phỏng vấn cũng chú ý đến cô, trong lòng cô tràn đầy hi vọng.

Nhưng cuối cùng vẫn bị đánh rớt, hỏi ra nguyên nhân lại giống với lo lắng của Tiểu Lưu trước đó đã nói, đối phương lo cô vào làm chưa được bao lâu sẽ kết hôn sinh con, nếu phải so sánh, thì bọn họ lựa chọn một người trẻ tuổi nhưng năng lực không bằng cô, nhưng cũng không phải là người kém cỏi.

Liên tục phỏng vấn ba nơi, hai chỗ đưa ra cùng nguyên nhân, còn một chỗ thì điều kiện hợp đồng không đủ tốt, cho nên cô bỏ qua.

Sau vài ngày, cô tiếp tục gửi CV, có hồi âm, nhưng lại điện thoại nói cô không cần đến phỏng vấn.

Sự tự tin của cô bị giảm đi, cho đến khi cô nhận được điện thoại hẹn cô đến phỏng vấn của công ty “Quảng cáo Sang Thành”.

Công ty quảng cáo Sang Thành là nơi cô cảm thấy ít hy vọng nhất, nhưng lại không nghĩ là được gọi đến phỏng vấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Editor: Trà Đá.

Công ty quảng cáo và truyền thông Sang Thành mới phát triển lên hai năm gần đây, bọn họ có một đoàn đội thiết kế chuyên nghiệp và một lượng khách hàng rất tiềm năng. Những nơi hợp tác với Sang Thành đều là những thương hiệu có tiếng, thiết kế quảng cáo của bọn họ rất độc đáo và mới mẻ, danh tiếng quả thật không sai, hiệu quả quảng cáo rất vượt trội.

Một công ty quảng cáo tốt như vậy, nên sự đòi hỏi cực cao, Cố Du biết có một nhân vật cao siêu trong giới quảng cáo làm việc trong Sang Thành. Trừ việc đó ra, thì lương bổng ở Sang Thành thuộc loại cao nhất trong ngành quảng cáo.

Cố Du tìm công việc mấy ngày qua cũng không thuận lợi, buồn bực gửi CV cho tất cả công ty lớn nhỏ.

Lần này Sang Thành muốn tuyển một nhân viên về đội sáng tạo, Cố Du không ngờ mình lại có cơ hội đến phỏng vấn.

Mặc kệ tỷ lệ thành công bao nhiêu, có thể có được cơ hội này đối với cô mà nói là một sự cổ vũ tinh thần rất lớn.

Cố Du chỉ biết sơ sơ về Sang Thành, bởi vì trước kia cô không nghĩ đến việc nghỉ việc, chỉ tán gẫu với đồng nghiệp nghe được một chút, cũng không hỏi chi tiết. Chỉ biết ông chủ của Sang Thành có địa vị, có hậu thuẫn phía sau rất lớn, tài chính rất hùng hậu.

Lên mạng tìm tài liệu, trên đó viết tổng giám đốc là Hoắc Diệc Thanh.

Hoắc Diệc Thanh...

Trong lòng Cố Du thầm đọc hai lần, cảm thấy có chút quen quen, nhưng không nhớ nổi đã nghe ở chỗ nào. Suy nghĩ một lúc lâu, cô đoán có lẽ là trước đây nghe đồng nghiệp nhắc tới, nên có ấn tượng.

Cô không nghĩ nhiều, nghiêm túc nghiên cứu tư liệu về Sang Thành, viết lại, cẩn thận xem xét kiểu cách quảng cáo của công ty, hiểu rõ phong cách của bọn họ.

Đối với lần phỏng vấn này, thái độ của cô hết sức nghiêm túc. Buổi tối trước khi đi ngủ còn đắp mặt nạ, muốn dành một trạng thái tốt nhất để đi phỏng vấn.

Sáng sớm hôm sau, cô trang điểm nhẹ nhàng, mặc áo sơ mi trắng và quần tây màu kaki, nhìn thật sự rất chuyên nghiệp.

Công ty Sang Thành nằm ở tòa cao ốc 36 tầng ở trung tâm thành phố, Cố Du đi hai mươi phút mới tới.

Sang Thành chiếm cả một tầng lầu, mặt tiền công ty làm hoàn toàn bằng gương, logo của công ty để phía trên, thiết kế cực kỳ độc đáo.

Nhân viên tiếp tân nở nụ cười ngọt ngào, thái độ thân thiện, dẫn Cố Du đến phòng chờ.

Đi vào trong Sang Thành, ở giữa là khu làm việc, cách vận hành không theo một khuôn mẫu nào, bàn làm việc cũng không nhỏ hẹp như những công ty khác, chỗ này cực kỳ rộng, cây cối xanh mát tô điểm bên trong. Chỉ cần nhìn thôi cũng đã khiến tâm trạng thoải mái, nếu được làm việc ở môi trường này thì cũng không nhầm chán.

Có người ngẩng đầu nhìn, Cố Du khẽ mỉm cười.

Cố Du thấy bọn họ trao đổi làm việc rất nghiêm túc, nhưng thần thái lại rất thoải mái, trong lòng cực kỳ hâm mộ.

Nếu có thể trở thành một thành viên trong đó cũng rất tốt rồi.

Trong phòng chờ đã có hai cô gái khác, ngoại hình và thần thái rất tốt, tuổi trẻ tự tin, thoát nhìn khoảng 24 25 tuổi, nhỏ tuổi hơn Cố Du.

Nhớ lại những chuyện mấy ngày qua, Cố Du đột nhiên không tự tin.

Không phải sợ hãi bị đánh rớt, mà là không thể không thừa nhận tuổi của cô đã trở thành điểm yếu.

Thật ra cô không nghĩ 28 tuổi thuộc loại lớn tuổi, ngược lại, cô còn cảm thấy tuổi này mới hoàn hảo. Không còn sự ngây ngô lúc 23 24 tuổi, sức khỏe cũng không giảm sút như độ tuổi trung niên. Nhưng thực tế lại khiến cô phải đau đầu.

Thôi thì coi như hôm nay tới đây chơi một bữa vậy.

Đã đến giờ phỏng vấn, nhân viên dẫn ba người đến phòng họp, buổi phỏng vấn được tiến hành ở đây.

Bên trong có ba người phỏng vấn, hai nam một nữ. Cố Du liếc mắt nhìn qua, khi nhìn đến người ngồi ở giữa, trong mắt cô hiện lên tia kinh ngạc.

Người kia cô đã gặp ở Thịnh Thế Vương Triều, đi cùng Giang Khải.

Người đó là Hoắc Diệc Thanh.

Lúc này, anh ta có vẻ như vừa nhìn cô vừa nhếch miệng cười.

Cố Du không muốn người khác phát hiện, cho nên dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Mời ngồi.” Hoắc Diệc Thanh rất lịch sự, hai cô gái kia tươi cười ngọt ngào nói cảm ơn, sau đó ngồi xuống.

Cố Du cũng nói cảm ơn, nhưng nụ cười lại hơi ngượng ngao.

Có trời biết trong lòng cô có bao nhiêu suy nghĩ, Hoắc Diệc Thanh có vẻ như không ngạc nhiên khi thấy cô, như vậy cơ hội này là có ý hay sao?

Đùa giỡn cô hay thật sự muốn để cô có cơ hội gia nhập Sang Thành?

Nếu để cô gia nhập vào Sang Thành, là vì năng lực của cô, hay còn vì cái gì khác?

“Mời mọi người tự giới thiệu về bản thân một chút, mời tiểu thư xinh đẹp nhất nói trước.”

Cố Du: “...”

Bọn họ đều nhìn cô, bởi vì Hoắc Diệc Thanh nói xong thì nhìn cô cười.

Xinh đẹp nhất... Không cần quay đầu lại nhìn, cô cũng có thể cảm giác được ánh mắt thù địch của hai cô gái còn lại.

Cố Du vẫn duy trì thái độ thoải mái, đứng dậy, mỉm cười lễ phép nói: “Chào mọi người, tôi là Cố Du, không phải là người xinh đẹp nhất.”

Lời này khiến mọi người bật cười.

Cố Du giới thiệu về bản thân, bằng cấp và kinh nghiệm, tiếp theo là hai cô gái còn lại giới thiệu.

Vừa nghe xong, trong lòng Cố Du thán phục, bằng cấp của người ta tốt hơn cô nhiều, hơn nữa kinh nghiệm làm việc cũng không thua kém cô, ít nhất cũng đã từng tham gia vào những dự án quảng cáo lớn.

Tuy rằng Cố Du cũng rất nhiều lần tham gia vào những dự án quảng cáo, nhưng cô chỉ là một thành viên nhỏ bé, cho dù cô có đưa ra sáng kiến, thì công lao lại thuộc về người ở trên. Có nói ra mà không có bằng chứng thì ai tin?

Sau đó, ba người phỏng vấn hỏi mấy vấn đề, rồi ra một chủ đề để các cô đưa ra phương án.

Không có thời gian chuẩn bị, đây là bài kiểm tra về độ nhạy bén và lối tư duy linh hoạt.

Hoắc Diệc Thanh để Cố Du trả lời cuối cùng, đáp án của hai cô gái kia quả thật rất tốt, hơn nữa lại rất tự tin, thậm chí còn phân tích những sản phẩm tương tự, chứng minh phương án của mình là hợp lý nhất.

Cố Du nghe, cảm thấy hai cô gái kia rất ổn, phân tích có lý, không giống như mới nghĩ ra.

Thật ra suy nghĩ của Cố Du cũng không khác biệt với hai người kia lắm, nhưng cô lại là người trả lời cuối cùng, nên sẽ trở nên rất bình thường.

Cho nên, lúc gần đến thời điểm mấu chốt, cô lại lớn gan thay đổi ý tưởng.

Quá trình phỏng vấn diễn ra một tiếng, ba người phỏng vấn ra ngoài thảo luận, sau một lúc thì trợ lý đi vào, kêu Cố Du đến văn phòng tổng giám đốc.

Còn hai cô gái còn lại thì bị đánh rớt.

Đi vào văn phòng tổng giám đốc, Hoắc Diệc Thanh ngồi ở bàn tổng giám đốc mỉm cười mời cô ngồi.

“Đã lâu không gặp, Cố tiểu thư.”

Cố Du: “Hoắc tiên sinh, chúng ta không quen biết nhau.”

Bọn họ kỳ thật không hề biết lẫn nhau.

Lúc ở trong phòng phỏng vấn, cô mới chợt nhớ ra tại sao hôm qua cô lại cảm thấy cái tên này quen thuộc, thì ra là do trước đó Dịch Huyền đã nói với cô, cô nghe qua cũng không để ý lắm.

“Cô không quen tôi, nhưng tôi lại rất biết cô.”

Cố Du nhú mày, sắc mặt đề phòng.

Hoắc Diệc Thanh khẽ cười một tiếng, hai tay chụm vào nhau đặt lên bàn: “Giang Khải bị Phó Lệ Minh đánh hai trận, có vẻ như cũng có liên quan đến cô.”

Cố Du: “...”

Phó Lệ Minh thật sự đánh Giang Khải sao?

“Có nghiêm trọng không?” Cô không nhịn được hỏi.

“Nửa tháng nay cậu ấy không dám gặp bạn gái, cô nói có nghiêm trọng không?”

“Cho nên anh đang tìm cơ hội để trả thù cho anh em của anh sao?” Hiện tại Cố Du đã không còn là người đi tìm việc rồi, cho nên không cần khách khí đối với anh ấy.

“Làm gì có! Cậu ấy đúng là đáng bị ăn đòn, huống chi cô đâu có lỗi gì trong chuyện này.” Hoắc Diệc Thanh nói đến đây, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Cậu ấy có nói với tôi vài lần cô là người đặc biệt khác những người khác, cho nên bọn tôi mới biết về cô một chút, sau đó tôi phát hiện cô làm ở Phi Dục ba năm, biểu hiện rất tốt, đáng tiếc vẫn không được trọng dụng. Tôi biết người trong Phi Dục, hỏi một chút đã biết được nguyên nhân. Đúng ra là cô nên nghỉ việc từ sớm, loại cấp trên có mưu đồ bất chính như vậy thì làm sao có tiền đồ được.”

Đối với chuyện này, Cố Du không thể phản bác.

Hoắc Diệc Thanh kéo ngăn kéo bàn, lấy bản hợp đồng ra, đẩy đến trước mặt Cố Du: “Sang Thành của chúng tôi cần người tài, hoan nghênh cô gia nhập.”

Cố Du nhìn hợp đồng trước mặt, kinh ngạc hỏi: “Bây giờ ký hợp đồng luôn sao?”

“Đúng vậy, Sang Thành coi trọng hiệu suất.”

Cô Du âm thầm cắn răng, cô đang do dự.

Hoắc Diệc Thanh: “Điều kiện cũng đã được viết trong hợp đồng, có gì thắc mắc thì có thể hỏi tôi. Đúng rồi, Sang Thành là một công ty nghiêm chỉnh, quan trọng là nhìn vào năng lực làm việc, mặc kệ cô là người như thế nào hay có bối cảnh ra sao, công việc làm không tốt thì tiền thưởng cũng ít, có lẽ còn bị mắng, tuy rằng chúng tôi rất ít khi mắng người. Cho cô ba phút để suy nghĩ.”

Cố Du suy nghĩ, cảm thấy bọn họ sẽ không lấy chuyện công việc ra để đùa giỡn, hơn nữa trước đó có gặp Giang Khải và Phó Lệ Minh vài lần, xác định bọn họ không có mang thù. Còn nữa, công ty này là của Hoắc Diệc Thanh, bạn bè của ông chủ cũng không có quan hệ gì với công việc.

Quan trọng đây là một công việc rất tốt, không nói đến chuyện tiền lương thưởng, nhưng được đi theo một đoàn đội ưu tú như vậy, thì sẽ học hỏi được rất nhiều thứ.

Ba phút suy nghĩ đã sắp hết, Cố Du dứt khoát kiên quyết cầm bút máy ở bên cạnh, ký tên vào bản hợp đồng.

Hoắc Diệc Thanh đứng dậy: “Hoan nghênh cô gia nhập.”

Cố Du: “Cảm ơn.”

“Khi nào thì có thể đi làm?”

“Ngày mai.”

“Được, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.”

Cố Du xoay người đi ra ngoài, lúc sắp đi tới cửa, bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện, sau đó cửa văn phòng bị đẩy ra.

Một thân hình cao lớn đi vào.

Phó Lê Minh...

Sắc mặt của anh và cô giống nhau, đều ngạc nhiên.

Hoắc Diệc Thanh giải thích: “Cố Du đã trở thành thành viên của Sang Thành, hai người cũng nên chào hỏi một lần nữa đi. Cố Du, Phó Lê Minh là cổ đông lớn nhất của Sang Thành, cũng là nhân viên ở Sang Thành.”

“Nhân viên?” Phó Lê Minh rõ ràng rất bất mãn với “Chức vụ” này.

Hoắc Diệc Thanh mỉm cười: “Không phải sao? Hầu hết những khách hàng lớn đều do cậu kéo tới.”

Phó Lê Minh cười lạnh: “Từ khi nào mà tôi trở thành người kéo khách hàng tới đây?”

“Cũng đúng, bọn họ đều bị khối nam châm là cậu hút tới.”

Cố Du: “A, hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi trước.”

Phó Lê Minh còn đứng chặn ở cửa, cô không đi ra ngoài được.

Phó Lê Minh cúi đầu nhìn cô, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói, sai bước tiến vào, nhường đường cho cô.

Cố Du nhìn anh nói: “Phó tiên sinh, tạm biệt.”

Đối với ông chủ, phải khiêm nhường một chút thì sẽ rất tốt cho công việc sau này.

Phó Lê Minh gật đầu một cái: “Ừ.”

Lạnh lùng, ngược lại trông có vẻ khá hơn Giang Khải bất cần đời và Hoắc Diệc Thanh tâm cơ thâm trầm.

Về phần Dịch Huyền nói anh lòng dạ độc ác, hiện tại cô không cảm thấy vậy.

Cô hy vọng trong thời gian làm việc ở Sang Thành, cô cũng sẽ không cảm giác thấy như vậy.

Tác giả: Sau đây là tiểu kịch trường:

Không lâu sau...

Phó Lê Minh: Nghe nói em nghỉ việc vì cấp trên có ý đồ xấu với em.

Cố Du: Vâng, từ lúc em vào làm không lâu đã bắt đầu bóng gió rồi.

Phó Lê Minh: Vậy sao em còn làm ở đó tới tận ba năm?

Cố Du: Vì năm đầu gạo mà khom lưng, hơn nữa em cũng đâu dễ bị bắt nạt, hấn đâu làm gì được em.

Phó Lê Minh: Ha ha.

Cố Du: Và lại đến chỗ nào cũng có người như vậy, tránh không khỏi, chỉ có thể tự bảo vệ bản thân cho tốt thôi.

Phó Lê Minh: Sang Thành đâu có.

Cố Du: Không phải anh sao? Hơn nữa lại còn thành công.

Phó Lê Minh: Em nói anh có ý đồ xấu với em hả?

Cố Du: Ừ.

Phó Lê Minh: A! Để anh phở cập kiến thức cho em biết đâu mới là quy tắc ngầm ở phòng làm việc.

Cố Du: A! Anh làm gì vậy! Chỗ này là văn phòng! Không được! Bên ngoài có người!

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Editor: Trà Đá.

Sau khi Cố Du rời đi, Phó Lê Minh đi tới trước bàn làm việc của Hoắc Diệc Thanh, ngồi xuống ghế: “Gọi tôi xuống đây có chuyện gì không?”

Văn phòng của Phó Lê Minh nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà, tòa nhà này chính là tổng bộ của tập đoàn Phó thị.

Hoắc Diệc Thanh: “Không có việc gì cũng không thể gọi cậu xuống tâm sự sao?”

Phó Lê Minh lạnh mặt: “Không thể.”

Hoắc Diệc Thanh không nói gì, anh ấy cảm nhận được Giang Khải nói đúng, Phó Lê Minh càng ngày càng không còn gì thú vị. Nếu như anh vô tình như vậy, thì Hoắc Diệc Thanh sẽ đứng cùng chiến tuyến với Giang Khải.

Hoắc Diệc Thanh cười: “Cậu không hỏi chuyện Cố Du à?”

Phó Lê Minh nheo mắt, nhìn thẳng Hoắc Diệc Thanh. Trong ánh mắt mang theo sự nguy hiểm và cảnh cáo.

Sắc mặt Hoắc Diệc Thanh không đổi, anh ấy cũng không sợ như Giang Khải, tiếp tục hỏi: “Cậu không hiểu kỳ gì với cô ấy sao?”

Làm anh em đã 30 năm nay, sao Hoắc Diệc Thanh có thể không hiểu anh đây?

Trong mắt người ngoài, Phó Lê Minh là người mặt lạnh tâm lạnh, không biểu hiện vui buồn ra bên ngoài, căn bản không hiểu trong lòng anh nghĩ gì, thậm chí cảm thấy anh là người không có tình cảm.

Nhưng chỉ có đám anh em 30 năm mới biết anh là một người như thế nào.

Giống như Giang Khải nói, Phó Lê Minh có chút xú cảm giác đối với Cố Du.

Dù sao cũng đã nhiều năm rồi, anh lại có thể khách khí với một cô gái như thế? Người khác chỉ cần tới gần anh thì anh đã bắt đầu thấy chán ghét rồi.

Đúng rồi, lúc ở Thịnh Thế Vương Triều Hoắc Diệc Thanh đã có cảm giác như vậy, sau đó lại đi công tác mấy ngày, lúc trở về thì thấy trên mặt Giang Khải đầy vết thương, nên mới biết được những chuyện xảy ra gần đây qua lời kể của Giang Khải.

Trăm nghe không bằng mắt thấy, vừa rồi anh ấy xác định Giang Khải không nói bừa.

Về phần Cố Du, cô không thích Phó Lê Minh mới bình thường, một người bị đồn đại là lòng dạ độc ác, nếu có thích cũng chỉ thích tiền của anh.

Tình nghĩa anh em cũng như vậy.

“Tại sao tôi lại phải tò mò về cô ấy?” Sắc mặt Phó Lê Minh vẫn lạnh nhạt.

Hoắc Diệc Thanh đứng dậy, đi đến chỗ máy pha cà phê, làm hai tách cà phê.

Máy pha cà phê phát ra âm thanh, chờ khi máy ngừng, Hoắc Diệc Thanh nói chi tiết cuộc phỏng vấn cho Phó Lê Minh nghe. Nhất là nói đến chỗ anh cố ý nói cô là người xinh đẹp nhất với về tràn đầy hứng thú.

“Cậu có biết là cô gái nào cũng để ý đến ngoại hình, hiếm thấy người nào đẹp mà không kiêu. Tôi cảm thấy Cố Du biểu hiện không tệ, ít nhất tôi không thấy cô ấy đặc ý, mà ngược lại cô ấy biết lời này sẽ khiến người khác không thoải mái, sau đó lại lạnh lệ giải vây cho bản thân.”

Hoắc Diệc Thanh bưng hai tách cà phê qua, một ly đặt trước mặt Phó Lệ Minh, sau đó lại ngồi xuống ghế của mình. Anh ấy bắt chéo chân, bắt đầu thưởng thức cà phê. Bộ dáng cực kỳ nhàn hạ, không tiếp tục đề tài mới nói.

Anh ấy đang so tính nhẫn nại với Hoắc Lệ Minh.

Phó Lệ Minh uống hết hơn nửa ly cà phê, mở miệng: “Gần đây cậu và Giang Khải uống nhầm thuốc hả?”

“Chưa từng uống thuốc, chỉ là muốn thay đổi phương pháp.” Hoắc Diệc Thanh thờ dãi một hơi, phì cười nói: “Chúng ta đều đã hơn 30 tuổi, ngay cả Giang Khải nhỏ tuổi nhất cũng đã 30 rồi, trước kia chúng ta từng là nhóm suốt ngày đi đánh nhau với đám con nít khác.”

“Có người không cho phép cậu kết hôn sinh con sao?” Phó Lệ Minh khinh bỉ nói.

“Không phải, chẳng qua từ trước đến nay bọn mình như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, bên người cậu lại không có ai để hỏi han ân cần, bọn tôi không đành lòng đi trước cậu một bước.”

“Cho nên các cậu hy vọng tôi và... Cố Du... Các cậu biết là tôi không thích người khác nhúng tay vào việc riêng của mình mà.” Phó Lệ Minh lạnh lùng nói, anh tức giận rồi.

“Ok!” Hoắc Diệc Thanh nâng hai tay lên đầu hàng. “Bọn tôi chỉ có cảm giác cậu và cô ấy rất hợp nhau, nếu cậu không thích thì quên đi vậy.”

Phó Lệ Minh đứng dậy đi ra ngoài.

Còn chưa đi tới trước cửa, Hoắc Diệc Thanh đã vội nói: “Tôi còn chưa nói với cậu Cố Du đã dùng cách gì để hóa giải bầu không khí lúc phỏng vấn. Cô ấy nói cô ấy không phải là ‘Người xinh đẹp nhất’. Cô gái thông minh.”

Phó Lệ Minh mở cửa đi ra ngoài. Anh nhớ lại cảnh tượng cô mắng anh ở Thịnh Thế Vương Triều, sau khi biết mình bị nhầm, cô lập tức khôi phục lại lý trí, giả bộ tức giận rồi chạy trốn.

Khá thông minh, nếu cô còn ở lại đó vài giây nữa, anh sợ sẽ không để cô đi dễ dàng như vậy.

~

Ngày đầu tiên Cố Du đi làm ở Sang Thành, mọi chuyện hết sức thuận lợi.

Trong một công ty quảng cáo hàng đầu, mỗi người đều là tinh anh, là người có tư cách kiêu ngạo. Cố Du không ngờ mình có thể hòa nhập được với bọn họ, hoàn toàn không ý vào ma cũ bắt nạt ma mới, ngược lại còn rất thân thiện với cô.

Dựa theo lời bọn họ nói: “Bọn tôi đều là người đam mê công việc, nên tất cả đều đặt hết tâm huyết vào công việc, không rảnh đi gây chuyện với người khác. Cho nên cô cứ yên tâm, chỉ cần cô không lười biếng, thì bọn tôi cũng không mắng cô.”

Câu cuối cùng cũng coi như là lời khuyên, Cố Du cũng không thấy có gì là không tốt. “Tôi cũng không thích vương bận những chuyện khác ngoài công việc, cho nên mọi người không cần khách khí với tôi.”

Sau khi tan làm, công ty tổ chức liên hoan mừng người mới đến.

Một giây trước mọi người vẫn đang chăm chỉ làm việc, lúc nghe thấy Hoắc Diệc Thanh nói tan làm, mọi người lập tức hoan hô đứng lên.

Một đám người chậm rãi xuất phát, ông chủ chọn địa điểm ở một khách sạn năm sao cao cấp.

Sau khi mọi người ổn định, thì thực đơn bị đẩy tới chỗ Cố Du.

“Hôm nay cô là nhân vật chính, cho cô chọn món.”

Cố Du cảm giác sung sướng, nhưng cũng không khó chịu: “Được, nhưng tôi không hiểu về đồ ăn ở đây, mọi người cho tôi chút lời khuyên đi.” Cô chọn hai ba món, còn lại để mọi người chọn.

“Cố Du, tôi chỉ cô một kỹ năng.” Một đồng nghiệp nói.

Cố Du khiêm tốn: “Cái gì?”

“Nếu không biết ăn gì, thì chọn món đắt tiền nhất.”

Mọi người đều tỏ vẻ tán thành.

“Hôm nay chúng ta phải bắt nạt ông chủ một chút, để gì có cơ hội tốt như hôm nay.”

Cố Du buồn cười.

Hoắc Diệc Thanh nhẹ nhàng nói: “Tối nay mọi người cứ ăn thoải mái, không cần khách khí, dù sao tôi cũng không có ý định trả tiền.”

“Hả?” Mọi người bị giật mình, hai mặt nhìn nhau, trong lòng suy nghĩ không thể nào... Để bọn họ trả tiền được.

Đây cũng không phải phong cách của ông chủ.

Hoắc Diệc Thanh không đùa bọn họ, cười nói: “Bữa liên hoan hôm nay do tổng giám đốc Phó mời, cho nên mọi người không cần khách khí.”

“Tổng giám đốc Phó cũng đến?” Có người hỏi.

Vừa nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo đến.

Cửa bị đẩy ra, Phó Lê Minh tiến vào.

Mọi người thấy anh, không ai nhắc ai cũng ngồi nghiêm chỉnh, cung kính chào hỏi: “Chào tổng giám đốc Phó.”

“Ừ.” Anh đáp, giọng nói lạnh nhạt, ngay cả nụ cười trên mặt cũng không có, không hề có sự tương tác.

Sự vui vẻ thoải mái trước đó bất chợt được bao trùm bởi sự yên tĩnh.

Cố Du còn cầm thực đơn trong tay, ánh mắt Phó Lê Minh quét lại đây. Cô thông minh đưa thực đơn qua: “Tổng giám đốc Phó, anh gọi món đi.”

Hiện tại anh là ông chủ của cô, lại ở trước mặt nhiều người như vậy, cô lại là người mới, biểu hiện phải đủ cung kính.

Phó Lê Minh không nhận: “Mọi người chọn là được rồi.” Anh đã ăn ở đây nhiều lần, nên không kén chọn.

Cố Du do dự, Hoắc Diệc Thanh nói: “Chọn đi, không cần khách khí, cô chọn cái gì thì cậu ấy sẽ ăn cái đó, tổng giám đốc Phó của chúng ta không kén ăn.”

Phó Lê Minh nhìn Hoắc Diệc Thanh, đương nhiên không vui với cách diễn đạt của anh ấy.

Cố Du quan sát phản ứng của Phó Lê Minh, trong lòng vốn không suy nghĩ nhiều bây giờ lại nhảy dựng lên.

Phản ứng này rất vô lý, nhưng bản thân lại không thể không chế được. Cố Du đổ tội cho sự căng thẳng này bởi vì có nhiều người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Trà Đá.

Phó Lê Minh ngồi bên cạnh Hoắc Diệc Thanh, cũng ngồi đối diện Cố Du.

Cô không nhìn anh, cúi đầu xem thực đơn với đồng nghiệp ở bên cạnh. Lúc trước mọi người vui vẻ ầm ĩ, bây giờ đã ngồi thẳng lưng, im lặng như gà.

Mọi người đều biết thần thái mạnh mẽ của Phó Lê Minh, hơn nữa bình thường anh cũng ít lộ mặt, mọi người cũng không tiếp xúc nhiều với anh, cho nên không dám làm vậy.

Nói ít ít lỗi, lỡ như khiến ông chủ mất hứng thì sẽ không tốt lắm.

Cố Du không có suy nghĩ nhiều như vậy, chuyên tâm chọn món ăn với đồng nghiệp, các cô chỉ chọn vài món ăn nhẹ. Bọn họ là một tập thể, cũng nên chiếu cố đến khẩu vị của các đồng nghiệp nam.

Cố Du: “Bọn tôi đã chọn vài món nhẹ, nhưng sợ đàn ông các anh không thích, nên các anh tự chọn mấy món đi nhé.”

Ngoại trừ thực đơn trên tay Cố Du, thì sau khi cô vừa nói xong, lập tức có người đưa một thực đơn khác đến trước mặt Phó Lê Minh.

Hoắc Diệc Thanh vươn tay ra lấy thực đơn, nói: “Tôi biết các cậu thích ăn các món trắng dương bổ thận, để tôi chọn vài món cho các cậu.”

Đàn ông hiểu đàn ông, nhưng mà phải nói thẳng ra như vậy sao?

Cố Du đi làm ngày đầu tiên, đã cảm nhận được tập thể của Sang Thành rất quây, nhưng không nghĩ Hoắc Diệc Thanh là người tạo ra bầu không khí đó.

Mọi người đã quá quen với mấy lời nói đùa giỡn của Hoắc Diệc Thanh, thậm chí còn hay nói giỡn lại.

Hình tượng của ông chủ là không biết xấu hổ.

Phó Lê Minh quay đầu liếc nhìn anh ấy một cái.

Hoắc Diệc Thanh cười lớn, nói với mọi người: “Tổng giám đốc Phó của chúng ta không cần bỏ nữa, thân thể cường tráng...”

Phó Lê Minh vươn tay dành lấy thực đơn, không cho Hoắc Diệc Thanh chọn món.

Lúc quay đầu, dư quang thoáng thấy Cố Du đang bật cười, nên ánh mắt anh dừng lại chỗ cô một lát.

Cố Du phát hiện, lập tức ngưng cười, tuy rằng cũng có nhiều người đang cười, nhưng ánh mắt Phó Lê Minh lại chỉ dừng trên người cô.

Phó Lê Minh tùy tiện chọn vài món, nhanh chóng chọn xong 10 món.

Ông chủ lớn không giống người khác, ngay cả gọi món cũng đưa ra quyết định rất nhanh chóng.

Bữa cơm này chủ yếu là làm quen, bồi dưỡng tình cảm đoàn đội.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí hào hứng hẳn lên, đến tận hôm nay mọi người mới cảm thấy ông chủ lớn Phó Lê Minh không lạnh nhạt lạnh nhạt giống như lời đồn, nên lá gan cũng dần lớn hơn.

Trong này chỉ có Cố Du là mọi người chưa biết nhiều, bởi vậy đề tài đều xoay quanh người cô.

Đoàn đội của cô không lớn, mười mấy người, đàn ông chiếm hơn phân nửa, trong đó phần lớn đều đang độc thân.

Cố Du có ngoại hình xinh đẹp, dễ dàng thu hút ánh mắt của người khác phái.

Đều là đồng nghiệp, cũng nắm lòng mấy người đàn ông độc thân, cho nên cũng lên tiếng hỏi một vấn đề thực tế.

“Cố Du, có bạn trai chưa?”

“Chưa có.”

“Xinh đẹp như vậy mà chưa có bạn trai, chẳng lẽ đàn ông bị mù hết rồi sao?”

Lời này khiến cho những người đàn ông ở đó bất mãn, rồi rít tỏ vẻ mình không mù, chỉ sợ Cố Du thấy chán ghét.

Dĩ nhiên không phải các đàn ông độc thân không nói lời nào, mà Phó Lê Minh cũng không lên tiếng nói chuyện.

“Vậy trong nhà cô có thúc giục chuyện kết hôn không?” Nữ đồng nghiệp ở bên cạnh hỏi.

Đây cũng là nỗi đau của phần lớn các cô gái độc thân, Cố Du gật gật đầu.

“Có phải còn bị bắt đi coi mắt đúng không?”

Cố Du thở dài: “Đúng vậy, mỗi lần về nhà đều rất sợ hãi.”

Đồng nghiệp vỗ vai cô, thở dài: “Đồng cảnh ngộ.”

“Không phải bây giờ đang có trào lưu cho thuê bạn trai sao? Người trong công ty chúng ta cũng rất phong phú, có thể cung cấp miễn phí, các người đẹp có nhu cầu thì cứ việc mở miệng.” Một đồng nghiệp nam vỗ ngực nói.

Hoắc Diệc Thanh cực kỳ đồng ý với ý kiến này, gờ tay nói: “Nơi này còn hai thanh niên ưu tú nữa nè, mọi người đừng khách khí.” Anh ấy chỉ chính mình và Phó Lê Minh.

Mọi người nhìn bộ dáng Phó Lê Minh chịu đựng Hoắc Diệc Thanh, rất sợ một giây sau anh sẽ nổi giận, cho nên một người vội lên tiếng: “Tổng giám đốc Hoắc đừng nói đùa như vậy.”

Hoắc Diệc Thanh: “Tôi không hay nói đùa, tôi nói thật đó chứ, thỉnh thoảng tổng giám đốc Phó cũng rảnh rồi, có thể giúp một tay.”

Phó Lê Minh không nề tình nói: “Công việc của tôi rất bận, không có thời gian rảnh.”

Hoắc Diệc Thanh nhún nhún vai, tỏ vẻ tiếc nuối nói: “Cố Du à, sau này có thể tìm tôi giúp cô một tay, nghe nói nhà cô ở chỗ có phong cảnh rất đẹp, cũng tiện cho tôi tới đó ngắm phong cảnh một lần.”

Cố Du bắt đầu đi, bọn họ vẫn còn đang nói đùa. Cho nên cô cũng phụ họa theo: “Được. Sau này mọi người có cơ hội thì nhất định đến quê tôi chơi nhé, tôi sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho mọi người.”

Sau phần ăn cơm thì đến phần uống rượu.

Trước mặt mỗi người đều có một ly rượu vang đỏ. Cố Du nhìn chất lỏng màu đỏ xinh đẹp trước mặt, trong lòng thấp thỏm. Tửu lượng của cô quá kém, không thể uống nhiều, bởi vì không thể uống say, cô còn phải về nhà, an toàn là quan trọng nhất.

Ly thứ nhất, hoan nghênh Cố Du gia nhập. Ly này cô không thể không uống.

Ly thứ hai, mọi người mời ông chủ, ly này cũng không thể không uống.

Ly thứ ba, Hoắc Diệc Thanh chúc cô sau này công việc thuận lợi.

Mọi người vẫn tiếp tục uống, Cố Du khẽ nhíu mày, tuy rằng mỗi lần chỉ uống một hớp, nồng độ còn không cao, nhưng tác dụng lại thấm chậm, Cố Du uống ba bốn ly cũng không đến nổi say, nhưng đầu óc lại hơi choáng váng.

Giống như lần trước ở Thịnh Thế Vương Triều.

Những đồng nghiệp nam độc thân đều ân cần lấy lòng Cố Du, giờ ly rượu nói chúc mừng Cố Du. Cố Du khéo léo từ chối: “Tửu lượng của tôi rất kém, không thể uống nữa, ngày mai còn phải đi làm”

“Uống một chút rượu cũng không say được đâu, yên tâm. Nếu không thì cô chỉ cần nhấp môi thôi, tôi uống là được rồi.” Đồng nghiệp cũng không phải làm khó, nhưng dù sao cũng đã đứng lên rồi, nếu Cố Du không uống, thì cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Cố Du cũng không phải là người không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cô mỉm cười, nói: “Tôi sẽ uống, nhưng mà uống xong ly này thì tôi thật sự không thể uống được nữa, nếu không ngày mai tôi nhất định sẽ bị nhức đầu, sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất của công việc.”

“Được!”

Cố Du uống hết một ly, cũng không còn đáng về miễn cưỡng, còn mỉm cười nói lời cảm ơn với mọi người, chiếm được thiện cảm của mọi người.

Cả toàn bộ quá trình, Phó Lê Minh vẫn nhìn cô.

Cố Du sao có thể không nhận ra được, cô cố gắng trấn định bản thân, đón nhận ánh mắt từ ông chủ.

Một lát sau, Cố Du đi toilet.

Sau khi ra khỏi toilet, điện thoại vang lên, là mẹ cô gọi tới.

Cô biết chủ đề của cuộc điện thoại này, bắt đầu đi nhận máy.

“Mẹ...” Cách đó không xa là góc nghỉ ngơi, đặt hai chậu cây xanh lớn, thấy không có người, Cố Du đi về phía đó, định nói chuyện xong rồi quay về phòng.

“Ăn cơm chưa?”

“Tôi nay công ty có liên hoan, bây giờ còn chưa ăn xong.”

“Ừ, vậy mẹ chỉ nói ngắn gọn thôi.”

“Dạ.” Cố Du đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cũng nghĩ xong cách ứng phó.

“Lần trước mẹ có nói với con về Chu tiên sinh, mẹ có tìm hiểu qua rồi, các phương diện cũng khá ổn, đáng đáp cũng dễ nhìn.”

“Mẹ, con không tin ánh mắt nhìn người của mẹ nữa, lúc nào mẹ cũng nói dễ nhìn, rồi có ai dễ nhìn không.” Lần trước nói cô đi coi mắt cũng bảo dễ nhìn, kết quả là người lại mập mập lùn lùn.

“Lần này là thật, Chu tiên sinh cao một mét tám, 138 cân, thích vận động, không phải con thích kiểu người như vậy sao?” Mẹ cô đã thăm dò hình mẫu lý tưởng của con gái rồi.

“Nếu vậy thì da chắc chắn sẽ rất đen, con không thích. Mẹ, chuyện này cứ để tự nhiên đi, gần đây công việc của con rất bận, không có thời gian đi gặp ai hết.”

“Nói thẳng ra là con không thích đi xem mắt đúng không? Con không cần phải có thành kiến như vậy.”

“Con không có thành kiến, nhưng sự thật chưa có ai khiến con có cảm tình hết.” Cố Du bắt đầu đi.

“Nhưng Chu tiên sinh cũng không tệ.”

“Mẹ, mẹ đừng quan tâm chuyện này nữa, kết hôn thì có gì tốt, lập gia đình rồi thì trở thành người nhà của người ta, sau này muốn gặp ba mẹ cũng phải xin gia đình chồng, phiền phức.”

“Bây giờ cũng không phải xã hội phong kiến.”

“Nhưng vẫn còn rất nhiều người có tư tưởng phong kiến, nên là mẹ à, con cảm thấy không lấy chồng vẫn đỡ hơn.”

“Nói vậy gì đó, rồi sau về già chỉ còn có một mình con thì làm sao?”

“Không phải có viện dưỡng lão sao? Còn có tiền lương hưu nữa. Thôi được rồi, con không nói chuyện với mẹ nữa, con cúp máy đây.” Cố Du quyết đoán cúp điện thoại, sau đó thở phào nhẹ nhõm, cô nhún nhún huyết thái dương, giống như rượu đã thấm, cơ thể có chút lâng lâng.

Cô lắc đầu, bắt bản thân tỉnh táo lại một chút, ngay vào lúc này, cô thấy một bóng người qua khe hở của cánh cửa.

Quần tây áo sơ mi đen, vóc người cao lớn, trong lòng cô nhảy dựng lên, trong nháy mắt tỉnh táo trở lại.

Tiếp theo một cái chớp mắt, người nọ dõng bước ra ngoài, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Cố Du nháy mắt mấy cái, nói: “Tổng giám đốc Phó.”

Anh đứng ở đó này giờ? Khoảng cách này chỉ có hai ba thước, như vậy những lời cô nói lúc này đã bị anh nghe thấy hết rồi?

Phó Lê Minh gật đầu một cái: “Ừ.”

Trong tay anh cầm di động, xem ra vừa rồi cũng đến đây nghe điện thoại.

Không khí quả thật ngưng đọng, cô không biết nói gì, nhưng không nói cũng rất kỳ quái.

“Đi thôi.” Phó Lê Minh nâng bước chân đi về phía trước.

“A?” Cố Du nhất thời choáng váng, không hiểu ý anh là “Đi” chỗ nào, sau đó tỉnh ngộ, nói: “Được.”

Phó Lê Minh quay về phòng ăn, Cố Du đi sau lưng anh, không kim lòng được mà nhìn dáng lưng anh.

Anh cao khoảng 1m85, bả vai rất rộng, phần lưng rất thẳng, vạt áo sơ mi được nhét vào trong quần tây, có thể nhìn thấy cơ thể rất lực lưỡng.

Nhìn xuống một chút, là quần tây ôm lấy phần mông, cô không biết hình dung thế nào, nhưng nhìn cũng rất được.

Chân thì không cần phải nói nữa, dài mà thẳng, độ lớn thích hợp.

Cô còn đang nghiêm túc thưởng thức, thì người phía trước đột nhiên dừng lại, xoay người, dọa Cố Du giật mình.

Cô nhất thời nhìn anh, cảm xúc biểu hiện ở trên mặt.

“Tổng... Tổng giám đốc Phó!” Chột dạ nên nói lắp.

Phó Lê Minh quan sát cô một lượt.

Cố Du không hiểu, hỏi: “Sao vậy?”

“Không nghe thấy tiếng động gì, còn tưởng cô say quá nên bị ngã rồi.” Anh nhìn ra bước chân của cô hơi loạn, xác định lời cô nói về tư lượng của mình là thật.

Đương nhiên anh cũng biết cô chưa say.

Cố Du ngượng ngùng: “Không có, tôi cũng chưa say.”

Nói xong cô đột nhiên ý thức được, lời này là lời mà người say hay nói nhất.

Phó Lê Minh không nói gì, xoay người tiếp tục đi.

Bọn họ một trước một sau đi vào phòng, những người khác không có suy nghĩ gì khác, vừa rồi Cố Du vừa ra ngoài một lát, thì điện thoại của Phó Lê Minh vang lên, vì thế đi ra ngoài nghe điện thoại.

Bên ngoài thanh thiên bạch nhật, lúc quay về phòng trùng hợp gặp nhau nên cũng không kỳ quái.

Nhưng Hoắc Diệc Thanh lại hỏi: “Sao hai người lại trở lại cùng nhau?”

Phó Lê Minh biết anh ấy cố ý, mặt không đổi sắc nói: “Chẳng lẽ kỳ lạ lắm sao?”

Hoắc Diệc Thanh mỉm cười lắc đầu: “Không.”

Cố Du giải thích: “Tôi tới trước cửa thi gặp tổng giám đốc Phó, nên cùng nhau đi vào.”

Phó Lê Minh nhìn cô một cái, ánh mắt kia có vẻ như truyền lại hai chữ “Nói dối”.

Cố Du nhìn lại anh tỏ vẻ “Chỉ là một lời nói dối có thiện ý”.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Editor: Trà Đá.

Gần đây công ty rất bận rộn, ngày mai còn phải đi làm, nên không đi tặng hai, chỉ ăn bữa tối xong thì về nhà.

Đoàn người đi ra khỏi khách sạn.

Vừa rời lái xe cũng chưa uống rượu, bây giờ hầu như ai cũng uống rượu cho nên đi chung xe với đồng nghiệp tiện đường, hoặc là gọi xe. Bọn họ đã quen biết lẫn nhau, cho nên cũng phối hợp rất nhanh.

“Cố Du, cô sống ở đâu?” Đồng nghiệp Giang Phong nhiệt tình hỏi.

Cố Du: “Đường Nam Hoàn 2.”

Đồng nghiệp ở bên cạnh nghe thấy, nói: “Giang Phong ở Bắc Hoàn, ôi trời, hai người không tiện đường.”

Giang Phong: “Không sao, tôi đưa cô về rồi về nhà sau cũng được, thời gian cũng còn sớm, mà tôi cũng không có việc gì bận hết.”

Ý đồ theo đuổi rất rõ ràng.

Ngoại hình Giang Phong không tệ, hào hoa phong nhã, chỉ hơi gầy. Mà điều này cũng không quan trọng, quan trọng là Cố Du mới vào Sang Thành làm việc, chỉ muốn đặt hết sức lực cho công việc: “Không cần, tôi gọi xe đi mười mấy phút là về đến nhà rồi.”

Ngay lúc Giang Phong định mở miệng, thì Hoắc Diệc Thanh đứng gần đó đột nhiên chen miệng: “Đường Nam Hoàn 2 à, tổng giám đốc Phó ở đường Nam Hoàn 1 đó, cũng tiện đường.”

Phó Lê Minh đứng bên cạnh quay đầu liếc nhìn Hoắc Diệc Thanh, ánh mắt không tốt. Hoắc Diệc Thanh không muốn đâm chọt anh, vỗ vai anh nói: “Tiện đường thì giúp một chút thôi, dù sao cậu cũng đâu phải là người lái xe.”

Vừa rồi bọn họ đều uống rượu, Phó Lê Minh có lái xe riêng.

Không đợi Phó Lê Minh lên tiếng từ chối, Cố Du đã nói trước: “Không cần, tôi còn định mua vài thứ trên đường về.”

Một khi đã như vậy, thì mọi người sẽ không miễn cưỡng nữa, ai về nhà nấy.

Cố Du vốn không định mua sắm gì hết, nhưng lời đã nói ra rồi, cô lập tức quyết định đi mua son môi, ăn mừng bản thân có công việc mới.

Cô nói lời tạm biệt với Phó Lê Minh và Hoắc Diệc Thanh, sau đó đi về phía trung tâm thương mại ở bên cạnh.

Phó Lê Minh và Hoắc Diệc Thanh đứng ở chỗ cũ chờ tài xế lái xe tới, nhưng xe còn chưa đến, thì bọn họ lại gặp người quen, cũng vừa dùng bữa tối ở khách sạn đi ra.

Là Dung Đức của tập đoàn Dung thị, ông ta nhiệt tình mời Phó Lê Minh và Hoắc Diệc Thanh uống trà.

Gần đây hai công ty hợp tác rất nhiều hạng mục, bước đầu hợp tác, còn có rất nhiều vấn đề chưa suôn sẻ, ngày thường mọi người rất bận rộn, hiện tại trùng hợp gặp nhau, cho nên ngồi xuống hàn huyên một chút.

Phụ nữ đi dạo phố thường quên thời gian, cũng quên luôn ý định ban đầu. Cố Du chỉ định mua son môi, kết quả lại mua được ba cái quần và một đôi xăng-đan. Cô đột nhiên nhớ tới số tiền mình có không còn nhiều lắm, nên quyết định không mua nữa.

Lúc rời đi thì cô đi ngang qua một cửa hàng thú nhồi bông, trong tủ kính bày đặt một con heo nhồi bông màu hồng, hai lỗ tai bự thật bự, quả thật có thể trở thành một cái chăn nhỏ.

Thật là muốn ôm về nhà.

Kết quả, cô thật sự ôm nó về nhà.

Con heo bông cao 1m2, hai lỗ tai có thể cuộn lại, cho dù như thế, thì một cô gái trưởng thành ôm nó đi trên đường vẫn thu hút rất nhiều ánh mắt.

Có chút xấu hổ, vì thế cô đi bộ nhanh hơn.

Bây giờ đã chín giờ tối, cô đứng ở ven đường đón xe, nhưng thành phố này sống về đêm rất nhộn nhịp, cho nên đợi vài phút vẫn chưa bắt được xe.

Phó Lê Minh cũng vừa ngồi lên xe sau khi tạm biệt Dung Đức.

Xe vừa lăn bánh, anh lập tức thấy Cố Du tay cầm mấy túi mua sắm, còn ôm một con thú bông lớn nơi khuỷu tay, tay kia thì đang vẫy xe. Phía trước có một chiếc xe taxi trống, mắt thấy sẽ chạy đến chỗ Cố Du, nhưng cuối cùng lại dừng lại phía trước cô khoảng mười thước, tài xế dừng lại đón khách.

Cố Du dậm chân tức giận, cô bị người khác cắt ngang mấy lần, chỗ này là nơi cô đã đổi vị trí đến ba lần.

Những người đó đều đến sau cô, chẳng lẽ cô là không khí sao?

Phó Lê Minh nhìn thấy hết mọi thứ, anh nói với tài xế La Nghi: “Dừng xe ở bên đường.”

La Nghi là tài xế kiêm bảo vệ của Phó Lê Minh, Anh ấy dừng xe trước mặt Cố Du.

Lúc xe dừng trước mặt mình, Cố Du nhìn thấy Phó Lê Minh.

“Lên xe, tôi đưa cô về.” Phó Lê Minh lời ít mà ý nhiều.

Người có phản ứng đầu tiên là La Nghi, anh ấy mở cửa xuống xe, bước nhanh tới chỗ Cố Du, lấy mấy túi mua sắm trong tay cô để ở cốp sau.

Bên trong đã để một ít đồ, cho nên không nhét lọt con heo bông của Cố Du, chỉ có thể tự mình ôm.

Lúc này cô mới cảm thấy xấu hổ, cô bị ông chủ lớn nhìn thấy mình đang ôm một con thú nhồi bông đáng yêu, không biết trong lòng anh nghĩ gì. Tiếp theo sinh ra chút bất an, lo lắng Phó Lê Minh nghĩ cô ngây thơ, rồi sẽ nghĩ ngờ năng lực làm việc của cô.

Mà mọi chuyện cũng đã xảy ra, lo lắng cũng vô dụng.

Cô ôm con heo bông mở cửa xe ghế phụ, lúc lên xe có chút khó khăn.

Mặc dù xe của Phó Lê Minh rất lớn, nhưng ôm một con thú bông lớn vào, không gian có chút không đủ.

La Nghi đề nghị: “Nếu không thì để ở ghế sau?” Hỏi xong lập tức quay đầu nhìn Phó Lê Minh, chờ anh đồng ý.

Cố Du thấy Phó Lê Minh nhú mày.

“Không cần.” Vừa rồi cô lên xe hơi khó khăn nên chậm, nhưng bây giờ thì mặc kệ, cố gắng chen chúc một tí.

Dọc đường đi, trong xe yên tĩnh không một tiếng động, quanh người Phó Lê Minh tản ra một khí thế không muốn người khác động vào.

May mắn đường đi không xa, xe dừng lại trước cửa chính của tiểu khu nơi Cố Du ở.

Xuống xe lấy hết đồ, Cố Du mỉm cười nói với Phó Lê Minh: “Cảm ơn tổng giám đốc Phó.”

“Ừ.” Anh vẫn lạnh nhạt như trước.

Cố Du không ngại, dù sao người ta cũng đưa cô về.

“Vậy tôi lên nhà đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Nói xong, ánh mắt Phó Lê Minh dừng lại trên con heo bông màu hồng trong tay Cố Du, anh nhìn đến hai con mắt màu đen tròn xoe kia thì

anh không muốn nhìn nữa, dời ánh mắt, kêu La Nghi lái xe.

Cố Du nhìn thấy được sự ghét bỏ trong ánh mắt của anh.

Xe của anh rời đi, Cố Du cúi đầu nhìn con heo bông của mình, nói: “Đừng buồn, chị thích em là được rồi, đi, chị dẫn em về nhà.”

~

Ở Sang Thành, người phụ trách của Cố Du là Tổng Lệ Hoa.

Đoàn đội ở Sang Thành đều là người trẻ tuổi, dưới sự dẫn dắt của Hoắc Diệc Thanh, mặc dù mọi người đều có chức vị, nhưng phân công lại không giống những công ty khác, cũng không theo lối hình thức cũ.

Mỗi một dự án quảng cáo, từ ý tưởng đến hoàn thiện, mỗi người đều có thể tham gia đưa ra ý tưởng thiết kế, hầu như mọi người trong đoàn đội đều cùng nhau thảo luận đưa ra ý tưởng. Ai có linh cảm gì cũng có thể tự do nói ra, không cần phải lo lắng là ý tưởng có hoàn hảo hay không, bởi vì còn có mọi người góp ý.

Hiện tại công ty chủ yếu làm dự án về đồ trang sức của tập đoàn Dung thị, hợp đồng mới ký chưa bao lâu, kế tiếp là gặp người phụ trách bên Dung thị, để hiểu rõ ý tưởng và mục tiêu của đối phương.

Chuyện này do Tổng Lệ Hoa phụ trách, Cố Du đi theo.

Trước buổi gặp mặt, bọn họ nhận được tài liệu từ đối phương về đặc tính của sản phẩm, cũng mở xé những hiệu quả quảng cáo của những sản phẩm tương tự.

Hôm nay, người phụ trách bên Dung thị chính là Dung Tĩnh dẫn theo bốn nhân viên nữa đến Sang Thành.

Dung Tĩnh không được coi là người đẹp, chỉ là rất có khí chất, mắt không quá lớn, mắt hai mí có chút không tự nhiên, thoạt nhìn là cắt mí, nhưng trông vẫn được. Làn da cô ta trắng nõn nhẵn nhụi, mái tóc dài thẳng đến eo, được chải gọn gang, trông cực kỳ thực nữ dịu dàng.

Cô ta rất ôn hòa với mọi người, trên mặt mỉm cười khiến người khác thoải mái, không có dáng vẻ kiêu kỳ của một thiên kim tiểu thư.

Năng lực làm việc của cô ta rất tốt, rất có chính kiến, không dài dòng, giải thích độc đáo.

Buổi gặp mặt diễn ra rất thuận lợi, lúc kết thúc cũng vừa đến giờ cơm trưa.

Hoắc Diệc Thanh mời cô ta dùng cơm trưa.

Dung Tĩnh cũng không từ chối, còn nói: “Nghe nói Hoắc tiên sinh là bạn tốt của Phó tiên sinh, hay kêu anh ấy cùng ăn cơm đi.”

Nụ cười trên mặt Hoắc Diệc Thanh không giảm: “Đây cũng là ý định của tôi, nhưng vừa rồi tôi gọi điện thoại lên, thì trợ lý lại bảo cậu ấy bận việc. Cố Du, cô lên trên xem thử đi.”

Cố Du đứng trong đám người sững sốt, nơi này đứng ra là không có việc của cô.

Hoắc Diệc Thanh lại mở miệng nói: “Cô lên mời tổng giám đốc Phó xuống đây, tính khí cậu ấy không tốt lắm, nhiệm vụ gian khổ này giao cho cô vậy.”

Mọi người đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Cố Du.

Cố Du có thể làm gì bây giờ?

Cô chỉ có thể mỉm cười nói: “Được.”

Mấy phút sau, cô đã có mặt tầng cao nhất của tòa nhà.

Cô đã tới đây một lần, lúc Hoắc Diệc Thanh nói cô đưa văn kiện lên cho Phó Lệ Minh ký tên.

Trợ lý Trương Bản thấy cô, nói Phó Lệ Minh vẫn còn đang xem văn kiện trong văn phòng.

Hiện tại vừa đúng 12 giờ, thời gian nghỉ trưa.

Trương Bản điện thoại xin chỉ thị, Phó Lệ Minh cho phép Cố Du đi vào.

Cố Du gõ cửa rồi mở cửa, nhưng không tiến vào, đứng ở bên ngoài nói lý do đến.

Phó Lệ Minh lạnh lùng từ chối: “Không đi.”

Đây là nhiệm vụ của người lãnh đạo trực tiếp của Cố Du đưa ra, cô là người mới lại không thể hoàn thành được thì sẽ ảnh hưởng không tốt.

Về phần Phó Lệ Minh, anh chỉ là đại cổ đông, không cần để ý đến tâm tình của anh, ráng kiên trì một chút.

“Tổng giám đốc Phó, người là sắt com là thép, nên đi ăn com trước thì mới có sức làm việc.”

Phó Lệ Minh dừng công việc, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Cố Du nhìn lại anh, cũng không e ngại. Dù sao cô nói cũng không sai.

Phó Lệ Minh: “Tôi không đi ăn com với bọn họ, không có nghĩa là tôi không ăn com.”

Cố Du đã biết Dung Tĩnh thích Phó Lệ Minh, bởi vì lúc bàn công chuyện, cô ta đã hỏi về chuyện của Phó Lệ Minh hai lần. Mà thái độ của Phó Lệ Minh rõ ràng là không có ý gì với Dung Tĩnh.

“Còn chưa đi?” Phó Lệ Minh thấy Cố Du đứng ở đằng kia không nói lời nào cũng chưa rời đi, nên lạnh lùng hỏi.

Cố Du nói thật: “Anh không đi thì tôi cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Phó Lệ Minh nhún mày, hiển nhiên không nghĩ có người dám nói thẳng với anh như vậy.

Anh suy nghĩ hai giây, sau đó buông con chuột máy tính ra, đứng dậy.

“Đi thôi.”

Cố Du nhất thời vui sướng nên nở nụ cười tươi, mặt mày sáng hẳn lên.

Phó Lệ Minh nhìn thấy, cảm thấy nụ cười này cũng không tệ lắm.

Lời tác giả: Tiểu kịch trường:

Không biết bao lâu sau...

Lần đầu tiên Phó Lệ Minh đến nhà Cố Du, nhìn thấy rất nhiều đồ chơi to nhỏ khác nhau.

Phó Lệ Minh: “Tại sao em lại mua mấy thứ ngây thơ này?”

Cố Du: “Em thích.”

Phó Lệ Minh: “Mua rồi làm gì nữa? Chỉ để trang trí vậy thôi à?”

Cố Du: “Còn có thể ôm nữa. Xem tivi ôm, đọc sách ôm, ở nhà làm thêm giờ cũng ôm, thích nhất là ôm lúc ngủ.”

Phó Lệ Minh muốn vứt hết những thứ đồ này: “Sau này không cần nữa.”

Cố Du: “Tại sao?”

Phó Lệ Minh: “Có anh rồi mà không đủ sao?”

Cố Du lắc đầu.

Phó Lệ Minh: “Hà?”

Cố Du: “Anh vừa to vừa cứng, ôm không thoải mái.”

Phó Lệ Minh: “Tối hôm qua ở trên giường, không phải em rất thích...”

Cố Du: “A a a, em không nói cái đó... Em... Em chỉ nói vóc dáng anh, anh đừng tới đây...”

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Editor: Trà Đá.

Dung Tĩnh nhìn thấy Phó Lệ Minh thì có chút kích động, trong mắt chỉ có một mình anh, biểu hiện thích anh là không thể nghi ngờ.

Mặt Dung Tĩnh ửng đỏ, khắc chế cảm xúc của bản thân, vươn tay về phía anh: “Phó tiên sinh, xin chào.”

Phó Lệ Minh nắm nhẹ đầu ngón tay Dung Tĩnh: “Xin chào.” Thái độ lạnh nhạt.

Hoắc Diệc Thanh vẫn nở nụ cười, trêu đùa nói: “Nhanh vậy đã xuống đây, tôi còn tưởng cậu không đi, xem ra năng lực của Cố Du rất khá.”

Sau này những chuyện về Phó Lệ Minh thì anh ấy sẽ quyết định giao cho Cố Du.

Hoắc Diệc Thanh nhìn Cố Du tán thưởng, Cố Du cúi đầu, ngoài mặt thoát nhìn khiêm tốn khi được khen, nhưng trong lòng thật ra đang rất phần nộ. Tối Sang Thành được mấy ngày, cô đã nhìn ra Hoắc Diệc Thanh và Giang Khải giống nhau, cũng thích trêu đùa người khác.

Khó trách Phó Lệ Minh không chỉ lạnh nhạt với người khác, mà còn lạnh nhạt với cả bạn bè. Có loại bạn bè như vậy thì thái độ sao tốt được đây.

Lời Hoắc Diệc Thanh nói chỉ có ba người họ hiểu, Dung Tĩnh không hiểu, bởi vậy cô ta vẫn cười ngọt ngào, suy nghĩ về chuyện Phó Lệ Minh đồng ý ăn com với cô ta.

Cố Du thầm thở dài trong lòng: Dung tiểu thư, để thích một người như Phó Lệ Minh cần rất nhiều dũng khí, cô nên cố gắng.

Những người tham gia buổi họp hôm nay đều được ăn com cùng hai ông chủ, trợ lý đã đặt nhà hàng ở gần đó.

Phó Lệ Minh ngồi xuống đầu tiên, Dung Tĩnh rất tự nhiên đi theo sau lưng anh, ngồi ở bên cạnh anh.

Cố Du ngồi đối diện bọn họ, cô là người mới, cho nên chỉ có thể ngồi ở vị trí xa nhất. Tuy rằng ngồi xa chỗ ông chủ, nhưng ở đối diện vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy, cũng không được tự nhiên lắm.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống thì bắt đầu tán gẫu, Dung Tĩnh thoát nhìn rất điềm đạm, cách nói chuyện cũng rất nhỏ nhẹ, hơn nữa giọng nói lại dịu dàng, người bình thường nghe rất thích, nhất là đàn ông.

Cố Du tò mò một người phụ nữ như vậy lại không thể khiến Phó Lệ Minh rung động, cho nên cô thầm cổ vũ cho Dung Tĩnh.

Nước trà được bung lên, Cố Du chủ động đứng lên châm trà cho mọi người, đây là công việc của người mới.

Không ngờ Dung Tĩnh lại nói: “Để tôi.”

Cố Du ngạc nhiên, Dung Tĩnh là khách ở đây mà: “Tôi làm là được rồi.”

Dung Tĩnh dịu dàng cười, thái độ cũng rất kiên quyết: “Để tôi, châm trà cũng rất coi trọng cách châm.”

Lời này có hàm ý, mọi người đều im lặng nhìn hai người bọn họ.

Kể cả Phó Lệ Minh.

Cố Du dừng động tác lại, nhìn về phía Dung Tĩnh, mỉm cười gật đầu nói: “Được.”

Cô đặt ấm trà lên bàn quay, chuyển tới trước mặt Dung Tĩnh, sau đó nhàn nhã ngồi xuống.

Nước trà trước bữa ăn hầu như đều được đun sôi trực tiếp từ lá trà. Nếu nhà hàng sang trọng thì lá trà cũng đắt tiền hơn, cũng chính là thưởng thức quá trình pha trà phức tạp.

Ba của Cố Du chỉ thích uống trà, không thích gì khác, bàn trà trong nhà được bày biện các loại dụng cụ pha trà. Từ nhỏ cô đã được nhìn ba làm, cho nên cũng có chút hiểu biết về trà đạo.

Nhưng mà Dung Tĩnh đã muốn thể hiện trước mặt Phó Lệ Minh, vậy thì cô nên hợp tác.

Một tay Dung Tĩnh nâng bình trà, tay kia mảnh khánh đặt lên nắm trà, động tác châm trà cực kỳ thanh tao. Cô ta châm ba tách trà, không bị đổ ra ngoài một giọt, mỗi một tách đều tám phần đều bằng nhau.

Thật sự có chút chuyên nghiệp.

Dung Tĩnh đặt một tách trà trước mặt Phó Lệ Minh, vừa định lên tiếng, thì Phó Lệ Minh đã mở miệng trước: “Tôi không uống trà.”

Nụ cười trên mặt Dung Tĩnh cứng lại, chột dịu dàng nói: “Đây là trà xanh Thiết Quan Âm, hương vị rất tinh khiết, giúp đầu óc tỉnh táo.”

“Tôi không cần, cảm ơn.” Ý tứ từ chối của Phó Lệ Minh rất rõ ràng.

Cái này có chút không nể mặt rồi, nước trà cũng không phải là cái gì quá đặc sắc, huống hồ cho dù không uống, thì chỉ cần nhận rồi để một bên cũng được.

Mọi người đều biết Phó Lệ Minh cố ý dùng nước trà để từ chối tấm lòng của Dung Tĩnh.

Bên ngoài vẫn đồn đại Phó Lệ Minh thủ đoạn tàn nhẫn, trong đó bao gồm cả thái độ đối với phụ nữ.

Một người đàn ông anh tuấn, trẻ tuổi lại có rất nhiều tiền như anh, thì có rất nhiều cô gái bon chen để tiếp cận anh, những cô gái thiên kim nhà giàu cũng muốn nhận được sự ưu ái từ anh.

Từng có một nữ minh tinh, hỏi lộ nhân viên phục vụ ở khách sạn nơi Phó Lệ Minh ở, lấy được chìa khóa rồi tiến vào phòng anh, ăn mặc váy ngủ gọi cảm chờ anh. Kết quả, anh đuổi người ra ngoài, xếp khách sạn này vào danh sách đen, ông chủ khách sạn phải tự mình nói lời xin lỗi anh.

Chuyện này đã từng âm ỉ một thời gian, danh dự của nữ minh tinh cũng bồi nhọ.

Bây giờ anh từ chối mơ hồ, nhưng cũng đã gọi là dễ chịu lắm rồi.

“Đề tôi uống, trước giờ cậu ấy không hiểu cách hưởng thụ, chỉ thích mỗi cà phê đen.” Hoắc Diệc Thanh lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng đọng, thật ra thì anh ấy cũng thích cà phê đen không đường.

Dung Tĩnh đã khôi phục được tinh thần, cầm tách trà trong tay đưa cho Hoắc Diệc Thanh, cũng hùa theo nói: “Tôi cũng thích cà phê, nhà tôi có cà phê Helena, lần sau tôi sẽ mang tới cho anh nếm thử.”

Hoắc Diệc Thanh cũng nể tình: “Được, tôi cũng định đi mua lâu rồi, như vậy cũng đỡ mất thời gian.”

Phó Lệ Minh không lên tiếng, ngược mắt nhìn thoáng qua Cố Du đang châm trà ở bên kia.

Ừ, ấm trà vừa được chuyển tới chỗ cô, cô đang khát, nên rót một tách uống một hớp.

Lúc thả tách trà ra thì vô tình chạm ánh mắt anh.

Cô buồn bực, nhìn cô cái gì chứ?

Chẳng lẽ trên mặt cô có vết bẩn sao?

Cô quay đầu hỏi Tổng Lệ Hoa ở bên cạnh: “Chị Lệ Hoa, trên mặt em dính gì hả?”

Cô hỏi rất thật lòng, Tổng Lệ Hoa nhìn kỹ, nhú mày nói: “Có.”

Cố Du bối rối, sờ sờ mặt mình: “Có cái gì ạ?”

Tổng Lệ Hoa bị cô chọc cười: “Có một đóa hoa xinh đẹp.”

Cố Du sừng sốt, chột bật cười, nói: “Chị Lệ Hoa cũng biết nói đùa nữa ạ.”

Hai người nói chuyện rất nhỏ, không ảnh hưởng đến nhóm ông chủ đang trao đổi ở đối diện.

Tuy rằng Phó Lệ Minh đã dời tầm mắt đi, nhưng dư quang vẫn nhìn thấy Cố Du đang hoài nghi, trong lòng cảm thấy cô gái này thật sự có chút... Ngốc.

Sau chuyện mất mặt vừa nãy, Dung Tĩnh cũng bắt đầu chỉ nói chuyện công việc.

Hoắc Diệc Thanh tán thưởng nói: “Xem ra Dung tiểu thư đúng là người nhả nhận có khí chất, giống người làm nghệ thuật, không ngờ trên phương diện kinh doanh cũng rất có chính kiến.”

Dung Tĩnh mỉm cười, nói: “Tôi còn một chuyên ngành khác là múa ba lê, trước kia cũng đi biểu diễn, năm nay thấy ba tôi vất vả lo cho công ty, cho nên trở về để hỗ trợ. Sau này có cơ hội, tôi sẽ tiếp tục múa ba lê.”

Hoắc Diệc Thanh: “Thì ra là thế, khó trách khí chất của cô thật sự không tầm thường.”

Dung Tĩnh vẫn cười rất khiêm tốn, không nhìn ra một vẻ nào kiêu ngạo.

Cố Du ở đối diện thấy được, cảm thấy Dung Tĩnh thật sự rất lợi hại.

Rất xứng đôi với Phó Lệ Minh.

Bởi vì cơm trưa nên không ăn lâu lắm, cũng không uống rượu, đại khái khoảng một tiếng đã kết thúc bữa trưa.

Đoàn người quay lại công ty, xe của Dung Tinh đậu ở bãi đỗ xe của Phó thị, cấp dưới của cô ta lái xe ra, người của Sang Thành và cô ta đứng chờ ở cổng chính.

Sau khi Dung Tinh bị Phó Lệ Minh từ chối thì cũng không thể hiện tình yêu gì với anh nữa, cũng rất biết tiến lùi.

Trái lại, Dung Tinh tỏ vẻ sau này hợp tác vui vẻ.

Dung Tinh đi rồi, người ở Sang Thành cũng đi thang máy lên.

Trên đường Hoắc Diệc Thanh cũng hỏi về suy nghĩ của các cô.

Nói xong công việc, bắt đầu tán gẫu.

Hoắc Diệc Thanh: “Mấy năm trước đã gặp qua Dung Tinh, lúc đó cô ấy có vẻ hướng nội, không ngờ bây giờ lại thay đổi nhiều như vậy, hơn nữa năng lực xã giao cũng không tệ lắm.”

Lời này là nói với Phó Lệ Minh, Phó Lệ Minh nói: “Quan tâm mấy chuyện đó thì có ích lợi gì? Công việc không có vấn đề gì là được rồi.”

Hoắc Diệc Thanh gật đầu: “Có lý.”

Nói là nói như thế, nhưng anh ấy vẫn tán gẫu với người khác, hỏi Tống Lệ Hoa và Cố Du cảm thấy Dung Tinh là người thế nào.

Tống Lệ Hoa khen lấy khen để, Cố Du cũng nói gần giống: “Rất tốt, vừa xinh đẹp lại có khí chất, còn có rất nhiều tài năng, quan trọng là năng lực làm việc rất mạnh.”

Lời cô nói là thật lòng.

Hoắc Diệc Thanh: “Có vẻ cô cũng hâm mộ cô ấy quá nhỉ?”

Cố Du thản nhiên nói: “Tôi luôn hâm mộ những người giỏi.”

Hoắc Diệc Thanh: “Tôi thì sao?”

Cố Du: “... Cũng hâm mộ.” Dưới sự dẫn dắt của Hoắc Diệc Thanh đã đưa Sang Thành nhảy lên vị trí số một trong hai năm qua, cho dù là người có bối cảnh, thì năng lực cũng không giống người bình thường.

Nhưng mà nếu như không biết tính cách của Hoắc Diệc Thanh lâu cá như vậy, thì cô đã có thể hâm mộ anh ấy nhiều hơn.

Hoắc Diệc Thanh gật đầu hài lòng, tiện đà nhìn Phó Lệ Minh: “Còn tổng giám đốc Phó của chúng ta?”

Phó Lệ Minh rất ít nói, nhưng sự có mặt của anh rất mạnh mẽ, có anh ở đây nên mọi người cũng ít nói hăng đi.

Anh nhìn Hoắc Diệc Thanh, ánh mắt nguy hiểm.

Hoắc Diệc Thanh không sợ chút nào, truy vấn Cố Du: “Không dám nói sao?”

“Cậu ngậm miệng lại không được hả?”

“Đương nhiên là không.”

Mắt thấy hai ông chủ đang muốn gây lộn, Cố Du vội vàng nói: “Tổng giám đốc Phó trẻ tuổi đầy hứa hẹn, mạnh mẽ vang dội, đâu chỉ có một mình tôi, mọi người ai cũng khâm phục.”

Tăng bốc rất lợi hại.

Cố Du biết mình có vẻ hơi nịnh nọt, nhưng mà cô cũng rất bất đắc dĩ.

Quả nhiên, Phó Lệ Minh nghe xong, xùy cười một tiếng, nói: “Nịnh hót.”

Trong lòng Cố Du không phục, tuy rằng hiện tại đã xác định là nịnh hót, nhưng còn chưa thành tình, thành tình rồi thì sẽ không bị nói như vậy.

“Trước kia tôi không có thói quen nịnh hót.”

Nếu như lúc còn ở Phi Dục đã giỏi nịnh hót, thì cô đâu có thiếu hòa đồng như vậy.

Hiện tại lại nịnh hót, rõ ràng là không phải ý muốn của cô.

Cô khẽ nói, bộ dáng có chút giận dữ, mọi người nghe thấy đều bật cười.

Phó Lê Minh không nói gì nữa, dù sao cũng nhìn ra tính tình của Cố Du không nhút nhát lắm.

Khá tốt, mặc dù là tầng bóc, nhưng cũng không nịnh bợ, quan trọng là cô không có tính cách nịnh bợ cấp trên.

Cố Du cũng sắp 28 tuổi rồi, đi làm cũng đã vài năm, đã trở thành người lọc lõi, cho dù cô là người mới ở Sang Thành, nhưng cô cũng không khúm núm sợ sệt như những người mới thiếu kinh nghiệm.

Dù sao làm tốt công việc, nhân phẩm không tệ, hòa thuận với đồng nghiệp vậy là đủ rồi.

~

Hôm nay mang sản phẩm của bọn họ đến để giới thiệu, khi thuyết minh cũng nói rõ yêu cầu và suy nghĩ của bọn họ. Tiếp đó, Sang Thành lập một kế hoạch cụ thể phân công công tác, bắt đầu phân công công việc.

Cố Du phụ trách sưu tập những tư liệu của những sản phẩm tương tự, cũng làm bài báo cáo phân tích.

Làm quảng cáo, quan trọng phải hiểu biết thị trường sản phẩm

Việc tìm hiểu tư liệu rất cực nhọc, Cố Du dành toàn bộ buổi chiều để làm việc này. Tư liệu rất nhiều, người bình thường chỉ chọn những sản phẩm nổi tiếng rồi phân tích một chút là được, nhưng Cố Du nhất quyết tìm hiểu cả những qua những quảng cáo nhỏ có những ý tưởng không tồi.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đến lúc tan việc, đồng nghiệp đều đứng dậy chuẩn bị về nhà.

Bây giờ chưa đến thời điểm bận rộn, cho nên cũng không cần tăng ca.

Đồng nghiệp gọi Cố Du đi cùng, Cố Du nói đồng nghiệp cứ về trước, cô muốn làm thêm chút nữa.

Cô vừa xem vừa ghi chép lại, lúc cô cảm thấy đau lưng thì mới nhìn thời gian, đã tám giờ.

Đồng thời, bụng đã thầm réo lên vì đói.

Cô quyết định thu dọn mọi thứ để về nhà.

Lúc chờ thang máy, cô rối rắm không biết ăn gì hay về nhà ăn, còn chưa quyết định được, thì thang máy đã đến.

Cửa thang máy từ từ mở ra, bên trong có một người đang đứng.

Vừa ngẩng đầu, trong lòng Cố Du bắt đầu căng thẳng.

“Tổng giám đốc Phó.”

Phó Lê Minh đứng thẳng người, trầm giọng đáp: “Ừ.”

Cố Du bước vào trong thang máy, xoay người đứng vững.

Cửa thang máy đóng lại, thang máy bắt đầu di chuyển xuống dưới.

Hiện tại sự rối rắm không biết ăn gì của cô đã trở thành câu hỏi có nên nói vài câu với Phó Lê Minh hay không.

“Cô cũng xuống bãi đậu xe à?” Phó Lê Minh đột nhiên nói.

Cố Du nghe thế mới nhớ ra mình quên bấm nút tầng trệt, bình thường mọi người đều bấm tầng trệt.

“A, quên mất.” Cố Du vươn tay nhấn nút tầng 1.

Sau đó, bên trong không gian nhỏ hẹp lại trở nên yên tĩnh.

Cố Du đã quyết định không bắt chuyện với anh, nếu nói chuyện thì biết nói cái gì?

Hỏi anh sao bây giờ mới tan làm à, hay hỏi anh ăn cơm chưa?

Đây cũng không phải chuyện của cô.

Cho nên cô không có gì để nói với anh hết.

“Ơt ơt.”

Gần đây Cố Du luôn ăn ba bữa rất đúng giờ, cho nên bây giờ bụng bắt đầu kháng nghị.

Cô nghe thấy rất rõ ràng, nhưng không xác định được Phó Lệ Minh có nghe thấy hay không.

Có lẽ... Không nghe thấy? Cô nghe thấy rõ ràng vì âm thanh kia ngoại trừ truyền bằng đường không khí, còn truyền qua cơ thể cô, về phần Phó Lệ Minh thì anh đứng ở phía sau, chắc là không nghe thấy rõ?

“Bụng cô kêu à.” Giọng Phó Lệ Minh vang lên ở phía sau.

Cố Du lúng túng, nhưng vẫn cố gắng duy trì thái độ thân nhiên.

“Đúng vậy, tôi lỡ mất bữa tối.”

“Xem ra cô làm việc rất nghiêm túc.”

Lời khen này nghe cũng bình thường, nhưng Cố Du lại có cảm giác Phó Lệ Minh đang ám chỉ một điều gì khác.

“Tôi làm gì cũng rất nghiêm túc, kể cả cuộc sống hay gia đình cũng vậy.”

Phó Lệ Minh: “Nghiêm túc với cuộc sống mà cô cũng đề lỡ bữa tối sao?”

Cố Du: “...Chẳng qua là thỉnh thoảng trí nhớ cũng kém.”

Phó Lệ Minh: “Thật không?”

Cố Du: “Đúng vậy.”

Cô không muốn nói chuyện với anh.

Lời tác giả: Tiểu kịch trường:

Không biết bao lâu sau...

Buổi tối, Phó Lệ Minh bày ra một bàn dụng cụ pha trà, muốn Cố Du pha trà uống.

Cố Du nghe theo, uống vài tách trà với anh.

Cố Du: “Không phải anh không thích uống trà sao?”

Phó Lệ Minh: “Anh chỉ thích trà do em pha thôi.”

Cố Du: “Thật sao?”

Phó Lệ Minh: “Ừ, anh còn thích nhìn em pha trà, uống trà, cả bộ dáng sau khi uống trà nữa.”

Cố Du: “Bộ dáng sau khi em uống trà?”

Phó Lệ Minh: “Em uống trà rồi sẽ bị mất ngủ, mất ngủ thì sẽ bò lên người anh nhờ anh làm chút chuyện để dễ ngủ.”

Cố Du: “...”

Phó Lệ Minh: “Dáng vẻ lúc em chủ động thật sự rất đẹp.”

Cố Du: “Đêm nay em sẽ chạy bộ hai tiếng để dễ ngủ, tổng giám đốc Phó, tạm biệt.”

Ừ, cô chạy không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Editor: Trà Đá.

Thang máy dừng ở tầng trệt, Cố Du hơi nghiêng người nói câu “Tạm biệt” với anh rồi rời đi.

Phó Lê Minh nhìn bóng dáng của cô đi xa, khóe miệng vô thức cong lên cười.

Xe vừa chạy ra khỏi bãi đậu xe, thì trong nhà gọi điện thoại tới.

Vừa rồi tâm tình của anh không tệ lắm, bây giờ lại trở nên phiền muộn.

“Có chuyện gì à?”

Phó Khai Nguyên nghe thấy giọng anh thì mất hứng, khề nói: “Gọi con về ăn cơm mà sao không về?”

Giọng nói Phó Lê Minh lạnh lùng: “Không phải con đã nói với ba là con không về sao?”

“Đừng tưởng rằng có chút thành tựu cứng cáp rồi là giỏi, hiện tại con lợi hại không có nghĩa là sẽ không bao giờ có người khác vượt qua con.”

“Cho nên phải mau chóng tìm một tiểu thư gia thế một chút để kết hôn, từ từ nuốt trọn gia sản của đối phương, bên ngoài thì được mệnh danh: Vì nàng mà đánh hạ cả giang sơn?” Lời nói đầy sự châm chọc của Phó Lê Minh.

“Con đừng lấy chuyện của mẹ con mà trút giận lên ba nữa, ba không muốn cãi nhau với con. Con là con trai duy nhất của ba, ba làm tất cả mọi thứ chỉ vì muốn tốt cho con...”

Nói còn hay hơn hát, cho tới bây giờ Phó Khai Nguyên vẫn cho là mình là người hiểu chuyện nhất. Phó Lê Minh không muốn tốn nước miếng, cắt ngang: “Những chuyện khác thì con mặc kệ, nhưng chuyện tình cảm của con thì ba không được nhúng tay vào.”

Nói xong thì anh lập tức cúp điện thoại.

Về mặt anh bức bối, sau đó thấy Cố Du ở phía trước, cô đứng ở ven đường đón xe, một tay ôm bụng, mặt có chút đau đớn.

Phó Lê Minh sốt ruột, lái xe qua bên phải rồi phanh lại.

Tốc độ xe của anh không chậm, đột nhiên phanh lại nên tạo nên một tiếng động bén nhọn, dọa Cố Du nhảy dựng.

Cửa kính xe hạ xuống, anh nhìn Cố Du, nói: “Lên xe.”

Mặt anh không biến sắc, giọng nói lạnh nhạt, Cố Du cảm thấy tâm tình anh không tốt, ít nhất trong thang máy vẫn còn đỡ hơn.

Người bình thường sẽ chọn không lại gần để đảm bảo an toàn, cho nên Cố Du từ chối: “Không cần đâu, tôi tự gọi xe là được rồi, cảm ơn anh.”

Mặt mày Phó Lê Minh càng thêm thâm trầm: “Lúc này đừng bắt tôi lặp lại lời nói.”

Cố Du nhú mồm, trong lòng biết không được từ chối tổng giám đốc ngang ngược, cô ở địa vị thấp, nghĩ lại không nên gây sự với anh.

Cô tiến lên mở cửa ghế phụ, rồi ngồi lên.

Chờ sau khi cô thắt dây an toàn rồi, Phó Lê Minh bắt đầu lái xe đi, Cố Du sợ tới mức nắm chặt lấy dây an toàn.

Cô định nói anh chạy chậm một chút, nhưng nhìn thấy sườn mặt nghiêm nghị của anh, cô đành gạt bỏ suy nghĩ này. Cô cảm thấy nếu cô nói thì anh sẽ lái xe nhanh hơn.

Không thể chọc vào người đàn ông này.

Xe cũng không chạy về phía nhà Cố Du, Phó Lê Minh lại cua vào một con đường khác.

Trong lòng Cố Du bất an: “Tổng giám đốc Phó, chúng ta đi đâu vậy?”

Phó Lê Minh không muốn nói chuyện, nhưng vì liên quan đến sự an toàn của bản thân, Cố Du quyết định không theo ông chủ lớn.

Cố Du: “Tôi...”

Phó Lê Minh: “Ăn cơm.”

Anh cũng chưa ăn cơm tối, cũng không muốn ăn một mình.

Cố Du không muốn ăn cơm với anh, nhưng cũng không dám từ chối.

“Tôi muốn ăn món Quảng Đông ở Từ Ký.” Cố Du không khách khí nói, dù sao hiện tại bộ dạng của Phó Lê Minh không có hứng ăn gì, vậy thì cứ theo

sở thích của cô vậy.

Người bình thường cũng không dám yêu cầu Phó Lê Minh trong tình huống này, nên trong lòng Phó Lê Minh ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Cố Du nhận thấy ánh mắt của anh, nhìn lại anh, trềng mắt hỏi: “Không được sao?”

Phó Lê Minh quay đầu nhìn phía trước, tập trung lái xe.

Vài phút sau, xe dừng lại phía trước Từ Ký.

Cố Du bất giác nở nụ cười.

Vừa rồi đã bị kinh hãi, lát nữa phải ăn bù lại mới được.

Đi vào nhà hàng, nhân viên phục vụ tiến lên tiếp đón, Phó Lê Minh theo thói quen định vào phòng riêng.

Cố Du lại nói: “Chúng ta ngồi ở bên ngoài đi, bên kia có một vị trí gần cửa sổ, ngồi ở đó có thể nhìn ngắm cảnh đêm.”

Phó Lê Minh ngạc nhiên: “Cảnh đêm ở đây có gì đẹp chứ?”

Chỗ này là tầng ba, ngoài cửa sổ chỉ là đường cái, phong cảnh gì ở đây.

Cố Du mặc kệ, cất bước đi về phía bên kia. Vừa đi vừa nói: “Tâm tình tốt thì chỗ nào cũng là cảnh đẹp.” Giống như hiện tại tâm tình anh không tốt, thì có đến những chỗ đẹp cũng không có tâm tình thưởng thức.

Phó Lê Minh nhìn chằm chằm lưng cô, hai mắt nheo lại.

Đây là đang nói chuyện đạo lý với anh?

Nhân viên phục vụ thấy hai người khác kỳ quái, lên tiếng hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi còn cần phòng riêng không ạ?”

Giọng nói Phó Lê Minh nặng nề: “Không cần.”

Gần cửa sổ là ghế dài, hai ghế dài đối diện nhau, Cố Du ngồi vào bên cạnh cửa sổ, thật sự nhìn ngắm phong cảnh.

Lúc Phó Lê Minh đi đến bên cạnh bàn, cô ngẩng đầu nở nụ cười: “Cảm ơn tổng giám đốc Phó đã mời.”

“Tôi nói mời cô lúc nào?” Phó Lê Minh ngồi xuống ghế đối diện cô.

Cố Du nhú mày, hào phóng nói: “Vậy để tôi mời tổng giám đốc Phó ăn một bữa.” May thay vừa rồi cô không chọn một nhà hàng sang trọng, nếu không thì sao mời nổi.

Đương nhiên, cô cũng không tin Phó Lê Minh thật sự để cô trả tiền, chắc chỉ nói dọa cô, dù sao cô cũng làm cho anh khó chịu hơn.

Trong lòng Cố Du thầm mắng: Hừ! Anh còn làm cho tôi khó chịu nữa đó.

Dù sao Cố Du đã nhìn ra, Phó Lê Minh là cậu ấm ngâm thìa vàng. Tính tình thì đáng ghét, lại còn độc tài, nhưng không đến nỗi đáng sợ như lời đồn, những lời đồn kia chắc cũng bị làm quá lên.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn tới, đưa mỗi người một cái.

Cố Du mở ra, chọn mấy món, sau đó đóng lại, chờ Phó Lê Minh chọn món ăn.

Hiện tại Phó Lê Minh quả thật không hứng ăn, hơn nữa anh cũng không thích món Quảng Đông, quá nhạt. Anh để menu xuống bàn, nói: “Cô chọn đi.”

Cố Du gật đầu: “Được.” Sau đó lại mở menu một lần nữa.

Nhân viên phục vụ vẫn nở nụ cười nhìn bọn họ, Cố Du vừa chọn món vừa tò mò hỏi: “Tâm trạng cô có vẻ rất tốt.”

Cô gái nhân viên cười rất tươi, nịnh hót: “Tôi thấy vị tiên sinh này rất chiều chuộng tiểu thư, cảm giác hai người rất hạnh phúc.”

“Đội đầu...” Cố Du cố gắng tiêu hóa hai chữ “Chiều chuộng”, định mở miệng giải thích, nghĩ lại thôi quên đi, Phó Lê Minh lạnh lùng liếc nhìn cô gái nhân viên, cô gái lập tức cảm thấy sợ hãi.

Ngược lại cô vừa khách khí vừa xa cách nói với Phó Lê Minh: “Tổng giám đốc Phó, rất vinh dự được ăn cơm với anh, vừa đúng lúc có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

Lúc nói chuyện đồng thời không quên nhắc cô gái nhân viên mau rời đi, nếu không thì cô thật sự lo lắng anh lại mắng cô gái: “Con mắt nào của cô thấy tôi

chiều chuộng cô ấy?”

“Cô thật sự “Vinh dự” sao?” Phó Lê Minh thân nhiên nhìn Cố Du.

Cố Du có chút chột dạ, cô cũng không muốn phần vinh dự này.

“Rất vinh dự.” Cô duy trì nụ cười trên mặt, người ta sẽ không động thủ với người đang cười.

Phó Lê Minh hừ nhẹ một tiếng, khinh thường câu nói của cô.

Cố Du không thèm đếm xỉa đến anh, bởi vì dạ dày đột nhiên quặn đau.

Trên bàn chỉ có một bình trà, Cố Du vì muốn bỏ chút gì vào dạ dày rỗng, cho nên rót một tách.

Đang chuẩn bị cầm lên, thì Phó Lê Minh dè tay cô lại, đồng thời gọi nhân viên đến.

“Cho tôi một ly nước ấm”

“Được ạ.”

Nhân viên nhanh chóng bưng đến một ly nước ấm đặt lên bàn.

Phó Lê Minh hất cằm, nói với Cố Du: “Uống đi.”

Cố Du nói câu “Cảm ơn”, rồi lấy ly nước bắt đầu uống.

Không biết là do uống quá nhanh, hay do bị đau dạ dày, mà tim cô đập rất nhanh. Cô nhanh chóng xác định là mình bị hạ đường huyết do đói bụng.

Phản ứng rõ ràng nhất của hạ đường huyết là tim đập nhanh.

“Đói quá.” Cô khò sở nói.

Dù sao đói quá đã khiến cô xấu hổ, hiện tại nói thẳng ra không biết sẽ như thế nào.

Phó Lê Minh ném về mấy chữ: “Ráng chịu đựng đi.”

Cố Du đột nhiên nở nụ cười.

Phó Lê Minh đương nhiên rất ngạc nhiên với phản ứng này của cô, Cố Du giải thích: “Tôi còn nghĩ anh nói là đáng đời cơ.”

So với “Đáng đời” thì “Ráng chịu đựng” dễ chịu hơn nhiều.

Phó Lê Minh khẽ cười một tiếng, nói: “Điều này mà cũng cần nói sao.”

Chính xác là đáng đời.

Nụ cười Cố Du cứng lại, bắt đầu hồi hận vì nói quá nhiều.

Ở chung một chỗ với người đàn ông này thì nên ngậm miệng thì hơn.

Đồ ăn được bưng lên, Cố Du uống một chén canh, rồi sau đó ăn món gà mà cô thích nhất.

Phó Lê Minh vốn không có hứng ăn, nhưng nhìn thấy biểu cảm thỏa mãn khi được ăn ngon của cô, thì anh đột nhiên có hứng ăn, ăn canh, ăn cơm, ăn thịt. Cả toàn bộ quá trình, tư thế của anh luôn ngồi thẳng.

Đáng vẻ ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng, đáng vẻ nghiêm chỉnh thật sự khiến người khác có ấn tượng tốt.

Gần đây Cố Du luôn duy trì cơ thể gầy, lần trước sau khi nghỉ tập ở “Nhiên Thiều” thì cô cũng không đi tập ở chỗ khác. Cô định tìm việc làm trước rồi tính tiếp, nhưng lúc đó lại không tìm được việc làm, tiền gởi ngân hàng gần hết, cho nên khiến cô khủng hoảng, không dám tiêu xài hoang phí nữa. Sau đó cô vào Sang Thành làm việc, đang cố gắng thích ứng với công ty mới, nên chưa kịp thu xếp cái khác.

Không có thời gian đi tập gym, cô ở nhà tập yoga, nhưng hiệu quả không rõ ràng, cho nên cô chỉ có thể ăn ít đi. Mấy ngày nay, cô cảm thấy dạ dày của mình cũng dần nhỏ đi.

Ăn chưa được bao lâu, cô đã buông bát đĩa.

“Tôi no rồi.”

Phó Lê Minh nhú mảy, chén súp ở nhà hàng rất nhỏ, cô chỉ uống một chén canh, một chén cơm, ăn mấy miếng thịt gà, mà cũng chỉ ăn cổ gà chân gà là nơi không nhiều thịt, rồi thêm chút rau dưa.

“Không phải cô đói lắm sao? Sao ăn ít vậy?”

“Tôi đã no chín phần rồi.”

“Cô là mèo à?”

Cố Du: “Không, nội tâm tôi thuộc họ hổ.”

“À!” Phó Lê Minh nhìn thoáng qua hơn phân nửa thức ăn còn trên bàn, nói: “Không phải hổ thích ăn thịt sao?”

Cố Du nhất thời bị nghẹn, phản bác ngay lập tức: “Tôi chỉ nói là nội tâm...”

Phó Lê Minh: “Có tâm như hổ nhưng không có gan như hổ.”

Anh đã sớm nhìn ra điểm ấy.

Cố Du không còn lời nào để nói.

Cô thật ra rất muốn nói, nhưng biểu hiện của Phó Lê Minh không tốt, nghĩ tới nghĩ lui, thôi vậy, cô không có can đảm nói.

Nếu thật sự đối co với anh, rồi lỡ như anh tức giận, sẽ làm khó dễ cô ở công ty thì làm sao?

Cô chỉ là một nhân viên nhỏ, phải khom lưng vì năm đầu gạo thổi.

Sau khi ăn no thì điện thoại Phó Lê Minh vang lên, là Giang Khải.

“Chuyện gì?”

Giang Khải kích động nói: “Anh! Em về rồi, anh đang ở đâu?”

Gần đây Giang Khải bị mẹ anh ấy bắt xuất ngoại đi thăm bà con, nghe nói anh ấy đã chán bắt chết. Hiện tại vừa trở về, chưa về nhà thì đã vội vàng gọi điện thoại cho bạn bè.

“Nhà hàng.”

“Có phải anh có ý đặt nhà hàng cho em không? Cho em đón gió tẩy trần? Ở đâu? Em chạy qua luôn.”

“Không phải vì cậu.” Phó Lê Minh nói đơn giản một câu, tại đây buổi tối oi bức, anh lại thành công gọi một chậu nước lạnh lên Giang Khải.

“Vậy thì cho ai?” Giọng nói này mang theo chút u oán.

Phó Lê Minh: “Không liên quan đến cậu.”

Giang Khải cảm thấy tim mình như bị đâm thêm nhát dao nữa.

“Anh đang ở đâu, nói địa chỉ cho em biết đi, em đi tìm anh. Hiện tại em sắp chết đói rồi nè, cơm trên máy bay khó ăn quá, nên đợi về đến nơi sẽ đi ăn món Trung Quốc với anh.” Giang Khải không kiêng nể gì cả, chỉ cần có cơm ăn là được rồi.

Phó Lê Minh: “Bọn tôi ăn xong rồi...”

“Anh...”

“Cậu có thể tìm Hoắc Diệc Thanh và Lăng Văn Khiên.”

“Bọn họ ăn hết rồi.” Phó Lê Minh là niềm hy vọng cuối cùng của Giang Khải.

Cố Du không quấy rầy anh nghe điện thoại, bữa cơm này cô nói là cô mời, vì thế đứng dậy đi tính tiền.

Phó Lê Minh thấy thế, ra tiếng ngăn lại: “Đợi chút.”

“Hà?” Giang Khải nghĩ Phó Lê Minh đang nói chuyện với mình.

Phó Lê Minh không thèm để ý đến Giang Khải, vừa lấy bóp tiền ra, vừa nói với Cố Du: “Cầm đi tính tiền.”

Cố Du không nhận: “Không được, tôi mời mà.”

Phó Lê Minh: “Tôi đồng ý hồi nào?”

Cố Du: “Anh ngậm đồng ý.”

Tay Phó Lê Minh cầm cái ví tiền đưa ra giữa không trung, ra lệnh: “Cầm lấy.”

Cố Du mím môi, nhận lấy.

Đến quầy tính tiền, Cố Du mở ví tiền anh ra, bên trong ngoại trừ rất nhiều thẻ ngân hàng, thì còn có rất nhiều tiền giấy, tất cả đều là tiền màu đỏ mới tinh.

Lúc trở lại, Phó Lê Minh đã gọi điện thoại xong, Cố Du đưa tiền thừa và 28 đồng, biên lai tới trước mặt anh.

Phó Lê Minh nhìn thoáng qua, chỉ lấy tiền thừa, rồi sau đó đứng dậy ra ngoài.

Cố Du: “A, còn 28 đồng...”

“Cho cô đó.”

Người có tiền không thích chút tiền lẻ này.

Mất thấy anh đã nhanh đi ra ngoài, Cố Du cầm lấy tiền lẻ trên bàn, đuổi theo.

Ra khỏi nhà hàng, Cố Du nói: “Tôi lấy tiền của anh làm gì? Anh cầm đi.”

Sớm biết như vậy thì đã không lấy tiền lẻ rồi.

Phó Lê Minh mặc kệ cô, đi đến chờ trước thang máy.

Thang máy đến rất nhanh, nhưng bên trong có rất nhiều người, bọn họ không vào.

Cố Du đứng ở bên cạnh anh, đưa tiền cho anh: “Cầm lấy.”

Giọng điệu này có vài phần giống anh lúc này.

Phó Lê Minh hơi mất kiên nhẫn: “Đừng có nói nhiều nữa.”

Cố Du kiên trì: “Đây là tiền của anh mà, anh cầm đi.”

Đúng lúc này, người chờ thang máy bên cạnh lên tiếng nói:

“Ai da, người đẹp, tiền của cậu ấy không phải tiền của cô sao? Không cần phải vạch rõ như vậy.”

“Đúng vậy, tiền của cậu ấy là của cô, còn tiền của cô cũng là của cô.”

Cố Du: “Tôi không phải...”

“Cô làm vậy sẽ đụng chạm đến lòng tự trọng của đàn ông, đừng khó chịu vậy.”

“Cô gái, dĩ nhiên là người từng trải nên nói cho cháu biết: Cậu ấy cho, thì cháu cứ lấy, không cần phải hành động như vậy, sau này cậu ấy không cho nữa, đến lúc cháu muốn thì cũng chẳng có. Đàn ông ấy mà, chỉ tốt với cháu khi muốn bắt đầu giai đoạn sau này thôi.”

Cố Du đầu đầu: “Bọn tôi không có quan hệ gì hết.”

Nói xong cô nhìn Phó Lê Minh, hi vọng anh lên tiếng.

Phó Lê Minh gật đầu: “Mọi người hiểu lầm rồi.”

Mọi người đều dùng ánh mắt thương cảm nhìn anh: “Cậu phải cố gắng lên.”

Cố Du: “...”

Có thể cảm nhận thấy Phó Lê Minh lạnh lùng không dễ nói chuyện, cho nên mọi người xung quanh lại nhiệt tình với Cố Du: “Cô gái à, đàn ông tuần tú lại hào phóng như vậy không nhiều, còn có thể coi là rất hiếm, phải giữ kỹ không thôi sẽ bị cô gái khác cướp mất.”

Cái quái gì đây??? Sao mọi chuyện càng lúc càng đi quá xa, hơn nữa cũng không nghe người khác giải thích.

Cố Du thở hắt ra một cái, kiên quyết nói: “Anh ấy là anh trai tôi.”

Một câu nói đã khiến mọi người im lặng.

Mọi người ngây ngẩn cả người, ánh mắt bọn họ do dự, bọn họ trầm mặc, lúng túng, thì ra anh em họ lớn lên đều đẹp mắt.

Cố Du nói xong thì không dám nhìn Phó Lệ Minh, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của anh vẫn đang tập trung trên người cô.

“Chúng ta đi thang bộ.” Phó Lệ Minh xoay người đi đến chỗ cầu thang bộ, Cố Du đi theo phía sau, nặng nề bước theo.

Đợi lát nữa cô sẽ nhận sai, giải thích và xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Editor: Trà Đá.

Chỗ lối thang bộ ít người lui tới, cho nên rất yên tĩnh.

Phó Lệ Minh và Cố Du một trước một sau đi xuống, trong không gian chỉ vang lên tiếng bước chân của bọn họ.

Một cảm giác mát lạnh truyền đến, khiến cánh tay Cố Du nổi lên một lớp da gà, cô lấy tay chà xát cánh tay mình.

Lúc đi đến chỗ rẽ lầu hai, Phó Lệ Minh dừng lại, quay đầu nhìn Cố Du, môi mím thành một đường, gương mặt lạnh lùng.

Cố Du thấy anh dừng lại thì cũng dừng lại theo, đứng cách anh hai bậc thang cấp.

Cô nuốt nước miếng, chủ động nhận sai: “Xin lỗi tổng giám đốc Phó, vừa rồi tôi không nên nhận bà con với anh, nhưng đó là cách duy nhất để ngăn bọn họ nói lung tung.”

Phó Lệ Minh: “Cô còn biết nghĩ cách cơ đấy.”

Cố Du biết anh cố ý châm chọc mình.

Người có tiền như anh rất ghét người nghèo như cô: “Nếu anh cảm thấy bản thân bị thua thiệt, thì...” Cô kéo dài chữ cuối, bởi vì cô cũng không biết làm sao cho anh hết giận. Chuyện này rõ ràng không có gì to tát, nhưng nhìn anh có vẻ như không vui.

“Thì sao?” Phó Lệ Minh có chút hứng thú, nhưng mà... “Cô lại đây.”

Cố Du lo sợ, tại sao lại bắt cô qua đó?

Thấy dáng vẻ do dự của cô, Phó Lệ Minh nhướn mày, nói: “Cô định đứng ở trên cao rồi bắt tôi ngược cở lên nhìn sao?”

“Không phải.” Cố Du lập tức đi xuống cầu thang, nhưng cũng không đứng gần anh quá.

“Ban nãy cô chưa nói xong, nếu tôi cảm thấy bị thiệt thòi, thì sẽ làm sao?”

Cố Du bỗng nhiên nói: “Thì đòi lại chứ sao.” Đường đường là nam tử hán, vậy mà còn so đo với cô, nhiều người còn muốn làm anh trai của cô kia kìa.

Hơn nữa, cái này cũng không phải vì anh có được không? Bị hiểu lầm là anh trai cô, còn hơn là bị hiểu lầm là người yêu.

Phó Lệ Minh nộ nộ cười, cũng không nói gì nữa, xoay người tiếp tục đi: “Đi thôi.”

Cố Du vốn tưởng rằng anh sẽ bỏ qua cho cô, vừa thả lỏng một chút, thì Phó Lệ Minh đi phía trước cảnh cáo: “Sau này không được nói tôi là anh trai cô.”

Cố Du liếc nhìn dáng lưng anh, khinh thường nói: “Yên tâm, nếu có lần sau, thì tôi sẽ nói là tôi có chồng rồi.”

Chỉ hồi hận là ban nãy cô không nghĩ tới ý này, đáng giận.

Phó Lệ Minh chợt dừng chân, quay đầu liếc nhìn Cố Du, trong ánh mắt dường như có chút chế giễu.

Cố Du nâng cằm, không tiếp nhận sự chế giễu của anh, cô thiếu gì cách, hừ!

Phó Lê Minh hừ một tiếng, không để ý đến cô nữa.

Đi đến đường cái, trong tay Cố Du vẫn còn cầm 28 đồng tiền lẻ. Bên cạnh có một cửa hàng bán đồ uống, cô suy nghĩ rồi đi qua.

Cố Du đọc menu và giả vờ, trong lòng tính toán 28 đồng có thể mua được cái gì.

Cửa hàng bán trà sữa trân châu, 18 đồng một ly, hiện tại đang có chương trình mua hai ly giảm 8 đồng.

Vừa đúng 28 đồng, Cố Du quyết định mua hai ly.

Phó Lê Minh đã ở trên xe chờ cô, trên tay cô là hai ly trà sữa, không tiện mở cửa, Phó Lê Minh không thể không giúp cô mở cửa xe.

Cố Du đứng ở bên cửa xe, đưa cho anh một ly: “Ly này của anh.”

Phó Lê Minh: “Không uống.”

Cố Du: “Không uống thì anh cũng cầm lấy đi, tôi không tiện lên xe.”

Sắc mặt Phó Lê Minh ngạc nhiên, lá gan của cô có vẻ càng lúc càng lớn, cũng dám dùng giọng điệu này mà nói chuyện với anh, nhưng anh vẫn nhận lấy ly trà sữa.

Dọc đường đi, cái miệng nhỏ của Cố Du nhấp từng ngụm trà sữa, đôi khi còn sổng chết phân cao thấp với trân châu.

Hai người không nói chuyện, lại không biết trong không khí có cái gì không đúng.

Sau khi đưa Cố Du về nhà, Phó Lê Minh lái xe đi đón Giang Khải.

Giang Khải liếc nhìn trong xe, hỏi: “Cố Du đâu?”

Phó Lê Minh trầm giọng: “Kỳ quái lắm hả?”

“Không phải ban nãy hai người ở chung một chỗ sao? Đừng nói buổi tối mà anh vớt một cô gái đẹp ở bên đường nhé?”

“Bây giờ tôi sẽ vớt cậu xuống đường.”

Anh vừa dứt lời, Giang Khải nhanh chóng ngồi vào xe, đóng cửa lại. Anh ấy cọt nhả nói: “Anh Minh, nhiều ngày không gặp, em nhớ anh quá.”

Lời này cực kỳ buồn nôn, Phó Lê Minh lạnh mặt nhìn anh ấy.

Giang Khải lại tiếp tục nói: “Ánh mắt này của anh cũng nói là nhớ em, em biết mà. A! Ly trà sữa này cho em hả?”

Ông hút cũng chưa cắm vào, chưa có ai uống, Phó Lê Minh không bao giờ thích uống cái này.

Phó Lê Minh: “Không phải.”

Giang Khải coi như không nghe thấy, không khách khí mà cầm lên, cắm ống hút rồi bắt đầu uống.

Động tác của Giang Khải lưu loát, vẻ mặt thỏa mãn sau khi uống một ngụm: “Ngon quá.”

Phó Lê Minh: “Xem ra cậu uống cái này là được rồi, khỏi cần ăn cơm.”

Giang Khải: “Vẫn phải ăn cơm chứ.”

Bọn họ đến Thịnh Thế Vương Triều, Hoắc Diệc Thanh và Lăng Văn Khiên đã đến trước, cũng đã một khoảng thời gian bốn người bọn họ đã không tụ tập rồi.

Bốn người bọn họ là bạn bè từ nhỏ, đàn ông không thân mật khăng khít như phụ nữ, nhưng khi đối phương có việc cần, thì chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ.

Gần đây có tin đồn nhà họ Phó và nhà họ Dung lui tới rất thân thiết, thậm chí có người đoán hai nhà sắp làm thông gia. Lời đồn đãi bị truyền đi nhiều hơn, đã bị nói giống như sự thật.

Hiện tại có rất nhiều người dùng giọng điệu chắc nịch khi nói đến việc này.

Trước mắt chỉ là lời đồn trong giới thượng lưu, nhưng nếu càng ngày càng đồn đại nhiều hơn thì có lẽ sẽ lên mặt báo.

Phó Lê Minh không thích giao thiệp, không rõ ở phía sau lưng anh đã bị đồn thành bộ dạng gì nữa.

Nhưng Hoắc Diệc Thanh biết, ban đầu không để ý tới, nhưng lúc tối ăn cơm cùng gia đình, mẹ anh ấy hỏi Phó Lê Minh khi nào thì đính hôn, thuận tiện thúc giục anh ấy.

Tình hình có chút nghiêm trọng, vẫn nên nói cho anh biết thì hơn.

Sau khi Phó Lê Minh nghe xong, cực kỳ không vui.

“Chuyện này hơn phân nửa là do nhà họ Dung truyền ra.” Giang Khải lộ ra vẻ mặt châm chọc.

Dù sao có thể móc nối quan hệ với nhà họ Phó, thì hoàn toàn có lợi đối với tình thế đang bấp bênh của bọn họ. Hơn nữa lại có Phó Khai Nguyên hỗ trợ, bọn họ hơn phân nửa đã cảm thấy đây là chuyện vạn đã đóng thuyền.

Ba người còn lại cũng biết, mặc kệ trước đây Phó Lê Minh suy nghĩ như thế nào, nhưng hiện tại chắc chắn anh sẽ không muốn lấy tiểu thư nhà họ Dung.

Cả đời anh chán ghét nhất là chuyện hôn nhân bị áp đặt.

Nhìn thần sắc khó chịu của anh, Hoắc Diệc Thanh hỏi: “Cậu sẽ không cắt đứt chuyện làm ăn với nhà họ Dung chứ?”

Hiện tại nhà họ Dung rất loạn, nhưng sản nghiệp gia tộc lại ngang ngửa nhà họ Phó, bọn họ hợp tác với nhau cũng có thể có nhiều lợi ích. Nếu như cắt đứt, thì cơ hội của bọn họ sẽ khó khăn hơn.

Phó Lê Minh nheo mắt, ánh mắt hung ác nham hiểm: “Đương nhiên là không.”

Giang Khải: “Vậy còn Dung Tĩnh thì sao?” Anh ấy quan tâm nhất là chuyện này, gần đây anh ấy thường xuyên nghe thấy cái tên này.

Phó Lê Minh: “Trên phương diện làm ăn, tôi có thể tiếp tục hợp tác với cô ta, còn cái khác thì không thể nào.”

Thần sắc Giang Khải hơi phức tạp, không thể nói rõ là đang cảm thấy vui hay buồn, anh ấy thờ dãi một hồi.

Lăng Văn Khiên nhìn thấy phản ứng của Giang Khải, hỏi: “Cậu thờ dãi cái gì?”

Giang Khải phiền muộn nói: “Tôi đang phát sầu về chuyện hạnh phúc của bản thân.”

“Hạnh phúc hay tình dục?” Ánh mắt Hoắc Diệc Thanh ngăm liếc nhìn xuống phía dưới quần Giang Khải.

Giang Khải xoay người sang chỗ khác, khề nói: “Bậy bạ.”

Hoắc Diệc Thanh lập tức hiểu ra: “Bạn gái cậu có phải là em họ của Dung Tĩnh không? Nghe nói quan hệ của bọn họ rất tốt, có phải lại muốn...”

Giang Khải thật sự không muốn nói ra chuyện này, nhưng gần đây Phương Dung Phi toàn đề cập đến vấn đề này, ngày hôm qua còn nói anh ấy gọi điện thoại hẹn Phó Lê Minh ăn cơm chung. Giang Khải không đồng ý, kết quả lại giận anh ấy, chặn hết điện thoại và Wechat, Giang Khải dùng điện thoại khác gọi tới, cô ta vừa nghe thấy giọng Giang Khải thì lập tức cúp máy.

Giang Khải gật đầu, sau đó cam đoan với Phó Lê Minh: “Anh, anh yên tâm, em sẽ không phản bội anh.”

Hoắc Diệc Thanh cười cười vỗ bờ vai Giang Khải, nói: “Lần trước bị đánh sợ rồi chứ gì?”

Nói đến việc này, Giang Khải uất ức: “Anh, bây giờ anh có thấy áy náy với em không?”

Phó Lê Minh: “Không.”

“Lúc tối anh còn hẹn hò với Cố Du còn gì, giải thích đi chứ?” Giang Khải không phục.

Hoắc Diệc Thanh cảm thấy hứng thú: “Hẹn hò? Là sao?”

Buổi chiều Hoắc Diệc Thanh không ở công ty, chẳng lẽ lúc anh ấy không ở đó đã xảy ra chuyện gì sao?

Trong đầu Phó Lê Minh hiện lên gương mặt của Cố Du: “Không phải hẹn hò.”

“Hai người đi ăn cơm chung với nhau, không phải hẹn hò thì là gì?”

Hoắc Diệc Thanh đồng ý với câu nói của Giang Khải, nói với Phó Lê Minh: “Cậu cũng không phải người tùy tiện đi ăn cơm chung với một cô gái như thế.”

Phó Lê Minh hỏi lại: “Cậu chắc chứ?”

Anh quả thật không phải người như thế, nhưng hôm nay anh lại làm chuyện như vậy, chính bản thân anh cũng không hiểu được.

Hoắc Diệc Thanh: “Vậy thì cậu ăn một bữa cơm với Dung Tinh thử xem.”

Giang Khải phụ họa: “Đúng vậy.”

Phó Lê Minh liếc bọn họ một cái.

Lăng Văn Khiên nhìn thấy, cảm thấy thú vị, hiếu kỳ nói: “Nghe mấy cậu nhắc đến người tên là Cố Du nhiều lần như vậy, rốt cuộc người đó là ai?”

Lăng Văn Khiên bình thường vẫn luôn ở trong phòng nghiên cứu làm thí nghiệm, nên không quan tâm mấy chuyện bát nháo bên ngoài.

Nhắc tới Cố Du, Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh có rất nhiều lời muốn nói, hai người một trước một sau kể lại, lần đầu tiên gặp Cố Du thế nào, bây giờ cô đã trở thành nhân viên ở Sang Thành ra sao, hai người kể rất hào hứng.

Phó Lê Minh uống rượu, để cho bọn họ nói.

Trong quá trình miêu tả của bọn họ, hình ảnh trước kia đều hiện ra trong đầu.

Ngoại trừ bọn họ nói ra những chuyện đó, thì còn có một ít là bọn họ không phát hiện ra và cũng không biết.

Cô gái này có vẻ không giống những người khác.

Lăng Văn Khiên nghe xong, gật gật đầu, nói: “Nghe các cậu nói vậy, tôi cũng cảm thấy cô gái đó rất hợp với Phó Lê Minh.”

Phó Lê Minh cầm ly rượu trong tay, như có điều cần suy nghĩ.

Thích hợp!

Giang Khải rèn sắt khi còn nóng, vỗ bờ vai Phó Lê Minh, nói: “Anh, đã 32 rồi, cho dù tâm lý anh không gấp, nhưng trên phương diện sinh lý thì cũng cần phải giải quyết chứ, nếu để ứ thời gian dài quá, thì sẽ bị hỏng mất.”

Phó Lê Minh hất tay Giang Khải ra: “Quản cho tốt chuyện của cậu.”

Hoắc Diệc Thanh vỗ lưng Giang Khải, an ủi nói: “Có bị hỏng cũng không cần lo, tôi có người bạn làm bên khoa tiết niệu, có thể giới thiệu cho cậu.”

“Tôi mới không bị hỏng, hiện tại mới là thời điểm tràn đầy tinh lực nè.”

“Biết cậu tràn đầy tinh lực rồi, nhưng lại không chỗ để xả, như vậy mới càng dễ hỏng.”

Giang Khải tìm Lăng Văn Khiên hỗ trợ: “Cậu là người học cao, cậu nói bọn họ hay là tôi dễ bị hỏng hơn?”

Lăng Văn Khiên: “Tôi không có nghiên cứu qua vấn đề này, cậu có thể đến chỗ bác sĩ để được cố vấn thêm.”

Giang Khải bị bắt nạt không phục, thầm chờ đợi đến khi bắt được cái đuôi của Phó Lê Minh rồi sẽ ngược lại anh thề thảm.

Vui đùa một trận, mọi người bắt đầu nói đến chuyện chính.

Phó Lê Minh vừa tiếp quản Phó thị mấy năm nay đã có thể đưa phó thị lớn mạnh hơn nữa, đạt được rất nhiều thành công, nhưng lại gây không ít thù hận, gần nhất có người lại muốn kết hợp lại để đánh bại anh. Đây cũng là lý do bọn họ hợp tác với Dung thị, so với Phó Lê Minh, thì ba anh là Phó Khai Nguyên lại lo sợ công ty bị sụp đổ, cho nên vội vàng tạo mối quan hệ thân thiết với nhà họ Dung.

Tuy Giang Khải, Hoắc Diệc Thanh và Lăng Văn Khiên đều có công việc riêng, nhưng cũng luôn luôn ngầm giúp Phó Lê Minh, dù sao một người vận hành một tập đoàn lớn như vậy quả thật không dễ dàng.

Bọn họ tìm hiểu tiếng gió, thu thập tài liệu, cung cấp cho Phó Lê Minh, cũng cùng nhau suy nghĩ tìm phương án.

Mấy người trò chuyện tới hơn nửa đêm, Phó Lê Minh trở lại nhà mình, mở đèn lên, trong nhà rộng rãi yên tĩnh, không có một chút hơi người.

Anh đã quen với điều này, đi đến sofa ngồi xuống, xoa bóp huyết thái dương.

Đêm nay uống có chút nhiều, hơi đau đầu.

Anh ngả lưng ra ghế sofa, từ từ nhắm hai mắt lại, đủ loại chuyện cũ lập tức ủa vào trái tim một cách mãnh liệt.

Gia đình không hạnh phúc, một người cha vô trách nhiệm, một người mẹ chết vì uất ức...

Anh không muốn nghĩ nhiều nữa, đứng dậy đi tắm.

~

Cố Du làm việc ở Sang Thành cực kỳ chăm chỉ, cô thích không khí làm việc ở đây, mọi người ai nấy đều rất cố gắng, cô cũng không muốn bị ở phía sau.

Tổng Lê Hoa thật sự rất hài lòng với biểu hiện làm việc của cô, khen ngợi cô trước mặt Hoắc Diệc Thanh.

Hoắc Diệc Thanh gật gật đầu: “Chúng ta quả nhiên không nhìn lầm người.”

Tổng Lê Hoa cười nói: “Ngày đó còn hai cô gái khác cũng rất giỏi, vậy mà anh lại kiên quyết chọn Cố Du, ánh mắt anh quả thật không lầm.”

Ngày đó Tổng Lê Hoa cũng là một trong ba người phỏng vấn, tuy rằng rất hài lòng với Cố Du, nhưng hai người còn lại cũng rất giỏi, hoặc nói là tiềm lực có thể được khai thác nhiều hơn.

Hiện tại, năng lực làm việc của Cố Du rất tốt, lối tư duy và sáng tạo rất vừa lòng mọi người.

Sau khi Tổng Lê Hoa đi rồi, Hoắc Diệc Thanh gọi điện thoại cho Phó Lê Minh, khẳng định năng lực của Cố Du.

Phó Lê Minh đang nghe Trương Bản báo cáo công tác, lúc này tạm dừng.

“Thì sao?”

“Tôi còn tưởng rằng cậu thích nghe bọn tôi khen ngợi cô ấy.” Hoắc Diệc Thanh cảm thấy thất vọng.

“Cậu định tiến cử cô ấy đến tập đoàn Phó thị sao?”

“Không, cứ coi như tôi chưa gọi cho cậu, tạm biệt.” Hoắc Diệc Thanh cúp máy.

Cố Du là người anh ấy tự mình chiêu mộ, sao có thể nói cho là cho? Huống hồ, cho dù tặng cho Phó Lê Minh, thì cũng phải được đến chỗ tốt hơn mới được.

Có điều...

Hoắc Diệc Thanh gọi một cuộc điện thoại, nói trợ lý gọi Cố Du đến văn phòng một chuyến.

Cố Du nghĩ công việc của mình xảy ra vấn đề, cho nên trong lòng thấp thỏm đến văn phòng.

Hoắc Diệc Thanh mời cô ngồi xuống ghế sofa, sau đó bung túi cho cô một tách cà phê.

Việc này khiến Cố Du không hiểu lắm.

“Tổng giám đốc Hoắc, có phải tôi làm gì không tốt không? Nếu đúng thì anh cứ việc nói, tôi sẽ cố gắng sửa.”

Hoắc Diệc Thanh lắc đầu: “Không có, cô đang làm rất tốt công việc được giao, bọn tôi rất hài lòng.”

Cố Du yên tâm một chút.

Hoắc Diệc Thanh uống một ngụm cà phê, sau khi đặt tách cà phê xuống, nói: “Hiện tại tôi muốn biết là cô có vừa lòng với Sang Thành hay không?”

Cố Du lập tức trả lời: “Đương nhiên là tôi rất hài lòng.” Đây là lời nói thật lòng của cô, cho tới bây giờ cô vẫn không ngờ bản thân lại có thể được làm việc trong một đội chuyên nghiệp như vậy.

Hoắc Diệc Thanh: “Sang Thành cũng tốt, nhưng còn có những công ty khác tốt hơn.”

“Trên lĩnh vực quảng cáo thì tôi cho rằng Sang Thành được xem là số một rồi.”

“Tôi không chỉ nói đến công ty quảng cáo, mà là những công ty lớn ở những lĩnh vực khác.”

Bây giờ Cố Du đã hiểu, Hoắc Diệc Thanh sợ cô sẽ nhảy sang công ty khác, hơn nữa lại còn nhảy sang mảng khác.

Cô nở nụ cười, nói: “Hiện tại tôi thật sự rất thích Sang Thành, không muốn chuyển chỗ làm. Hơn nữa, tôi thật sự rất thích ngành quảng cáo, không muốn nhảy sang mảng khác. Trước đây tôi làm việc ở Phi Dục ba năm, không phải là không có cơ hội để chuyển chỗ làm, nhưng tôi là người thích yên ổn, không thích nhảy tới nhảy lui.”

“Nếu như có người chấp nhận trả lương cao hơn, công việc lại thoải mái hơn thì sao?”

“Ví dụ...”

Hoắc Diệc Thanh suy nghĩ một chút, anh ấy suy nghĩ nếu như sau này Phó Lê Minh muốn cướp người, thì sẽ đoạt như thế nào: “Ví dụ như làm trợ lý hay

thư ký gì đó.”

Cố Du lắc đầu: “Trợ lý hay thư ký gì đó sẽ thoải mái hơn sao?” Theo cô biết thì cũng không thoải mái, lộn xộn không nói, mà còn bị khinh thường.

“Nếu như là cô thì chắc sẽ dễ dàng thôi.”

Cố Du vẫn lắc đầu: “Nói như anh, thì tôi sẽ phải đi mời rượu hay gì, tôi không làm.”

Hoắc Diệc Thanh không ngờ cô lại có thể nói như vậy, anh ấy đột nhiên bật cười.

Chuyện mời rượu thì anh ấy không biết.

Được rồi, Hoắc Diệc Thanh đã có thể xác định Cố Du là một cô gái có tâm với công việc, anh ấy rất an tâm.

“Hy vọng sau này cô sẽ có nhiều cống hiến hơn cho Sang Thành.”

“Vâng.”

“Không được để người khác lôi kéo dễ dàng.”

Cố Du không nhịn được bật cười, ông chủ của cô thực sự có cảm giác không an toàn: “Tổng giám đốc Hoắc, anh yên tâm, chỉ cần anh không đuổi tôi, thì tôi cũng không dễ dàng nhảy chỗ khác đâu.”

Hoắc Diệc Thanh bày ra bộ dáng yên tâm.

~

Mấy ngày nay Phó Lê Minh bận bịu công việc, thường xuyên tăng ca đến tối muộn.

Hôm nay Sang Thành cũng bắt đầu tăng ca, phương án quảng cáo đang đi vào giai đoạn hoàn thiện, hôm sau sẽ phải gặp bên Dung Tinh để thảo luận. Bọn họ hy vọng đây là lần sửa chữa cuối cùng.

Tăng ca, nhưng cơm cũng không thể không ăn.

Đồ ăn được đặt đã sớm giao tới, lúc Cố Du đang chuẩn bị ăn, thì bị Hoắc Diệc Thanh gọi lại.

“Cô mang một phần lên trên cho tổng giám đốc Phó.”

“Không phải tổng giám đốc Phó có trợ lý sao?” Cố Du cũng không phải là không muốn đi, nhưng trên thực tế nghe đến tên anh, thì tim cô bắt đầu đập nhanh hơn. Loại cảm giác này thật sự khiến cho người ta cảm thấy bất an, tiềm thức muốn trốn tránh.

Hoắc Diệc Thanh: “Trợ lý của cậu ấy có việc xin nghỉ, hiện tại tổng giám đốc Phó không có ai chăm hết.”

“Thôi được rồi, để tôi đi.”

Cố Du chấp nhận phần khó khăn nhất vậy.

Sau lần trước ăn cơm chung, Cố Du cũng không gặp Phó Lê Minh. Mỗi ngày cô đều bận rộn công việc, đôi khi về nhà cũng tiếp tục làm việc, mệt nhọc rồi tắm rửa đi ngủ.

Thỉnh thoảng cô cũng sẽ nhớ tới Phó Lê Minh, có thể bởi vì ấn tượng sau này không còn giống như ấn tượng đầu tiên nữa, cô có chút thiện cảm với anh. Đương nhiên, khi nghĩ đến những lời nói độc miệng của anh, thì chút thiện cảm của cô dành cho anh cũng bay biến.

Lúc đi tới trước cửa văn phòng Phó Lê Minh, cô hít sâu một cái, gõ cửa.

Bên trong truyền ra giọng nói trầm thấp của Phó Lê Minh: “Vào đi.”

Cô đẩy cửa đi vào, phía sau bàn làm việc rộng lớn là Phó Lê Minh đang cúi đầu viết gì đó, Tư thế ngồi của anh rất thẳng, trong tay cầm cây bút máy màu đen, tốc độ viết rất nhanh.

Anh viết xong, ngẩng đầu nhìn người đi vào.

Cố Du cười cười với anh, nói: “Tổng giám đốc Phó, tổng giám đốc Hoắc nói tôi mang cơm tối lên cho anh.”

Phó Lê Minh nhìn thoáng qua hộp cơm trên tay cô, gật đầu: “Để ở trên bàn trà đi.”

“Được.” Cố Du nghe theo, sau đó chuẩn bị rời đi: “Tôi xin phép đi trước.”

Phó Lê Minh đã cúi đầu tiếp tục công việc, đáp: “Ừ.”

Cố Du do dự, nói: “Tổng giám đốc Phó, anh vẫn nên ăn trước rồi hẵng làm việc.”

Động tác của Phó Lê Minh dừng lại, anh ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt không nhìn ra biểu hiện gì.

Cố Du nhìn anh, mỉm cười nói: “Đồ ăn nguội thì không tốt.”

Nói xong, cô đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Phó Lê Minh thu hồi tầm mắt, sau khi viết thêm vài dòng, anh đặt bút xuống, đứng dậy đi qua ăn cơm.

Tám giờ tối, công việc cũng đã xong, Phó Lê Minh gọi điện thoại cho Hoắc Diệc Thanh: “Còn tặng ca hả?”

Hoắc Diệc Thanh: “Xong rồi, sao thế? Muốn đi uống một ly hả?”

Phó Lê Minh: “Không phải.”

“Cậu có muốn uống thì tôi cũng không rảnh, tôi có việc rồi.”

Phó Lê Minh gọi cuộc điện thoại này thật ra cũng không có mục đích gì, chỉ là muốn biết bọn họ sẽ tặng ca tới khi nào. Hiện tại cảm thấy bản thân thật rảnh rồi.

Đang định cúp điện thoại, thì Hoắc Diệc Thanh nói: “À đúng rồi, lát nữa tôi sẽ cho người mang văn kiện lên cho cậu ký tên, sáng mai cậu nói nhân viên mang xuống cho tôi là được rồi.”

Tại sao lại phải vội vàng đưa văn kiện lên lúc này?

Trước khi cúp máy, Hoắc Diệc Thanh còn bật cười rất quý dị.

Không biết vì sao Phó Lê Minh lại cảm thấy có chút chờ mong phần văn kiện này.

Đợi vài phút, cửa phòng làm việc bị gõ vang.

“Vào đi.” Anh ra vẻ thâm trầm, cúi đầu đọc văn kiện.

Cửa mở, một giọng nói vang lên.

“Tổng giám đốc Phó, đây là văn kiện tổng giám đốc Hoắc muốn đưa cho anh.”

Là một giọng nam.

Phó Lê Minh ngẩng đầu, anh nhớ không nhầm thì người này tên là Giang Phong, lần trước rất ân cần với Cố Du. Mặt anh không biến sắc, nói: “Đưa đây.”

Giang Phong mặt mày tươi cười đi qua, đặt trên bàn anh.

“Tổng giám đốc Hoắc nói...”

“Tôi biết rồi, cậu về trước đi.”

Giang Phong hơi nhún mày, xoay người đi ra ngoài.

Lúc trở lại Sang Thành, Hoắc Diệc Thanh hỏi Giang Phong: “Tổng giám đốc Phó có nói gì không?”

Giang Phong lắc đầu: “Không có.”

Hoắc Diệc Thanh: “Vậy tâm tình thế nào?”

Giang Phong nhún mày: “Tâm trạng tổng giám đốc Phó có vẻ không tốt.” Ngay cả lời người khác cũng không muốn nghe.

Biết Phó Lê Minh không vui, Hoắc Diệc Thanh lập tức vui vẻ.

Rõ ràng lúc nói chuyện điện thoại thì tâm tình không tệ lắm, sao mới vài phút đã mất hứng rồi?

Phó Lê Minh để văn kiện mà Giang Phong đưa tới qua một bên, không ký, đứng dậy rời đi.

Lúc xuống lầu, anh không dùng thang máy VIP, mà đi thang máy dành cho nhân viên.

Đến tầng 36, thang máy ngừng lại, Hoắc Diệc Thanh và vài nhân viên Sang Thành cùng nhau tiến vào.

Sau khi chào hỏi đơn giản xong, Hoắc Diệc Thanh hỏi nhân viên Sang Thành: “Ừa, sao không thấy Cố Du.”

“A, Cố Du vừa mới đi về trước rồi, hình như có ai đến đó.”

“Vậy sao.” Hoắc Diệc Thanh hiểu rõ, chợt bất quá hỏi: “Chẳng lẽ tìm được bạn trai rồi?”

“Không rõ lắm, nhưng lúc cô ấy nghe điện thoại thì rất hào hứng, cũng có thể lắm.”

Hoắc Diệc Thanh: “Ài da, phụ nữ xinh đẹp luôn được chào đón.”

Mọi người đều tỏ vẻ đồng ý.

Cảm xúc của Giang Phong không tốt lắm, mọi người đều biết Giang Phong muốn theo đuổi Cố Du, nhưng Cố Du lại ám chỉ không muốn yêu đương với đồng nghiệp, nên anh ấy chưa tấn công đã thất bại.

Mọi người an ủi Giang Phong vài câu.

Chỉ có Hoắc Diệc Thanh thăm quan sát phản ứng của Phó Lê Minh, trong lòng thầm cười trộm.

Lúc Phó Lê Minh lái xe rời đi, xa xa thấy nét mặt tươi cười của Cố Du ngồi lê chiếc xe màu trắng, mà xui quýt khiến, anh lại nhớ kỹ biển số xe.

Tác giả nói ra suy nghĩ: Tiểu kịch trường:

Một ngày nào đó...

Cố Du lại uống trà sữa, chỉ mua một ly.

Phó Lê Minh: “Thực phẩm không tốt cho sức khỏe.”

Cố Du: “Uống ngon là được rồi, anh muốn uống một chút không?”

Phó Lê Minh: “Không uống.”

Cố Du: “Có phải anh chưa từng uống qua đúng không?”

Phó Lê Minh không trả lời, Cố Du đã hiểu.

Cố Du uống một ngụm, sau đó đưa ly trà sữa tới trước miệng anh: “Uống một tí.”

Phó Lê Minh: “Không uống.”

Cố Du: “Chỉ một tí thôi mà.”

Phó Lê Minh nhìn cô chằm chằm, Cố Du biết anh không vui, ngưng ngưng lấy lại cái ly, bắt đầu uống. Cô nhỏ giọng lầm bầm: “Không uống là một sự tổn thất...”

Lời còn chưa nói hết, một bóng đen tiến tới.

Phó Lê Minh hôn môi cô, mút cánh môi cô.

Lúc Cố Du bị anh hôn đến choáng váng, thì anh tách ra, vừa lòng nói: “Hương vị không tệ.”

Cố Du đỏ mặt: “Anh... Lưu manh!”

Phó Lê Minh không nói gì, nhún ga, xe chạy nhanh như bay.

Cố Du: “Anh lái chậm một chút!”

Phó Lê Minh: “Anh muốn mau chóng về nhà chơi trò lưu manh.”

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Editor: Trà Đá.

Đọc đường đi, Phó Lệ Minh mãi suy nghĩ Cố Du ở một chỗ với ai mà lại cười vui vẻ như vậy.

Là đối tượng đi xem mắt mà cô nói ở khách sạn lần trước sao?

Hay là... Người đàn ông khác?

Lúc Hoắc Diệc Thanh nói mấy lời trong thang máy, tuy rằng anh biết anh ấy cố ý nói cho anh nghe, nhưng những lời này vẫn cứ quanh quẩn trong lòng anh.

Tâm tình không hiểu tại sao trở nên bức bối.

Đi ra ban công hít không khí, bên ngoài càng nóng, không có một cơn gió, có thể là do thời tiết nên anh mới thấy bức bối như vậy.

Phó Lệ Minh đi vào phòng tắm, tắm nước lạnh. Tắm được một nửa, anh tắt nước, động tác có chút thô bạo.

Anh lấy khăn lông lớn quấn quanh eo, mở cửa đi ra ngoài.

Anh lấy điện thoại gọi cho Trương Bân, điện thoại vừa thông, anh lập tức nói: “Giúp tôi điều tra chủ nhân của biển số xe XXXX.”

“Ngay bây giờ ạ?”

“Đúng, ngay bây giờ.”

Trương Bân nghe thấy trong giọng nói của anh có chút tức giận, vội vàng cúp máy rồi làm việc.

Phó Lệ Minh không tắm nữa, đi qua đi lại trong phòng.

Tường nhà anh được sơn màu tối, kết cấu đơn giản, ngoại trừ mấy chỗ treo mấy bức tranh trừu tượng, thì cũng chẳng có trang trí gì khác.

Theo như lời đám Hoắc Diệc Thanh nói, thì nhà anh chẳng khác gì khách sạn, lại lạnh lẽo.

Anh cũng không hiểu chuyện này có gì không tốt, anh thích màu sắc khiến người ta bình tĩnh, anh muốn từng giây từng phút đều giữ được cái đầu lạnh.

Hiện tại, hoàn cảnh như vậy thật sự khiến người ta không thoải mái, hơn nữa anh đang ở trong hoàn cảnh mất bình tĩnh.

Vài phút sau, Trương Bân gọi điện thoại tới.

“Tổng giám đốc Phó, tôi đã điều tra ra rồi, chủ xe tên là Dịch Huyền, nữ, 28 tuổi, quê quán...”

“Được rồi.” Phó Lệ Minh cắt lời Trương Bân, giọng điệu tốt hơn lúc này rất nhiều, “Cậu vất vả rồi, nghỉ ngơi đi.”

“Đây là công việc của tôi, tổng giám đốc Phó còn cần gì nữa không ạ?”

“Không cần.”

Sau khi cúp máy, Phó Lệ Minh ngồi xuống giường, một lát sau, anh nở nụ cười tự giễu.

~

Đã hơn nửa tháng Cố Du và Dịch Huyền không gặp nhau, Dịch Huyền phải đi trang điểm cho đoàn quay phim, mới bay về chiều nay, ngày mai lại phải bay đi lại.

Không may chính là Cố Du lại tăng ca, nhưng đã lâu lắm rồi không gặp chị em tốt cho nên rất chờ mong, sau khi Dịch Huyền nghỉ ngơi vài tiếng, thì cô ý tới đón Cố Du lúc tan làm.

Hai người còn lại cũng đã kết hôn, mà bây giờ đã là buổi tối, không tiện quấy rầy các cô...

Cố Du và Dịch Huyền cùng đi ăn tối, thuận tiện hàn huyên về những chuyện gần đây.

Đề tài tán gẫu càng nhiều, hai người ăn uống đến 11 giờ khuya, sau đó hai người về nhà Cố Du tiếp tục trò chuyện.

Lúc hai người ngủ là đã một giờ sáng.

Hôm sau, Cố Du dậy trễ, suốt nửa là muộn. Cái này coi như không nói, nhưng bởi vì cô vội vàng, cho nên chỉ tùy tiện trang điểm một chút rồi ra cửa, lúc vào công ty thì mọi người đều nhìn cô chăm chăm, hỏi tối hôm qua làm gì, nên cô mới vội vàng chạy vào buồng vệ sinh soi gương.

Quầng thâm mắt của cô hết sức rõ ràng, còn có chút sưng, nhìn là biết đêm qua ngủ không ngon.

Cô dùng phấn lót che đi, cuối cùng cũng không còn thấy rõ nữa.

Nhưng mà ánh mắt của đồng nghiệp nhìn cô rất mập mờ, giống như nghĩ cô tối hôm qua làm chuyện gì rất không bình thường.

Muốn giải thích nhưng lại không có cơ hội, bởi vì mọi người đều có ánh mắt mập mờ, còn có vẻ như rất hiểu bộ dạng của cô.

Cô rất bất đắc dĩ.

Tổng Lệ Hoa nhỏ giọng hỏi cô: “Nghe nói em có bạn trai rồi hả.”

Cố Du sợ ngây người: “Ai nói?”

“Không biết ai nói nữa, dù sao tất cả mọi người đều đang bàn tán, nói tối hôm qua có người tới đón em lúc tan việc.”

Lúc này, rốt cuộc Cố Du cũng đã biết chuyện gì xảy ra, cô không nhịn được bật cười.

Tổng Lệ Hoa ngạc nhiên: “Em cười cái gì?”

Cố Du cố gắng nhịn cười, nói: “Em còn mong đó là bạn trai của em.”

“Cho nên người tới đón em hôm qua không phải là bạn trai em hả?”

Cố Du bất đắc dĩ thở dài: “Là bạn thân em, nếu cô ấy mà là đàn ông, thì em đã không độc thân lâu vậy rồi.”

Tổng Lệ Hoa hắng giọng: “Em độc thân không phải còn có nguyên nhân khác sao, em kén quá hả? Nhưng kén cũng tốt, bây giờ đàn ông tốt không còn nhiều, nhưng chúng ta cũng không thể tùy tiện chọn đại, chuyện cả đời nên phải thận trọng.”

Cố Du thâm đồng ý.

Tổng Lệ Hoa: “Không vội, em còn trẻ, nếu chị biết có thanh niên nào đó điều kiện tốt mà còn độc thân thì sẽ giới thiệu cho em.”

Cố Du gật đầu: “Dạ, cảm ơn chị Lệ Hoa.”

Sau khi mọi chuyện đã được rõ ràng, mọi người vừa thất vọng nhưng cũng yên tâm, Cố Du xinh đẹp như vậy mà còn độc thân, nên các cô không cần gấp.

Hoắc Diệc Thanh nhận được tin tức, lúc rảnh rồi gọi điện thoại cho Phó Lệ Minh.

“Chuyện gì?” Câu cửa miệng của Phó Lệ Minh chính là câu này, giống như không có chút hứng thú nghe.

Giọng điệu Hoắc Diệc Thanh lười biếng: “Có một việc muốn nói cho cậu biết.”

“Nói.”

“Về Cố Du.”

“Ừ.”

Tiếp đó là một không khí trầm mặc không bình thường.

Cả hai bên đều đang đợi đối phương lên tiếng trước.

Cuối cùng Hoắc Diệc Thanh không kiềm chế nổi, nói: “Người tới đón Cố Du tối hôm qua cậu đoán xem là ai?”

“Không phải hôm qua nói là bạn của cô ấy đến đón sao?”

Giọng điệu bình thản này thật sự khiến Hoắc Diệc Thanh thất vọng: “Là bạn trai.”

Phó Lệ Minh khẽ cười một tiếng: “Thì ra là vậy.”

“Nè! Cậu thật sự không có một chút hứng thú gì với Cố Du sao?” Hoắc Diệc Thanh không thể tiếp nhận được chuyện này.

Phó Lê Minh không lên tiếng.

Hoắc Diệc Thanh cho là với tính tình đáng ghét của anh thì không muốn nói nhảm, tuy rằng Hoắc Diệc Thanh không phát hiện ra Phó Lê Minh và Cố Du có bầu không khí mập mờ, nhưng lần trước lúc cả đám tụ tập, cố ý nhắc tới Cố Du để xem phản ứng của anh, cùng với mấy lần thử sau đó, thì có thể cảm giác được Phó Lê Minh đối với Cố Du không giống trước.

Ghen là bài thử thực tế nhất, tối hôm qua Hoắc Diệc Thanh cố ý nói như vậy để kích thích anh.

Chẳng lẽ... Thất bại?

“Không còn chuyện gì khác thì cúp máy đây.” Phó Lê Minh thản nhiên nói.

“Đội đã.”

Phó Lê Minh: “Còn gì nữa thì nói nhanh lên, tôi đang bận.”

“Đừng nói là tối hôm qua cậu thấy Cố Du ngồi xe ai rồi chứ?” Hoắc Diệc Thanh phỏng đoán. Tối hôm qua hai người bọn họ cùng xuống bãi đỗ xe, nhưng xe của anh ấy lại nằm ở bên trong, cho nên rời đi sau Phó Lê Minh, nên có lẽ anh đã nhìn thấy Cố Du.

“Ừ, nhìn thấy cô ấy ngồi lên một chiếc xe, nhìn có vẻ rất vui.” Phó Lê Minh nói thật.

Hoắc Diệc Thanh: “Cậu có thấy chủ xe không?”

“Không.” Cũng là lời nói thật. Lúc này có người đến tìm Phó Lê Minh, nên anh không nói nữa, cúp máy.

Tối nay không cần tăng ca, nên Cố Du cực kỳ hào hứng, gọi điện thoại nói cho Dịch Huyền, đêm nay các cô sẽ tụ tập một chút.

Phó Lê Minh thì trở về biệt thự của Phó Khai Nguyên một chuyến, vài năm gần đây thân thể của ông không tốt, hôm nay huyết áp tăng cao nên phải mời bác sĩ đến khám.

Bác sĩ khuyên Phó Lê Minh đừng có tranh cãi đầu khẩu với ông nữa, nhịn ông một chút.

Phó Lê Minh đồng ý.

Mấy năm này Phó Khai Nguyên già đi nhanh chóng, tóc bạc trắng, nằm ở trên giường, xem ra không có nhiều sức sống.

“Rốt cuộc cũng bỏ về nhà được rồi à.” Ông khá vất vả để nói xong một câu đơn giản, hô hấp không thuận lợi.

Phó Lê Minh không nói chuyện, nếu anh nói lại thì sẽ ông tức giận mất.

“Nghe nói tập đoàn Trung Thịnh đã bắt đầu hành động rồi.”

Phó Lê Minh gật đầu: “Dạ.”

Thái độ của Phó Khai Nguyên cực kỳ bất mãn với anh: “Sao con không nói cho ba biết?”

Phó Lê Minh đứng ở bên giường, mặt không biến sắc nhìn ông: “Ba hy vọng con nói gì?”

“Có phải con không còn coi ba ra gì đúng không, lui về sau rồi là không được tham gia vào chuyện của tập đoàn nữa hả?” Tính tình của người đã về hưu không tốt lắm, lúc nào cũng gắt gỏng.

Phó Lê Minh không muốn tranh cãi với ông, ngồi xuống ghế bên giường: “Chuyện công ty ba không cần phải lo lắng, con có thể giải quyết.”

“Con giải quyết? Con yếu như vậy thì định giải quyết thế nào? Con còn trẻ tuổi, không phải đối thủ của mấy lão cáo già.”

Phó Lê Minh không muốn nói chuyện với ông không phải là không có nguyên nhân: “Vậy ba quay lại quản lý công ty nhé?”

“Con! Con đừng nghĩ ba sắp chết, ba nói cho con biết ba không thể... Khụ khụ khụ!” Phó Khai Nguyên nhất thời kích động, bị hụt hơi, bắt đầu ho khan dữ dội. Bác sĩ vội vàng đi vào chữa cho ông.

Một lát sau, ông đã bình phục.

Trong phòng chỉ còn lại hai cha con.

Lần này tâm tình của mọi người đều bình tĩnh hơn.

Phó Lê Minh kiên nhẫn nói: “Bọn họ lợi hại, nhưng con cũng không phải người dễ bắt nạt, ba cứ sống tốt chờ xem là được.”

“Ba đương nhiên sẽ sống tốt.” Giọng Phó Khai Nguyên mềm đi: “Về nhà họ Dung...”

Phó Lê Minh nghe ông nhắc đến chuyện này thì trong lòng mất kiên nhẫn, nhưng nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt và bộ dạng mệt mỏi của ba mình, anh ráng kiềm chế, chờ ông tiếp tục nói.

“Không phải ba tùy tiện chọn một gia tộc như vậy, nếu chọn một cô gái mạnh mẽ cho con thì ba rất lo lắng, nhưng sau khi điều tra xong, mới quyết định lựa chọn. Nhà họ Dung chỉ có một cô con gái, không có con...” Sợ nói ra điều này thì Phó Lê Minh sẽ nổi giận, nên Phó Khai Nguyên bỏ qua phương diện này, “Mà chuyện đó cũng không quan trọng, quan trọng Dung tiểu thư là một cô gái rất tốt. Trước kia cũng gặp qua vài lần, trong khoảng thời gian này cũng gặp qua hai ba lần. Ba sống vài thập niên rồi, có thể nhìn ra cô gái đó có ưu tú hay không. Ba không cần con cưới con bé ngay lập tức, nhưng con rũ bỏ thành kiến rồi thử tìm hiểu người ta xem, được chứ?”

Thái độ của ông như cầu xin, nhưng Phó Lê Minh nói: “Con cũng gặp cô ấy vài lần, nhưng không có cảm giác gì với cô ấy hết, cho nên sau này ba đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Phó Khai Nguyên lại kích động.

Phó Lê Minh nhú mồm: “Ba bình tĩnh một chút.”

Phó Khai Nguyên dậm ngực, nói: “Con là người làm ăn, sao lại dựa vào cảm giác? Ở lâu chung một chỗ thì sẽ có cảm giác thôi.”

Phó Lê Minh không nói lời nào, nhưng thái độ rất kiên quyết.

“Con cũng đã 32 rồi, bây giờ kết hôn cũng hơi muộn, nhưng con đã bao giờ hẹn hò với cô gái nào chưa? Con rõ ràng là có bệnh.”

Phó Lê Minh vẫn không nói lời nào, nói nữa sẽ cãi nhau.

“Con nên suy nghĩ một chút sau này sản nghiệp của nhà chúng ta sẽ giao cho ai? Chẳng lẽ phải giao cho người ngoài?”

Đây rõ ràng là ý muốn anh nói dối tông đường.

Phó Lê Minh: “Chuyện xa vời như vậy mà ba quan tâm làm gì.”

“Ý của con là ba sắp chết cũng không được quản những việc đó sao?”

Phó Lê Minh chịu đựng cảm xúc muốn cãi nhau.

“Con không tự đi tìm đối tượng kết hôn cho mình, thì để ba sắp xếp cho con.” Phó Khai Nguyên đưa ra tối hậu thư.

Phó Lê Minh: “Nếu như con tự tìm, thì ba sẽ không nhúng tay vào đúng không?”

Phó Khai Nguyên sững sờ một chút.

“Vậy ba không cần quan tâm chuyện này. Ba nghỉ ngơi cho tốt, con đi đây.” Phó Lê Minh khẽ cong môi cười, đứng dậy rời đi.

“Con chờ một chút!”

Phó Lê Minh không dừng bước.

“Con phải nói rõ ràng cho ba nghe!”

Phó Lê Minh: “Ba ráng dưỡng bệnh cho tốt, sống lâu thêm vài năm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Trà Đá.

Hai ngày trôi qua, Hoắc Diệc Thanh cũng không nhắc đến chuyện Cố Du với Phó Lê Minh.

Mà hiện tại Phó Lê Minh rất bận rộn, mỗi ngày không tăng ca thì xã giao, đêm khuya mới về đến nhà, không rảnh bận tâm những chuyện khác.

Mấy ngày nay Sang Thành tăng ca, vất vả đến thứ sáu, Hoắc Diệc Thanh vùng tay tuyên bố tan làm, cũng mời mọi người đi ăn tối, thả lỏng một chút, kích thích linh cảm.

Có người đùa giỡn nói: “Đêm nay có thể hung hăng làm thịt tổng giám đốc Hoắc một bữa.”

Lại có người nói: “Hoắc là tổng giám đốc Hoắc sẽ gọi tổng giám đốc Phó đến, sau đó để tổng giám đốc Phó trả tiền bữa nay.”

Hoắc Diệc Thanh ho một tiếng: “Nhìn các cô cậu nói tôi giống như người keo kiệt lắm, mọi người không biết tôi vì cái gì sao? Còn không phải là vì tiết kiệm chút tiền thưởng cho mọi người à.”

Về điểm này, mọi người đều gật đầu, Hoắc Diệc Thanh chưa bao giờ keo kiệt tiền thưởng với nhân viên.

Cố Du vừa tới, còn chưa thấy qua tiền thưởng, nghe bọn họ nói chuyện, chỉ cảm thấy Phó Lê Minh thật sự coi tiền như rác.

Hoắc Diệc Thanh liếc nhìn Cố Du, nói: “Mọi người đừng có thương cảm tổng giám đốc Phó, không có vợ, lại không có chỗ tiêu tiền, là bạn tốt, nên tôi chỉ giúp cậu ấy chia sẻ một ít.”

“Bọn em cũng muốn chia sẻ cho tổng giám đốc Phó!”

“Ài da... Tổng giám đốc Phó cũng cần có người san sẻ buồn phiền.”

“Tổng giám đốc Phó thì có buồn phiền gì chứ?”

Người nghèo không hiểu phiền não của kẻ có tiền, có lẽ sự buồn phiền lớn nhất của người có tiền là không biết xài tiền như thế nào.

Hoắc Diệc Thanh thở dài một hơi: “Buồn phiền vì không có vợ.”

Mọi người: “Đây là sự phiền muộn của tổng giám đốc Hoắc mới đúng, ha ha ha.”

“Làm gì có chuyện đó!” Hoắc Diệc Thanh không tán đồng với bọn họ nữa, nói: “Thôi được rồi, đến điều quan trọng đây, ai đi mời tổng giám đốc Phó.”

Không ai đáp lại, Cố Du cúi đầu che giấu đi sự tồn tại của bản thân.

Kết quả, Hoắc Diệc Thanh vẫn chỉ đích danh cô đi.

Rõ ràng chỉ cần một cuộc điện thoại, cần gì phải đích thân đi mời.

Sở dĩ như vậy, vì đa số khi điện thoại thì Phó Lê Minh đều nói: “Không đi.”

“Lát nữa cô trực tiếp đi chung xe với cậu ấy qua nhà hàng luôn, bọn tôi không chờ cô đâu.” Hoắc Diệc Thanh bổ sung.

“Sao được chứ.” Lỡ như Phó Lê Minh không muốn thì sao?

Hoắc Diệc Thanh: “Sao không được, cô cũng ngồi xe của cậu ấy rồi còn gì.”

Cứ như vậy, Cố Du lên lầu tìm Phó Lê Minh.

Trương Bàn điện thoại xin chỉ thị, Phó Lê Minh để cho cô vào.

Cố Du nói vào trọng điểm: “Tổng giám đốc Phó, tổng giám đốc Hoắc nhờ tôi đến mời anh tham gia bữa cơm với Sang Thành.”

Đã ba ngày Phó Lê Minh không gặp Cố Du, lần trước sau khi nói chuyện với Phó Khai Nguyên xong, anh về nhà suy nghĩ kỹ một phen, xác định tâm ý của mình, nhưng vẫn chưa có phương án tốt nhất.

Làm như anh giống người khác phải tới tận đây mời ăn cơm sao?

Vừa ngây thơ vừa tầm thường.

Hoặc là đưa ra điều kiện của mình, khiến Cố Du đưa ra sự lựa chọn?

Cái này cũng không phải việc làm ăn.

Quan trọng là anh chưa thể xác định được Cố Du có cảm giác gì với anh hay không, dưới tình huống như vậy, anh làm gì cũng không phù hợp.

Còn nữa, Phó Khai Nguyên đã điều tra anh, muốn biết anh hẹn hò với ai. Ngày đó nói thì dễ, anh không tự tìm thì ông sẽ sắp xếp, Phó Lê Minh biết, nếu

như ông biết người anh chọn là một cô gái xuất thân bình thường, thì ông sẽ phản đối.

Tạm thời không nên cho ông biết.

“Ừ.” Phó Lệ Minh liếc mắt nhìn Cố Du một cái, đáp ứng rất nhanh, thu dọn văn kiện trên bàn, đứng dậy đi về phía cô: “Đi thôi.”

“Được.” Cố Du đi ra ngoài với anh.

Đi ra khỏi văn phòng, Phó Lệ Minh cho Trương Bản tan làm. Gần đây trong nhà Trương Bản có việc, nên Phó Lệ Minh cũng thường cho anh ấy tan tầm đúng giờ.

Lần này Phó Lệ Minh dùng thang máy VIP, chỉ có anh và Cố Du.

Hai người đứng song song nhau, dư quang Phó Lệ Minh nhìn xuống bên tay Cố Du, trắng trẻo mà tinh tế, trông rất tốt.

“Nhà hàng nào?” Phó Lệ Minh hỏi.

Cố Du nói tên nhà hàng.

Khoảng cách có chút xa, Phó Lệ Minh nhìn về phía trước, nói: “Lát nữa ngồi xe tôi.”

Cố Du đang rầu rĩ không biết nên mở miệng thế nào, bây giờ anh chủ động nói, nên cô thở phào nhẹ nhõm: “Được.”

Hỏi một câu đáp một câu, quả thật không có thú vị, còn không bằng lúc trước thờ hồng học mắng chửi người.

Hai người đi vào bãi đỗ xe cùng nhau, Phó Lệ Minh đột nhiên hỏi: “Biết lái xe không?”

Cố Du chần chờ một lát, nói: “Biết.”

Phó Lệ Minh gạt đầu, đưa chìa khóa xe trong tay cho cô: “Vậy cô lái đi.”

Về mặt Cố Du sợ hãi: “Tổng giám đốc Phó, xe của anh rất mắc tiền.”

Lỡ như đụng vào đâu đó, thì cô không có khả năng trả nổi.

Phó Lệ Minh: “Cô lái xe tệ lắm hả?”

Cố Du: “Không tốt lắm, hơn nữa tôi cũng ít khi lái xe, tổng giám đốc Phó, tôi nghĩ anh vẫn nên tự mình lái thì an tâm hơn.”

Phó Lệ Minh cầm cổ tay cô, đặt chìa khóa vào lòng bàn tay cô, sau đó bấm nút mở cửa xe, mời cô lên xe: “Hôm nay tôi không muốn lái, tài xế xin nghỉ.”

Cho nên coi cô là tài xế sao?

“Lỡ như đụng trúng chỗ nào thì làm sao?”

“Có bảo hiểm.”

“Anh không lo sao?”

“Tôi không ngại hướng dẫn cô lái xe.”

Trong lòng Cố Du thầm than khổ, cắn chặt răng, lên xe.

“Tôi không quen lái xe số tự động.” Cố Du nói thật, “Tôi lấy bằng từ năm năm trước, vài năm qua không mua xe, chỉ khi về nhà thì mới đi xe gạt số bằng tay của ba tôi thôi.”

“Xe số tự động dễ lái hơn.”

Cố Du không nói, nổ máy thì nổ máy, cô chưa bao giờ được lái xe mắc tiền như vậy.

Nhưng mà mới chạy đến đường cái được một lát, thì xe tắt máy.

Tắt máy...

Phó Lệ Minh hoàn toàn sững sốt, đây là lần đầu tiên anh thấy một người lái xe số tự động mà làm xe tắt máy. Nhưng anh nhin, hướng dẫn trình tự cho Cố Du, chỉ cho cô cách nổ máy xe một lần nữa.

Xe phía sau không kiên nhẫn mà nhấn còi inh ỏi, Cố Du quỳnh quáng nổ máy xe, rốt cuộc cô hoảng quá mà nhấn ga hơi mạnh, xe đột nhiên lao về phía

trước, cơ thể hai người theo quán tính giật mạnh ra sau.

May thay Cố Du kịp thời ổn định tốc độ xe, nếu không sẽ tông vào đuôi xe ở phía trước mắt.

Phó Lê Minh: “Không cần gấp.” Giọng điệu của anh tuy là không giận dữ, nhưng Cố Du biết anh vẫn đang nhẫn nhịn.

Cô biết bản thân đuối lý, yếu ớt nói: “Được.”

Tiếp theo, cô lái xe rất cẩn thận, mắt thấy từng chiếc xe vượt qua xe bọn họ, Phó Lê Minh không thể nhịn được nữa: “Cô muốn xe của tôi được ghi danh là xe chạy chậm nhất đây à?”

Cố Du: “...” Nhấn ga.

Lúc chuyển làn đường, Cố Du không giảm tốc, lại bị Phó Lê Minh nói.

Đợi cho đến khi xe an toàn dừng lại trước cửa nhà hàng, thì trong lòng Cố Du đã bức bối không thôi.

Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh đứng ở bên ngoài nhà hàng tán gẫu, thấy xe Phó Lê Minh đến, Giang Khải hưng phấn chạy tới, chủ động mở cửa bên phía ghế phụ, còn chưa thấy rõ người trong xe, đã khom lưng lịch sự nói: “Cố tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Cút.”

Nghe thấy giọng Phó Lê Minh, Giang Khải kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó lại nhìn thấy Cố Du bước ra khỏi xe từ ghế lái xe.

Giang Khải nhanh chóng nắm rõ tình hình, một tay khoát lên cửa xe, tạo một cái dáng phong lưu, chào hỏi Cố Du một lần nữa: “Hi! Đã lâu không gặp.”

Hiện tại sự bức bối trong lòng Cố Du không có chỗ phát tiết, nhìn thấy Giang Khải bày ra bộ dáng trêu chọc đáng ghét, cô mắng: “Tôi với anh có quen biết sao?”

Giang Khải: “...”

Hoắc Diệc Thanh đứng ở cách đó không xa đều thấy được, vui sướng cười rộ lên khi thấy bạn tốt của mình gặp họa.

Lúc Cố Du tới gần, Hoắc Diệc Thanh giờ ngón cái lên với cô.

Cố Du không muốn để ý tới bọn họ, hỏi: “Mọi người ở tầng mấy?”

“Tầng ba.”

Sau đó Cố Du cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào trong.

Còn Phó Lê Minh, sắc mặt anh cũng rất khó coi, ánh mắt anh vẫn dõi theo Cố Du. Nhưng từ sau khi xuống xe thì Cố Du đã không thèm để ý đến anh.

Không khí này rất kỳ quái.

Giang Khải thấy không thích hợp, hỏi: “Hai người sao vậy?”

Hoắc Diệc Thanh: “Chẳng lẽ cãi nhau?”

Phó Lê Minh không muốn nói chuyện, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến sự nhiệt tình nghiên cứu của Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh.

“Đừng rồi, sao anh lại để Cố Du lái xe, chẳng lẽ anh uống rượu hả?” Giang Khải vừa nói vừa tiến tới gần anh, ngửi ngửi xem có mùi rượu không, nhưng kết quả lại bị Phó Lê Minh vô tình đẩy ra.

Hoắc Diệc Thanh rất nhanh đã nghĩ đến hướng khác, nói: “Hay cậu lại bày ra bộ dáng chán ghét vì cô ấy lái xe không tốt?”

Hoắc Diệc Thanh biết Cố Du không có xe, không có xe thì bình thường rất ít khi có cơ hội được lái, như vậy kỹ thuật chắc sẽ không tốt.

Thấy biểu hiện của Phó Lê Minh, bọn họ lập tức biết là đã đoán trúng.

Vì thế bọn họ bắt đầu châm lửa: “Cậu nhìn cậu đã khiến cô ấy biến thành cái dạng gì rồi? Người ta bình thường rất hiền lành lại đáng yêu, bây giờ lại trở nên hung dữ thế đấy.”

“Anh, không phải em muốn nói gì anh, có rất nhiều người ám ảnh việc thi bằng lái xe, bởi vì sao? Bởi vì cả ngày đều bị người hướng dẫn mắng, hiện tại, anh chắc chắn đã khiến cô ấy nhớ lại nỗi ám ảnh đó.”

“Ai da! Hôm nay tâm tình của cô ấy vốn không tệ, bây giờ...”

Hoắc Diệc Thanh mỗi người một câu, làm bộ chê trách Phó Lê Minh.

Trong lòng Phó Lê Minh có chút hối hận, lúc cô lái xe anh cũng không phản đối, hơn nữa cũng là vì suy nghĩ cho sau này.

Có thể là vì anh chưa thấy ai có kỹ thuật lái xe kém như vậy, không khống chế được cảm xúc, cho nên mới nói chuyện khó nghe như vậy.

Nhưng mà tính tình của cô cũng có chút đáng ghét.

“Hai cậu không đói hả?” Phó Lê Minh liếc mắt nhìn bọn họ, sau đó đi vào nhà hàng.

Hoắc Diệc Thanh và Giang Khải liếc nhìn nhau, nhún vai, đi theo anh.

Cố Du đã tìm chỗ ngồi xuống, nụ cười lại một lần nữa xuất hiện trên mặt, đang nói chuyện vui vẻ với đồng nghiệp.

Lúc Phó Lê Minh đi vào, mọi người đều chào hỏi cung kính.

Ngoại trừ Cố Du.

Cô bưng một ly nước uống, làm bộ không đếm xỉa tới bọn họ.

Ánh mắt Phó Lê Minh quét về phía cô, Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh ở phía sau thờ dài.

Phó Lê Minh cảm thấy có chút buồn bực.

Vị trí của ba người đã sớm được mọi người chừa lại, ngồi đối diện Cố Du.

Ăn tối tránh không được việc uống rượu, đây là lần đầu tiên Giang Khải ăn cơm chung với Cố Du, hơn nữa cô lại thành công ảnh hưởng đến Phó Lê Minh, khiến anh ấy cực kỳ thoải mái, cho nên giờ ly rượu lên mời cô uống.

Hôm nay tính tình Cố Du khó chịu như vậy, kỳ thật là bởi vì có dấu hiệu cảm mạo, tối hôm qua muốn mát lạnh nên đã điều chỉnh điều hòa xuống thấp, buổi sáng có chút không tỉnh táo, vừa rồi bị bực bội, nên bây giờ không thoải mái một chút.

Cô không muốn uống rượu, từ lượng của cô vốn kém, uống một chút rất dễ bị choáng váng đầu óc.

Nhưng ở đây nhiều người như vậy, Giang Khải lại cố ý đứng lên muốn cùng ly với cô, nếu từ chối anh ấy, thì anh ấy sẽ rất mất mặt, chưa kể người khác có lẽ sẽ nghĩ cô là người không hiểu chuyện.

Ngay lúc cô đang do dự, thì Phó Lê Minh kéo Giang Khải ngồi xuống, bưng ly rượu trên bàn lên, nói: “Cô ấy không uống được rượu, tôi uống với cậu.”

Đường đường là một tổng giám đốc của Phó thị lạnh lùng vô tình, vậy mà vì một nhân viên mới xinh đẹp của Sang Thành mà ra mặt! Loại việc này không hề bình thường, mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Cố Du.

Cố Du ngăn cản cả người, cục diện này cô cũng không tiêu hóa nổi.

Sắc mặt Phó Lê Minh lạnh nhạt, nói: “Hôm nay cô ấy giúp tôi lái xe.”

Mọi người nhìn nhau, không rõ thế nào.

Phó Lê Minh tiếp tục: “Tài xế của tôi xin nghỉ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ: Tiểu kịch trường:

Về sau...

Cố Du lái xe đâm vào bồn hoa, gọi điện thoại cho Phó Lê Minh.

Phó Lê Minh: “Em có bị thương không?”

Cố Du: “Không.”

Phó Lê Minh: “Đụng vào người ta sao?”

Cố Du: “Không.”

Phó Lê Minh: “Đụng vào xe người khác sao?”

Cố Du: “Không.”

Phó Lê Minh: “Ồ đó chờ anh, anh tới bồi thường cho người ta.”

Cố Du: “Xe của anh bị móp rồi, anh có mắng em không?”

Phó Lê Minh: “Không mắng, buổi tối em đền bù tổn thất cho anh là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Editor: Trà Đá.

Ngay lúc mọi người đang cố gắng tiêu hóa chuyện Cố Du lái xe cho Phó Lê Minh, thì Cố Du nói: “Tôi không biết lái xe.”

Phó Lê Minh nhìn thẳng vào ánh mắt cô: “Không phải lúc này vừa lái đó sao?”

Cố Du nhìn lại anh, nói: “Chỉ nhầm mắt lái đại thôi.”

Phó Lê Minh: “Vậy thì cứ tiếp tục nhầm mắt lái đại đi.”

Cả một bàn lớn, mọi người đều im lặng nhìn hai người bọn họ, đều đang suy đoán giữa bọn họ xảy ra chuyện gì.

Cố Du sợ mọi người nghĩ lung tung, không dám đối đầu với Phó Lê Minh nữa, cười cười nói: “Được.”

Hoắc Diệc Thanh và Giang Khải hứng thú nhìn bọn họ, tuy rằng hai người rất muốn xem bọn họ tranh cãi tiếp, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, nên phải giúp bọn họ giải vây.

Hoắc Diệc Thanh: “Vậy thì ít ra cũng phải trả chút phí gì chứ.”

Cố Du gật đầu.

Phó Lê Minh không lên tiếng.

Giang Khải lên tiếng nói với Phó Lê Minh: “Anh Minh, anh đừng có trả tiền đấy nhé, mời ăn cơm hay tặng quà gì đó là được rồi.”

Phó Lê Minh bưng ly rượu lên uống một ngụm, ánh mắt lại nhìn về phía Cố Du.

Cố Du đang cúi đầu ăn cơm, không ngẩng đầu, không muốn nhìn thấy người đối diện.

Tổng Lê Hoa ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi cô: “Ôi trời, em và tổng giám đốc Phó làm sao vậy?”

“Làm sao là làm sao ạ.”

“Vừa rồi tổng giám đốc Phó nhìn em.”

Động tác của Cố Du dừng lại, cô ngẩng đầu lên, lúc này Phó Lê Minh đang uống rượu, cũng không nhìn cô nữa.

Tổng Lê Hoa nhiệt tình khuyên bảo: “Ban này biểu hiện bất mãn của em rất rõ ràng, nhưng người ta là ông chủ lớn...”

Cố Du biết hành vi của mình hơi khiếm nhã, cũng thật sự sợ mọi người nói lung tung, vì thế nửa thật nửa đùa nói: “Lúc này tổng giám đốc Phó nói em lái xe, mà do em lái không tốt, nên bị ăn mắng, em tự dưng cũng mất hứng luôn.”

“Vậy mà anh ấy còn bảo em lái nữa à.”

“Dạ, rõ ràng là muốn làm khó em.”

Tổng Lê Hoa đảo mắt, an ủi cô: “Có thể vì biểu hiện của em làm tổng giám đốc Phó bị mất mặt, cho nên muốn chinh em, sau này cẩn thận một chút, đừng có chọc đến anh ấy nữa.”

Cố Du gật đầu: “Dạ.”

Tổng Lê Hoa là người tốt, chỉ là có chút nhiều chuyện, Cố Du nói với cô ấy chuyện này, cũng vì muốn cho cô ấy biết giữa cô và Phó Lê Minh không có

quan hệ phức tạp gì hết.

Xong bữa tối, đoàn người lại di chuyển đến Thịnh Thế Vương Triều.

Bởi vì Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh đều uống rượu, cho nên không lái xe, mà ồn ào ngồi xe Phó Lê Minh.

Giang Khải ôm cổ Hoắc Diệc Thanh, cười hi hi với Cố Du: “Tôi tin tưởng kỹ thuật lái xe của cô.”

Cố Du: “Lát nữa anh đừng mắng tôi là được.”

Giang Khải: “Tôi sao mắng cô được? Tôi rất biết cách thương hoa tiếc ngọc.” Không giống như ai đó.

Phó Lê Minh ở bên cạnh, Hoắc Diệc Thanh vẫn nhìn phản ứng của anh, thấy sắc mặt anh càng lúc càng lạnh, không thể không nhắc nhở Giang Khải: “Đừng có trêu đùa nhân viên của tôi nữa.”

“Cố Du, nếu cô muốn thì có thể trở thành nhân viên của tôi, tôi trả cô gấp đôi.” Giang Khải công khai thọc gậy bánh xe.

Phó Lê Minh cảm thấy Giang Khải quá ồn ào, lạnh nhạt nói: “Hai người tự đi xe của mình đi.” Nói xong, quay đầu nói với Cố Du: “Đi thôi.” Giọng điệu ôn hòa rất nhiều.

Cố Du im lặng đi qua.

Những đồng nghiệp khác vẫn đang chú ý đến hành động của bọn họ, Cố Du có thể nói chuyện với ba ông chủ như vậy, thật sự có chút kỳ lạ.

Cố Du đi làm lẩn lộn vài năm, đương nhiên biết bọn họ nghĩ cái gì, trong lòng cô cũng rất bất đắc dĩ, nhưng cô có biện pháp nào sao?

Vẫn nên an phận một chút.

Cố Du nhận lấy chìa khóa xe, Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh không nghe lời, bọn họ coi như chưa nghe thấy gì, lúc Cố Du mở khóa xe thì bọn họ mở cửa sau chui vào.

Bốn người ngồi xong, Cố Du đang chuẩn bị khởi động xe, Phó Lê Minh nói: “Lần này tôi không mắng cô nữa.”

Cố Du liếc mắt nhìn anh, đáp lại một cách không có thành ý: “Cảm ơn tổng giám đốc Phó.”

Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh ở phía sau cười trộm, thuận tiện nói người khác lái xe thì người ngoài không cần lên tiếng.

Bọn họ ở phía sau rất náo nhiệt, còn Phó Lê Minh và Cố Du ở phía trước không nói chuyện.

Lần này Cố Du lái xe rất thuận lợi, thật ra kỹ thuật lái xe của cô không tệ, chỉ là lâu rồi không lái nên có hơi vụng về. Cô lái xe rất nghiêm túc, không để cho Phó Lê Minh có cơ hội khinh bỉ cô.

Mọi người chơi rất vui ở Thịnh Thế Vương Triều, Cố Du nghe nhạc đinh tai nhức óc lại cảm thấy đau đầu.

Bởi vì ngày mai không đi làm, cho nên bọn họ có thể chơi thỏa thích.

Cố Du ngồi trên quầy bar uống nước lọc, có chút mệt, nằm dài trên bàn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba người Phó Lê Minh, Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh thì ngồi tán gẫu, Phó Lê Minh thỉnh thoảng cũng tìm kiếm bóng dáng của Cố Du, lúc nhìn thấy cô nằm dài trên bàn quầy bar thì trong lòng có chút lo lắng.

Đêm nay trạng thái của Cố Du không tốt, ít nói, cũng ít cười. Anh còn tưởng bởi vì anh nên cô không thoải mái, nhưng sau đó lại phát hiện không hoàn toàn như vậy.

Anh đưa ly rượu cho Giang Khải, nói một tiếng với bạn bè, sau đó đứng dậy đi về phía Cố Du.

Lúc anh đến gần, bartender ở quầy bar chào hỏi: “Tổng giám đốc Phó.”

Cố Du đang nhắm mắt nghỉ ngơi nghe thấy, lập tức ngồi thẳng dậy.

Vừa rồi cô úp mặt lên cánh tay, bây giờ tầm mắt hơi mờ ảo, hơn nữa ánh đèn neon lại lóe lên không ngừng, khiến người trước mặt vừa nhòe vừa mơ hồ.

“Làm sao vậy?” Phó Lê Minh trầm giọng hỏi, nhưng giọng điệu lại không lạnh nhạt như bình thường.

Cố Du dùng sức chớp chớp mắt, sau khi tầm mắt đã rõ hơn, đầu óc cũng tỉnh táo đi nhiều.

“Không sao hết.”

“Không thoải mái hả?”

Cô hoàn toàn không có tinh thần gì hết.

Cố Du lắc đầu: “Tôi có chút buồn ngủ, có thể về trước không? Anh tìm người khác lái xe nhé.”

Phó Lê Minh là ông chủ lớn, chuyện tìm người lái xe rất đơn giản, Cố Du cũng không tin là anh sẽ bắt cô lái xe.

“Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Cố Du ngạc nhiên, vội vàng từ chối: “Không cần! Tôi tự về là được rồi, anh cứ tiếp tục công việc của anh đi.”

Phó Lê Minh: “Tôi không bận.”

“Nhưng anh cũng đâu lái xe được, anh uống rượu mà.” Cố Du vừa nói vừa đứng dậy, “Tôi đến nói với tổng giám đốc Hoắc một tiếng.”

Nói xong cô lập tức rời đi, bước chân có chút nhanh, giống như là đang chạy trốn.

Phó Lê Minh nhìn bóng dáng cô, hai mắt nheo lại.

Cố Du chào tạm biệt Hoắc Diệc Thanh trước, sau đó lại nói với đồng nghiệp cô về trước vì không khỏe.

Tổng Lê Hoa nói đỡ cho cô: “Hôm nay Cố Du hơi bị cảm, nên về nhà sớm một chút, uống nhiều nước, nhớ uống thuốc, không được chủ quan.”

Cố Du cảm kích cười cười: “Dạ, cảm ơn chị Lê Hoa.”

“Cảm ơn cái gì, nghỉ ngơi cho tốt, chị còn cần em đó.”

Các đồng nghiệp khác cũng quan tâm hỏi han một hồi, sau đó Cố Du đi ra khỏi Thịnh Thế Vương Triều.

Ban đêm có chút lạnh, một cơn gió thổi đến khiến Cố Du hắt xì.

Xem ra là bị cảm thật rồi, lát nữa về tiểu khu rồi mua thuốc cảm mới được.

Bên ngoài có vài chiếc xe taxi trống, Cố Du đi qua.

Đang định mở cửa xe, thì phía sau lưng vang lên tiếng còi xe.

Cô quay đầu lại nhìn, là xe của Phó Lê Minh.

Xe dừng lại ở bên cạnh cô, cửa sau được mở ra.

“Lên xe.”

“Không...”

“Tôi không ăn thịt cô, lên xe.”

Cố Du suy nghĩ một chút, cuối cùng lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Trà Đá.

Xe xuyên qua bóng đêm xinh đẹp, nhiệt độ bên trong xe rất thoải mái, nhưng sự im lặng khiến không khí không được tự nhiên.

“Tôi mở cửa sổ được không?” Cố Du quay đầu hỏi.

Phó Lê Minh gật đầu: “Được.”

Cố Du hạ cửa kính xe, gió đêm ủa tới, cảm giác rất sáng khoái.

Mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi bay lên, Phó Lệ Minh nhìn sườn mặt đang mỉm cười của cô.

Thật sự quá xinh đẹp so với những cô gái khác.

“Hất xì!”

Cú nhảy mũi bất ngờ không kịp phòng bị, hai tay Cố Du che lấy miệng, sau đó quay đầu nhìn Phó Lệ Minh với ánh mắt xin lỗi.

Tay cô che gần như toàn bộ gương mặt, đôi mắt hạnh mớ lớn, mang theo tia sợ hãi, giống như sợ anh nắng cô.

Không biết vì sao mà trong lòng Phó Lệ Minh đột nhiên có chút buồn phiền, nên giọng điệu không tốt lắm: “Kéo cửa sổ lên.”

“Được.” Giọng nói của cô còn mờ ảo mang theo giọng mũi.

“Kéo một nửa thôi.”

Cố Du: “...”

Phó Lệ Minh: “Đề cửa sổ mở một nửa thì được, mở lớn quá dễ bị cảm lạnh.”

Giọng nói của anh lạnh lùng, nhưng Cố Du lại cảm thấy có một tia ấm áp.

Anh thật ra cũng không quá lạnh lùng vô tình như người ta đồn đại, chẳng qua là có chút hung dữ.

Cố Du vẫn nhìn ngoài cửa sổ, bởi vì ngoại trừ nhìn ra ngoài cửa sổ, thì không biết làm gì, cũng không biết nói gì với anh. Mà có chuyện nói thì cũng không muốn nói, mỗi lần nói nhiều lời với anh thì trái tim cô lại cảm thấy dị thường.

“Ngày mai cô có kế hoạch gì không?” Phó Lệ Minh đột nhiên hỏi.

Cố Du kinh ngạc, không biết vì sao anh lại hỏi vậy. “Không có kế hoạch gì hết.” Kế hoạch của cô là ở nhà ăn rồi ngủ, dạo gần đây Dịch Huyền rất bận rộn, mà Chung Kỳ Kỳ và Lư Hiểu Vũ cũng đã có bạn trai, chỉ còn một mình cô cô đơn.

Phó Lệ Minh: “Ngày mai giúp tôi một việc.”

Cố Du nháy nháy mắt: “Việc gì?”

Phó Lệ Minh: “Giúp tôi chọn một món quà.”

Loại chuyện này tại sao lại nhờ cô giúp? Cố Du không hiểu nổi, nên không đáp lại.

“Chọn quà cho một người phụ nữ lớn tuổi.”

“Tôi chỉ sợ không giúp được anh, tôi không biết bà ấy thích gì, cũng không biết... Phong cách của bà ấy.”

Anh muốn tặng quà cho một người lớn tuổi thì hẳn không phải là một nhân vật đơn giản, cô không biết thế giới của người có tiền như thế nào.

Phó Lệ Minh: “Bà ấy không quan tâm đến những món quà đắt tiền.”

Trong lòng Cố Du thầm mắng: Vậy nên mới nhờ một cô gái không có tiền như cô giúp chứ gì?

“Cô giúp tôi thì tôi sẽ đáp ứng một yêu cầu của cô.”

Cố Du kinh ngạc, Phó Lệ Minh là người có tiền, một lời hứa của anh đáng giá nghìn vàng.

“Yêu cầu gì cũng được sao?” Cô hỏi.

Phó Lệ Minh nghiêm túc nhìn cô, trả lời: “Hợp lý là được.”

Cố Du hơi có vẻ thất vọng, hợp lý hay không cũng phải do anh quyết định.

Phó Lệ Minh có vẻ như nhìn thấu tâm tư cô, nghiêng ngả hỏi: “Cô muốn cái gì?”

Cố Du cắn cắn môi, nói: “Tạm thời chưa nghĩ ra, có thể đợi đến khi nào tôi nghĩ ra được không?”

Phó Lệ Minh gật đầu: “Được.”

Cố Du vui vẻ nở nụ cười, cô thật ra đã có suy nghĩ của mình nhưng không dám nói, điều đầu tiên cô nghĩ đến là tiền, dù sao người đàn ông này hấp dẫn người ta nhất chính là... Tiền.

Nhưng mà cũng không thể muốn tiền của anh, tiền do mình tự làm ra mới cảm thấy thoải mái.

Bởi vì chuyện này mà không khí giữa hai người dịu đi rất nhiều, xe chạy đến tiểu khu nhà Cố Du, cô bước xuống xe, định nói lời cảm ơn.

Nhưng cô chưa kịp nói, thì Phó Lê Minh cũng xuống xe.

“Tôi đưa cô về.”

Cố Du kinh ngạc, liên tục xua tay: “Không cần đâu, đã đến trước cổng tiểu khu rồi.”

Ánh mắt Phó Lê Minh quét một vòng ở xung quanh, tiểu khu này là một khu bình thường, an ninh thoát nhìn không tốt lắm. Xung quanh có rất nhiều quán ăn đêm, có không ít thanh niên trẻ tuổi đến ăn khuya, bọn họ cười nói lớn tiếng, ánh mắt nhìn qua bên này, có vẻ như đang bàn tán về hai người họ.

Nhất là lúc bọn họ nhìn Cố Du, ánh mắt của bọn họ thật sự khiến Phó Lê Minh cực kỳ không vui.

“Đi thôi.” Anh không dài dòng với Cố Du, nâng bước lướt qua người cô, đi về phía cửa chính của tiểu khu.

Cố Du còn muốn đi mua thuốc cảm, nên gọi anh: “Chờ đã.”

Phó Lê Minh dừng bước, khi anh quay đầu lại thì cô chỉ một tiệm thuốc cách đó không xa, nói: “Tôi còn phải đi mua thuốc.”

Phó Lê Minh gật đầu, xoay người đi về phía tiệm thuốc.

Cố Du nhìn bóng dáng cao lớn của anh, cảm giác rất kỳ lạ. Cô ở tiểu khu này gần một năm, cho dù là Dịch Huyền, cũng sẽ không trịnh trọng đưa cô về tận nhà như thế này.

Hơn nữa đây lại là Phó Lê Minh, người như anh sao đột nhiên lại... Quan tâm đến cô.

Rất nhanh, Cố Du đã nghĩ thông suốt, có lẽ bởi vì anh còn cần cô cho việc ngày mai, nếu như hôm nay cô xảy ra chuyện gì thì ngày mai đâu thể giúp anh đi chọn quà.

Ừ, nhất định là như vậy.

Sau khi nghĩ thông suốt rồi, Cố Du cảm thấy thoải mái, nâng bước chân đuổi theo anh.

Hai người một trước một sau đi đến tiệm thuốc, bởi vì khí thế bất phàm của Phó Lê Minh nên thu hút không ít ánh mắt từ mọi người.

Được sĩ làm trong tiệm thuốc cùng tiểu khu với Cố Du, coi như cũng có quen biết, thấy Cố Du thì lập tức chào hỏi: “Cố tiểu thư vừa tan làm à?”

Cố Du gật đầu: “Đúng vậy.” Nói xong cô đi về phía thuốc cảm, nhanh chóng cầm lấy một hộp thuốc cảm.

Cô xoay người định đi tính tiền, thì hộp thuốc trong tay bị Phó Lê Minh lấy đi.

Phó Lê Minh cầm hộp thuốc xem bảng thành phần, chỉ vài giây sau đã đặt hộp thuốc lại lên kệ thuốc, sau đó lấy một loại khác cho Cố Du.

“Uống loại này.”

Cố Du cầm lấy, đọc thấy chữ “Cảm lạnh” thì nói: “Tôi nghĩ tôi bị cảm nhiệt mới đúng chứ.”

“Có phải cô bị đau đầu rồi sợ lạnh đúng không?”

Cố Du do dự một lát rồi gật đầu.

“Đau cổ họng không?”

Cố Du lắc đầu.

“Có khát nước thường xuyên không?”

Cố Du vẫn lắc đầu.

Phó Lê Minh: “Đi trả tiền.”

Tới quầy thu ngân, Cố Du lo lắng hỏi ý kiến dược sĩ một chút. Nghe Cố Du miêu tả xong, dược sĩ nói bọn họ lấy đúng thuốc rồi, lúc này Cố Du mới yên tâm.

Cô yên tâm, nhưng lại nhận thấy ánh mắt không vui của Phó Lê Minh.

Trong lòng Cố Du tự nhủ, anh cũng không phải bác sĩ, sao cô có thể tin tưởng anh được.

Nhưng cô không dám nói ra, dù sao người ta cũng đứng, nhưng để giảm bớt xấu hổ, cô nhìn anh cười cười, nói: “Tổng giám đốc Phó thật sự có tri thức uyên bác.”

Phó Lê Minh: “Đây là kiến thức thông thường, cô...” Anh kịp thời dừng lại, cô gái này có chút hẹp hòi, nói thẳng thì anh sợ cô sẽ giận, giống như lúc lái xe.

Nhưng mà anh đã nói ra đến nửa đường rồi, có nói nữa hay không thì cũng không có gì khác nhau.

Không phải là nói cô ngốc, không biết gì sao?

Nụ cười trên mặt Cố Du biến mất, cô cúi đầu lấy ví tiền.

Phó Lê Minh không biết lấy thẻ ngân hàng ra từ lúc nào, anh đưa cho thu ngân.

Cố Du: “Tôi tự trả được rồi.”

Phó Lê Minh nhìn cô một cái, sắc mặt hơi bất ngờ, sau đó nhún mày ý bảo cô thu ngân mau nhận lấy thẻ.

Thu ngân mỉm cười nhận lấy thẻ của Phó Lê Minh.

Cố Du biết được sĩ vội vàng đi tới gần, trêu đùa hỏi: “Người này là bạn trai của cô sao?”

Cố Du sợ hãi nói: “Không phải.”

Về mặt được sĩ mập mờ: “Tôi còn tưởng là bạn trai cô.” Nói thì nói như thế, nhưng biểu hiện rõ ràng là không tin lời Cố Du nói, dù cho không phải, thì cũng không khác biệt lắm.

Trong lòng Cố Du bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói gì thêm, loại sự tình này càng nói càng dở, huống hồ sau này Phó Lê Minh sẽ không xuất hiện ở đây nữa, đến lúc đó thì chân tướng sẽ rõ ràng.

Sau khi Phó Lê Minh đưa cô tới chân lầu, còn dặn cô về đến nhà phải gọi điện thoại cho anh.

Cố Du thật sự cảm thấy không cần thiết, nhưng biết rõ anh là người thích làm gì thì làm nấy, cho nên gật đầu đồng ý.

Sau khi về nhà đóng cửa lại, chuyện đầu tiên là cô gọi điện thoại cho anh, đồng thời không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới xem anh còn ở đó hay không.

Sau đó không ngờ là lại chạm phải ánh mắt anh.

Điện thoại được kết nối, trong giọng nói của anh mang theo tia vui vẻ: “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi tới đón cô.”

Tìm Cố Du đập nhanh, không biết bởi vì bị anh phát hiện nên xấu hổ, hay là vì trong giọng nói của anh có chút vui vẻ.

“Được.”

Phó Lê Minh không dơ dài nữa, anh cúp điện thoại, xoay người đi ra khỏi tiểu khu.

Cố Du vốn đã đến đứng bên cửa sổ, không không chế được nhìn bóng dáng anh rời khỏi đó.

Cho đến khi bóng dáng anh biến mất khỏi tầm mắt, cô mới quay lại ngồi xuống ghế sofa. Hai tay cô đặt lên ngực, có thể cảm nhận được trái tim đang đập mạnh liệt.

Loại cảm giác rung động này thật sự khiến cô hoảng hốt, đối mặt với một người đàn ông độc thân có ngoại hình và khí chất mạnh mẽ như anh, quả thật rất dễ khiến người khác rung động.

Nhưng sự chênh lệch giữa hai người quá lớn, không được, phải giữ khoảng cách.

Chỉ là vừa nghĩ tới ngày mai phải đi lựa quà giúp anh thì cô lại đau đầu, rất khó giữ khoảng cách với anh, vậy thì để qua ngày mai rồi nói sau.

“Hắt xì!” Cô nhảy mũi, tình hình này thì phải uống thuốc. Cô lấy hộp thuốc mới mua lúc nãy ra, sau đó nhớ lại bộ dáng của anh lúc chọn thuốc cho cô, không thể không thừa nhận, bộ dạng của anh thật sự rất mê người.

Loại suy nghĩ này thật sự khiến Cố Du hoảng sợ, cô lắc đầu cho đầu óc tỉnh táo. Ủ, cô nhất định là ngã bệnh cho nên đầu óc mới suy nghĩ lung tung như

vậy.

Cô đọc bản hướng dẫn, phát hiện tác dụng phụ của thuốc là buồn ngủ, điều này cô rất thích, cô định uống thuốc xong thì sẽ đi tắm nước ấm rồi đi ngủ.

Buổi tối cô ngủ rất sâu, lúc tỉnh lại là do có tiếng điện thoại. Cô sinh ra một tia ảo giác, tưởng đi làm muộn.

Cô không nhìn số điện thoại mà bắt máy luôn: “Alo...” Giọng nói của cô vẫn còn ngái ngủ.

“Còn chưa rời giường sao?” Là giọng nói của Phó Lê Minh.

Lúc này Cố Du mới nhớ ra tối hôm qua đã đồng ý giúp anh, cô nhìn thoáng qua thời gian, vừa đúng tám giờ sáng: “Khi nào đi?”

Tối hôm qua anh cũng không nói thời gian cụ thể.

Phó Lê Minh: “Khi nào thì cô ra ngoài được?”

Cố Du suy nghĩ, rồi nói: “Nửa tiếng sau.”

“Ừ, 8 giờ rưỡi tôi sẽ chờ ở trước tiểu khu nhà cô.”

Thật ra nửa tiếng cũng khá gấp, vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi trang điểm một chút là hết giờ, không có thời gian ăn bữa sáng.

Nhưng đã đồng ý giúp người ta rồi, vậy thì phải làm đến cùng.

Tám giờ rưỡi, Cố Du đứng giờ đi ra tiểu khu, liếc mắt một cái đã thấy xe của Phó Lê Minh.

Sau khi lên xe, Phó Lê Minh hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Cố Du thật tình nói: “Chưa.”

Phó Lê Minh không nói chuyện mà tập trung lái xe, khoảng mười phút sau, xe dừng lại một nhà hàng khách sạn năm sao.

Đây là muốn dẫn cô tới đây ăn sáng sao? Người này cũng không muốn hỏi ý kiến của người khác sao? Cô còn suy nghĩ đến việc ăn bánh bao uống sữa đậu nành ở ven đường.

Phó Lê Minh tháo dây an toàn, đang chuẩn bị mở cửa xuống xe, phát hiện Cố Du không hề cử động, anh nhướn mày: “Xuống xe, đi ăn sáng.”

Trong lòng Cố Du thở dài một hơi, tháo dây an toàn, đẩy cửa xuống xe.

Cố Du nhìn menu, chọn một phần cháo và một phần điểm tâm.

Phó Lê Minh lại chọn thêm mấy món nữa.

Món ăn được bung lên rất nhanh, Cố Du đang định húp cháo, thì Phó Lê Minh đặt một chén súp trước mặt cô: “Uống hết chén súp đi.”

Ban nãy Cố Du thấy anh chọn món, còn tưởng rằng mới sáng sớm anh đã muốn tắm bỏ cơ thể: “Anh uống đi.”

Phó Lê Minh: “Cái này tôi gọi cho cô. Tất cả thức ăn trên bàn đều gọi cho cô, tôi ăn rồi.”

Cố Du nhìn trên bàn bày sáu bảy món ăn, khó tin nói: “Sao anh lại gọi nhiều món cho một người ăn vậy?” Làm như cô là heo không bằng?

“Đồ ăn cũng đâu nhiều.”

Cố Du chân thành nói: “Nhưng dạ dày của tôi cũng nhỏ, hơn nữa tôi đang giảm cân, tuy rằng trong quá trình giảm cân thì có thể ăn bữa sáng nhiều một chút, nhưng cái này cũng quá nhiều rồi.”

Cho dù chỉ cần ăn mỗi món một miếng thôi cũng quá no rồi.

Phó Lê Minh nghe cô nói đang giảm cân, trên mặt lộ ra nụ cười chế giễu.

“Cô không cần ăn uống kiêng khem, chỉ cần tập luyện là được rồi.”

Tập luyện cái gì, lúc trước cũng đã đủ ồn ào xấu hổ rồi, Cố Du không muốn nói đến đề tài này.

Cô ăn không được bao nhiêu, lãng phí đồ ăn cũng không được, cho nên...

“Tổng giám đốc Phó, anh ăn một chút đi.” Cô vừa nói vừa đẩy đĩa đồ ăn đến trước mặt anh: “Cái này ngon lắm, ngọt mà không ngấy.”

Phó Lê Minh nhú mảy, rõ ràng không thích.

Cố Du: “Ăn đi, tôi vừa ném qua rồi, cũng không tệ.”

Thấy cô nhiệt tình, anh cầm đũa gấp một miếng bỏ vào miệng, vừa nhai được một tí thì anh càng nhú mảy sâu hơn.

Đây là món cô nói ngọt mà không ngấy á?

Rõ ràng là quá ngọt quá ngấy luôn.

Anh giương mắt nhìn cô, mặc dù cô đang cố gắng che giấu, nhưng anh vẫn thấy vẻ đắc ý trong ánh mắt cô.

A! Tâm lý trả thù rất mạnh.

Sau đó, Cố Du lại dùng cách cũ nói Phó Lê Minh ăn cái gì, thì anh cũng đều làm theo cô, cuối cùng đồ ăn trên bàn cũng gần như được xử lý sạch sẽ.

Lúc tỉnh tiền, cô không quên nói một câu: “Không thể tin được là tổng giám đốc Phó lại thích ăn ngọt như vậy.”

Phó Lê Minh: “Tôi không thích đồ ngọt.”

Cố Du thật ra nhìn thấy anh không thích, chỉ là không kén ăn thôi.

Cô không có suy nghĩ gì, nhưng không ngờ Phó Lê Minh lại nói một câu: “Nếu không phải là cô, thì tôi sẽ không ăn đâu.”

Nói xong anh đứng dậy, Cố Du ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện khóe miệng anh hơi khê cười, nhưng nụ cười đó chỉ thoáng qua, khiến cho người ta nghi ngờ mình nhìn nhầm.

“Đi thôi.” Anh nói xong xoay người rời đi, Cố Du rất muốn hỏi anh vì sao anh lại nói vậy.

Cố mất đi cơ hội hỏi, dọc đường đi đều cân nhắc những lời này, nội tâm có chút rối bời.

Về chuyện mua quà, Cố Du cũng coi như nghiền cứu qua, mấy năm nay đi dạo cùng bạn bè cũng phát hiện ra không ít quà tặng rất được.

Sau khi biết sở thích của người được tặng, Cố Du đề nghị: “Hay là anh tự mình làm một bộ đồ gốm tặng cho bà ấy đi.”

“Đồ gốm?”

“Ừ, tôi biết một chỗ làm đồ gốm rất được, cũng rất có ý nghĩa.”

“Nhưng đồ gốm không được làm bởi người chuyên nghiệp, như vậy có bị chê không?”

Cố Du: “Quan trọng là thành ý, hơn nữa, anh phải tin tưởng bản thân chứ, lỡ như anh có năng khiếu thì sao.”

Dễ một đứa bé như vậy thì cũng cần có năng khiếu.

Phó Lê Minh nhìn cô, anh nghi ngờ có phải cô đang cố ý kéo anh đi nghịch bùn hay không.

Cố Du vẫn duy trì nụ cười: “Đi hay không?”

“Đi đi.” Cố Du giật giây.

Nhìn vẻ mặt mong chờ của cô, Phó Lê Minh do dự một chút, rồi gật đầu.

Lời tác giả: Tiểu kịch trường:

Phó Lê Minh: “Điều hấp dẫn nhất của anh chính là tiền?”

Cố Du: “Không phải tiền, là gương mặt.”

Phó Lê Minh: “Ngoại trừ gương mặt thì sao?”

Cố Du: “Cơ hàm.”

Phó Lê Minh: “Ngoại trừ cơ hàm ra thì sao?”

Cố Du: “Dáng người.”

Phó Lê Minh: “Còn gì nữa?”

Cố Du: “Anh đừng có làm khó em nữa được không?”

Phó Lệ Minh: “Hết rồi hả?”

Cố Du bỏ nhào lên người anh: “Anh hấp dẫn em nhất là khi anh muốn em nhưng không thể làm gì được em, ví dụ như em đang đến kỳ mấy ngày nay.”

Ừ, cuối cùng Cố Du cũng trở thành người mà anh muốn nhưng lại không thể làm gì, Phó Lệ Minh quả thật rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Editor: Trà Đá.

Đã lâu rồi Cố Du không đến chỗ làm gốm, hơn nữa trước kia Dịch Huyền dẫn cô đi, cô chỉ đi theo, chứ không để ý phải đi như thế nào.

Cô đành phải gọi điện thoại hỏi Dịch Huyền, cô ấy nói cho cô biết đường đi, sau đó tò mò hỏi: “Cậu muốn đến đó làm gì?”

Cố Du úp mở nói: “Một người bạn muốn tặng quà, tớ đề nghị làm đồ gốm.”

Dịch Huyền hiểu rõ, không hỏi thêm nữa. Cố Du chột dạ thờ dãi một hơi.

Phó Lệ Minh luôn ở bên cạnh cô, thấy luôn cả bộ dạng có tật giật mình của cô.

Đoán chừng sau này bọn họ ở chung một chỗ, chắc cô sẽ còn chột dạ nhiều.

Quán làm đồ gốm nằm sâu trong một cái hẻm nhỏ, xe không vào được.

Phó Lệ Minh dừng xe ở trước đầu hẻm, hai người xuống xe đi bộ.

Hẻm nhỏ đã tồn tại một thời gian khá lâu, kiến trúc cũ kỹ, đây thường xuyên leo đầy bức tường đá đỏ ở bên ngoài, hai bên đường cây cối cao lớn, cành lá rậm rạp ngăn cản ánh nắng mặt trời.

Có con gió thổi đến, cây cối khẽ lay động, vài tia nắng mặt trời theo khe hở của cành lá mà lọt vào, chiếu xuống làn da khiến nó sáng lên.

Cố Du đương nhiên rất thích nơi này, hai tay cô đặt ra sau lưng, cúi đầu nhìn mũi chân, khoe miệng cong lên một độ cong xinh đẹp.

Hôm nay cô mặc một cái váy màu lam in hoa tuyết, quanh eo buộc một dây lưng mảnh, bắp chân trắng trẻo lộ ra bên ngoài. Vóc dáng của cô không cao, ước chừng chỉ đứng tới cằm Phó Lệ Minh, nhưng dáng người rất cân đối, thoát nhìn không thấp lùn.

Phó Lệ Minh vẫn mặc quần tây áo sơ mi như ngày thường, chỉ là anh không gài nút cổ áo và cổ tay, nhìn có chút thoải mái.

Quần áo anh mặc vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, cực kỳ vừa người, chi tiết hoàn hảo, cả người thoát nhìn rất gọn gàng, đẹp trai anh tuấn. Chỉ là không biết cơ thể anh đẹp hay do quần áo làm tôn dáng anh lên.

Hai người đi song song, không khí yên tĩnh.

Đột nhiên, Phó Lệ Minh hỏi: “Trước kia cô đến đây với ai?”

“Bạn.”

“Dịch Huyền?”

Cố Du kinh ngạc: “Sao anh biết tên cô ấy?”

Nghe thấy cô đến đây cùng Dịch Huyền, tâm tình Phó Lệ Minh không tệ: “Có nghe nói qua.”

Cố Du: “À.” Cô vẫn cảm thấy kỳ lạ.

“Tay nghề của cô thế này?” Anh tiếp tục hỏi.

“Bình thường.”

Giọng điệu tự ti như vậy, Phó Lê Minh đã biết được đáp án.

Cố Du thấy khóe miệng anh cười, không phục mà nói: “Anh đừng tưởng làm đồ gốm dễ nhé, chờ đến lúc anh làm thì mới biết được khó như thế nào.”

“Thật không?” Phó Lê Minh từ chối cho ý kiến.

Nội tâm Cố Du tự nhủ chờ coi, sau đó cô bước nhanh hơn, giống như không thể chờ được coi bộ dạng thất bại của anh.

Đi một lúc thì đến tiệm làm đồ gốm, cửa hàng đặt bồn hoa khắp nơi, màu xanh đậm dào. Ở giữa là cửa tiệm, bốn phía đặt đồ dùng làm gốm, cùng với một ít sản phẩm được bày bán.

Không có một người khách, ngay cả bóng dáng của ông chủ cũng không thấy đâu.

Hai người cùng nhau đi vào, đụng phải chuông gió treo trước cửa.

Âm thanh đinh đing đang đang của chuông gió vang lên, ông chủ đi từ trong phòng ra, tiếp đón hai người bọn họ.

Ông chủ đưa cho mỗi người một cái tạp dề, sau đó đi lấy đất sét.

Cố Du mặc rất thành thạo, Phó Lê Minh nhìn cái tạp dề, mày nhíu lại, vẻ mặt rất kháng cự.

Cố Du buồn cười, nhưng vẫn nén chịu đựng: “Tổng giám đốc Phó, mau mặc đi.”

Phó Lê Minh nhìn cô một cái thật sâu, sau đó mặc vào.

Thần thái của anh rất lạnh lùng, tuy rằng tạp dề màu nâu, nhưng mặc trên người anh vẫn có cảm giác rất khỏe khoắn, không hiểu sao lại có điểm đáng yêu nữa.

Cuối cùng Cố Du nhìn không được nở nụ cười, Phó Lê Minh nhìn cô với ánh mắt không vui, cô nói: “Tổng giám đốc Phó trời sinh rất anh tuấn, mặc cái gì cũng đẹp, thật đó.”

Dù sao anh cũng là ông chủ lớn, cũng nên nịnh một chút, huống hồ lời cô nói cũng không phải nói dối.

Ánh mắt Phó Lê Minh quét qua người cô, khoa trương nói: “Cô nói không sai.”

Cố Du không còn nét vui vẻ như ban nãy nữa, nói thật cô không thích tạp dề dính bụi đất.

Sau khi chuẩn bị xong, ông chủ đơn giản dạy một lần, Phó Lê Minh nghiêm túc lắng nghe, cũng lật xem giáo trình trên bàn, tìm hiểu các loại hình dáng đồ gốm.

Trước kia Cố Du đã từng làm qua, cũng nắm được cơ bản, nên không chăm chú lắng nghe. Cô thấy bộ dáng của Phó Lê Minh, không ngừng thăm tẩn thường trong lòng, người thành công quả nhiên làm gì cũng đều rất nghiêm túc.

Một người đàn ông nghiêm túc thật sự rất quyến rũ.

Lúc suy nghĩ này xuất hiện, Cố Du lập tức dời ánh mắt, không nhìn loạn lung tung nữa.

Đất sét đã đặt trên đĩa quay, Cố Du bắt tay vào sáng tạo, cô tập trung tinh thần làm việc, không suy nghĩ miên man nữa.

“Cô tính làm cái gì?” Phó Lê Minh hỏi.

“Bí mật.” Thật ra cô cũng không biết mình muốn làm gì.

Phó Lê Minh mở quyền mẫu ra, đặt bên cạnh cô.

Cố Du nhìn vào, thấy đó là một cái chén hình đầu heo.

Cô ngược mắt nhìn Phó Lê Minh, muốn tìm ra dụng ý của anh.

Về mặt Phó Lê Minh thản nhiên, nói: “Cái này dễ làm.”

Có quý mới tin!

Cái này rõ ràng là ám chỉ cô giống heo? Ngốc? Hay là xấu?

Mặc kệ như thế nào thì cũng không thể nhận được. Nhưng cũng không thể nổi đóa lên được, làm sao bây giờ?

Tiếp theo trong nháy mắt, cô có ý tưởng, thân nhiên cười nói: “Tôi rất cảm ơn tổng giám đốc Phó luôn chiều cố tôi trong thời gian qua, để báo đáp, tôi sẽ làm cái chén hình heo anh thích để tặng anh.” Thái độ của cô cực kỳ cung kính.

Phó Lê Minh nhướn mày, nói: “Được, sau này mỗi khi tôi nhìn thấy cái đầu heo này, thì tôi sẽ nhớ tới cô đã giúp tôi hôm nay.”

Cố Du: “...”

Quên đi, cô nhận, không thể cãi nhau với ông chủ được.

Phó Lê Minh bắt đầu làm, Cố Du tò mò hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Phó Lê Minh không giấu diếm: “Bình hoa.”

“Ồ.” Cố Du tự nhủ thầm trong lòng, không có sáng tạo.

“Tặng cho cô như quà đáp lễ.”

Cố Du vội vàng từ chối: “Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc Phó, anh nên tặng cho trưởng bối của anh đi.”

Phó Lê Minh: “Cái đầu tiên chỉ là để tập luyện thôi, có khả năng làm không tốt lắm, cho nên tặng cho cô.”

Cố Du: “...” Cho nên coi cô là nơi thu nhận phế liệu sao?

Nửa tiếng sau, Phó Lê Minh làm xong bình hoa, hình dạng đơn giản, nhưng rất cân xứng, Cố Du biết tiêu chuẩn bình hoa này không tồi.

Ông chủ khen Phó Lê Minh một hồi, thuận tiện cũng khen Cố Du một câu, nói cô làm không tệ.

Không tệ cái gì, ngay cả một vòng tròn mà Cố Du cũng làm xiêu xiêu vẹo vẹo.

Phó Lê Minh nhìn miếng đất sét trong tay Cố Du đang không ngừng thay đổi, anh thở dài một hơi, nói: “Đề tôi giúp cô.”

“Không cần.” Cố Du cũng rất háo hức.

“Tay không ổn.”

“Tôi biết.” Nhưng mà không điều chỉnh được.

Mất thấy đất sét ở trong tay cô không nghe lời, Phó Lê Minh nhìn không được, đi qua giữ lấy cổ tay cô.

Cơ thể Cố Du cứng lại.

Phó Lê Minh dùng tay kia giúp cô làm ra hình tròn, sau đó buông tay cô ra: “Được rồi đó.”

Độ ẩm trên tay biến mất, Cố Du mới hồi phục tinh thần, sau đó nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt.

Đĩa quay dừng lại, cô không có ý định nặn hình nữa, bởi vì bây giờ tay lại càng không ổn.

“Cảm ơn.” Cô cố gắng bình tĩnh nói.

Phó Lê Minh không nói chuyện, bắt đầu bắt tay vào làm tác phẩm thứ hai.

Anh làm một vài cái đĩa nhỏ không đều, hình dạng rất tinh tế.

Cố Du nhìn sơ qua, cũng bắt đầu làm theo, nhưng mà hình dáng đồ gốm cô làm không bao giờ đối xứng, rốt cuộc kết quả hình dạng rất xấu, cũng rất khác biệt.

Hai người làm hơn hai tiếng, cũng đã đến giờ cơm trưa.

Sau khi đã tạo hình xong thì phải đợi cho đất sét khô rồi mới đến bước trang trí được, ông chủ đề nghị bọn họ đi ăn cơm trưa về rồi làm tiếp.

Đoạn trang trí là quá trình vui nhất, nhất là cái ly hình heo của Cố Du, cô cực kỳ hưởng thụ màu hồng phấn cô sơn lên cái ly, thử tưởng tượng sau này trong nhà Phó Lê Minh có một con heo màu hồng phấn, thì tâm tình buồn bực lúc trước cũng được quét sạch.

So với cô, thì Phó Lê Minh nghiêm túc hơn nhiều, dù sao cũng là quà tặng cho người lớn.

Cố Du nhìn qua, phát hiện anh không vẽ, mà là viết chữ.

Anh viết theo lối chữ thảo (một kiểu thư pháp), Cố Du hiểu một chút, có thể nhìn thấy anh viết rất tốt, rõ ràng là có được luyện qua.

Cố Du không quấy rầy anh, nhìn anh thành thạo viết thư pháp, cô cảm thấy có chút chìm đắm.

Lúc Phó Lê Minh viết đến nét bút cuối cùng, anh dứt khoát dứt bút.

“Đẹp không?” Anh cười hỏi.

Cố Du sững sốt một chút, vừa rồi anh rất tập trung, hoàn toàn không ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô lấy một cái, hiện tại lại đột nhiên hỏi như vậy, giống như là biết Cố Du đang nhìn anh.

“Đẹp.” Cô trả lời, hai má cũng không không chế được mà nóng lên.

Phó Lê Minh rất hài lòng với câu trả lời của cô, tâm tình rất vui.

Trang trí cũng đã xong, bây giờ chỉ còn lại phần nung thi ông chủ sẽ làm, mấy ngày sau bọn họ đến nhận thành phẩm cuối cùng là được rồi.

Đi ra khỏi quán làm đồ gốm, Giang Khải gọi điện thoại cho Phó Lê Minh.

“Anh, anh đang ở đâu đó?”

“Chuyện gì?”

“Chán quá, muốn tìm anh chơi.”

“Tôi không rảnh.”

“Sao anh không rảnh? Em biết hôm nay anh đâu có đi công tác, nếu anh không đi công tác thì không phải chỉ ở nhà đọc báo, xem văn kiện, tập thể hình sao? Cũng lâu rồi chúng ta không tán gẫu, em đến tìm anh nhé.” Giang Khải nói lưu loát.

Phó Lê Minh: “Ngày hôm nay tôi rất vui.”

“Một người thì vui cái gì...”

“Không phải một người.” Phó Lê Minh cắt ngang lời lái nhai của anh ấy, “Tôi còn phải lái xe, bai.”

“Đợi đã! Vậy anh đang ở cùng...”

“Tút tut...”

Phó Lê Minh cúp điện thoại, sau đó khởi động xe, Giang Khải chưa nói hết, anh ấy không chịu từ bỏ mà gọi lại.

“Tắt điện thoại giúp tôi.”

Cố Du làm theo.

Lời nói vừa rồi của Phó Lê Minh khiến trong lòng cô không ngừng thắc mắc.

Anh nói hôm nay anh rất vui, lại còn nói không ở một mình.

Khách quan mà nói, hôm nay anh đi làm đồ gốm quả thật rất chăm chú và còn rất thích thú, hôm nay anh nhờ cô giúp, xác thực không ở một mình. Nhưng mà những lời nói mập mờ thật sự khiến người ta suy nghĩ có chút gì đó mờ ám.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc kéo Cố Du ra khỏi suy nghĩ, cô lấy điện thoại ra, màn hình hiển thị là ‘Mẫu thượng đại nhân’.

Cô lập tức lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, quả thật không muốn nghe máy, xác thật mà nói thì không muốn nhận máy ngay lúc này, bởi vì còn có Phó Lê Minh.

Nhưng tính tình của mẹ cô không gọi được thì không bỏ qua, trong đầu sẽ nghĩ ra hàng vạn lý do tại sao cô không nghe máy.

Đầu tiên cô nói với Phó Lê Minh: “Tôi nghe điện thoại một chút.”

Phó Lê Minh cảm thấy buồn cười, nghe điện thoại mà phải thận trọng như vậy: “Ừ.”

“Anh coi tôi như người vô hình nhé.”

Nói xong, cô bấm nút nghe máy: “Mẹ...”

Hồ Vịnh Lan thân thiết hỏi: “Con gái, hôm nay không tặng ca à?”

Giọng nói này thật sự khiến Cố Du lo lắng: “Dạ không, nhưng bận chút việc.”

“Hôm nay mẹ gặp Chu tiên sinh rồi, quả thật không sai, đáng đáp rất được, vừa tròn 30 tuổi, lớn hơn con hai tuổi. Sở dĩ vẫn độc thân, vì vẫn đang chờ một người thích hợp xuất hiện giống như con vậy. Mẹ đã cho cậu ấy số điện thoại của con rồi, hai đứa có rảnh thì gặp mặt một lần, thành đôi hay không thì không cần gấp, cứ làm bạn bè trước đã.” Hồ Vịnh Lan nói thẳng vào vấn đề, muốn nói ra hết tất cả một lần.

Cố Du ngại Phó Lệ Minh ở bên cạnh, kiềm chế cảm xúc của chính mình, sau đó đáp qua loa: “Con biết rồi, con còn có việc, lần sau nói tiếp mẹ nhé.”

“Ừ, làm việc của con đi, mẹ nói xong rồi, con chờ điện thoại của Chu tiên sinh nhé.”

Cố Du đầu đầu: “Vâng, con cúp máy đây.”

Sau khi cúp điện thoại, Cố Du thờ dãi một hồi.

“Mẹ cô lại bắt cô đi xem mắt sao?” Phó Lệ Minh đang lái xe thì đột nhiên hỏi.

Cố Du nhớ tới lần đầu tiên đi ăn liên hoan với đồng nghiệp đã nói qua chuyện này, lúc cô nghe điện thoại còn bị anh nghe thấy, lần này anh đoán ra thì cũng không kỳ quái: “Ừ.”

Không khí đột nhiên im lặng, ngay lúc Cố Du nghĩ anh chỉ thuận miệng hỏi một chút, không định nói gì thêm nữa, thì anh lại mở miệng: “Cô không cần đi xem mắt.”

Cố Du kiềm chế không suy nghĩ lung tung, nói: “Thật ra đi xem mắt cũng không có gì không tốt, chỉ là một phương thức làm quen người khác phái.”

Phó Lệ Minh lại không nói chuyện, Cố Du quay đầu nhìn anh, thấy môi anh hơi nhếch, sườn mặt anh tuấn, cái mũi cao thẳng cực kỳ mê người...

Cô đột nhiên ý thức được bản thân không đúng, nên dời tầm mắt đi.

“Rất nhiều đàn ông xem mắt, một là bản thân có khuyết điểm, hai là đã gặp gỡ rất nhiều bạn gái, cô cần gì phải mạo hiểm như vậy.”

“Cũng không hẳn, cũng có đàn ông tốt, chỉ là môi trường làm việc ít tiếp xúc với phụ nữ, hơn nữa người nhà lại gấp, nên mới đi xem mắt.” Cố Du phân tích khách quan.

Phó Lệ Minh: “Nhưng tỷ lệ cũng quá thấp.”

Cố Du: “Lỡ như tôi được thần may mắn chiếu cố, đi xem mắt gặp được ý trung nhân.”

Nói như vậy, cô đột nhiên có cảm giác chờ mong lần xem mắt tiếp theo.

“Nếu thần may mắn chiếu cố cô, thì cô đâu cần đi xem mắt.”

“Tổng giám đốc Phó, có vẻ như anh không muốn tôi đi xem mắt.” Cố Du hỏi thật lòng.

“Tôi nói không muốn cô đi, thì cô sẽ không đi sao?”

Cố Du: “Chưa biết.”

Hai người đột nhiên im lặng, trong không khí phảng phất mùi mờ ám không bình thường.

Đầu óc Cố Du cực kỳ tỉnh táo, cô đánh vỡ bầu không khí, cười nói: “Xem ra tổng giám đốc Phó coi tôi là bạn bè, nên lo lắng cho tôi gặp phải người không ra gì đúng không? Yên tâm đi tổng giám đốc Phó, tôi biết bản thân muốn gì, cũng biết người nào thích hợp với tôi.”

Tiếng “Tổng giám đốc Phó” của cô khiến anh khó chịu trong lòng.

Anh hiểu lời nói bóng gió của cô, nếu như cô đã lùi về lại vỏ ốc của mình, thì tùy cô vậy, anh sẽ khiến cô cam tâm tình nguyện chui ra khỏi vỏ ốc, đến lúc đó sẽ không để cô tùy tiện nữa.

Hai người không nói chuyện này nữa, Cố Du đã mệt rồi, phải về nhà nghỉ ngơi, Phó Lệ Minh đưa cô về.

Buổi tối anh phải đến chỗ Phó Khai Nguyên một chuyến, đã nửa tháng anh không ăn cơm với ông.

Xe dừng lại ở bên ngoài tiểu khu chỗ Cố Du ở, trước khi cô xuống xe, Phó Lệ Minh nói: “Hôm qua tôi có nói là sẽ đáp ứng một yêu cầu của cô, cô suy nghĩ đi rồi nói tôi biết, cái gì cũng được hết.”

Cố Du rút tay đặt trên thành cửa về, sau đó nghiêng người về phía anh: “Đưa ví tiền của anh cho tôi.”

Phó Lê Minh nhìn thoáng qua lòng bàn tay cô, lại ngẩng đầu lên nhìn cô.

Cố Du nháy mắt mấy cái, về mặt vô tội: “Anh nói cái gì cũng được mà.”

Phó Lê Minh trầm mặc lấy ví tiền ra, đặt lên lòng bàn tay cô.

Cố Du tươi cười nhìn anh, sau đó mở ví tiền của anh ra, nhìn một chút, có hơi thất vọng nói: “Sao ví tiền của anh không có tiền lẻ vậy?”

Đều là tiền mệnh giá lớn! Cả một mảng màu hồng.

Sắc mặt Phó Lê Minh không đổi: “Tại sao tôi phải giữ tiền lẻ?” Anh đã biết cô muốn làm gì, có hơi thất vọng.

Cố Du dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn anh, thở dài một hơi, rút ra một tờ tiền, sau đó gấp ví tiền lại, trả lại cho anh.

Cô quơ quơ tờ tiền trong tay: “Anh mời tôi uống trà sữa, mỗi ngày tôi sẽ mua một ly, cảm ơn.”

Nói xong, cô mở cửa xuống xe, cũng không quay đầu lại, mà đi tới tiệm trà sữa ở cách đó không xa, bước chân nhẹ nhàng.

Phó Lê Minh không rời đi ngay lập tức, anh ngồi bên trong xe nhìn cô.

Cố Du đi đến tiệm trà sữa, sau khi nói chuyện với nhân viên xong, sau đó cô quay đầu nhìn qua.

Cô phát hiện xe anh vẫn đứng ở chỗ cũ, nên hào phóng nở nụ cười một chút, có vẻ như biết anh vẫn đang nhìn cô.

Mà anh thật sự đang nhìn cô.

Lúc Cố Du lấy trà sữa xong, quay đầu lại mới thấy anh đã đi rồi.

Cô nhìn ly trà sữa trong tay, trong lòng có chút phiền muộn.

Ngoại truyện nhỏ:

Mỗi năm, ngày 20 tháng 5.

Thời gian làm việc, Phó Lê Minh và Cố Du cùng nhau rời giường như bình thường, ăn sáng rồi đi làm.

Dọc theo đường đi có thể thấy ba số “520”, không khí giống y hệt lễ tình nhân 214.

Cố Du chưa từng nói đến chuyện này, Phó Lê Minh cũng vậy.

Ở công ty, các đồng nghiệp bàn tán về món quà tặng cho nửa kia rất vui vẻ, về mặt hạnh phúc, lúc Cố Du đi ngang qua thì loáng thoáng nghe thấy.

Thật ra cô cảm thấy ngày này cũng không phải ngày lễ gì, cũng không sao hết, hơn nữa cô đã từng nói với Phó Lê Minh, hai người ở cùng một chỗ, nên mỗi một ngày đều là lễ tình nhân.

Một ngày làm việc nhàn nhã trôi qua như vậy, lúc tan làm Phó Lê Minh nói cô chờ nửa tiếng, anh có chút việc đi ra ngoài, sẽ tới đón cô trễ một tí.

Cố Du cũng có chút chờ mong, đoán rằng có phải anh sắp khiến cô vui vẻ hay không.

Cô mang một tâm trạng mong chờ đợi anh, nhưng rốt cuộc lại không có gì hết.

Anh dẫn cô đi ăn tối, bên cạnh có không ít những cặp tình nhân đang tỏ lộ với nhau, nhưng anh lại không có một tí phản ứng nào.

Cố Du nghĩ anh là một người đàn ông trưởng thành chừng chặc lại lý trí, không giống với những người khác, cô thích anh như vậy.

Nhưng mà tâm tình cô vẫn không kiềm chế được có chút giảm sút.

Sau khi ăn xong về nhà, Cố Du nói hơi mệt, trực tiếp về phòng tắm rửa rồi ngủ, không muốn để ý đến anh.

Mở cửa phòng ra, anh bật đèn ở phía sau.

Trên cái giường rộng lớn ở giữa phòng được sắp xếp ba con số ‘520’ bằng hoa hồng.

“520, anh yêu em.” Anh thâm tình nói.

Hai người âu yếm một hồi, Cố Du đẩy anh ra, muốn đi tắm rửa trước.

Sau đó, Phó Lê Minh đi mở nước, gom hết hoa trên giường vào phòng tắm.

Cố Du: “Anh làm gì vậy?”

“Không phải em thích bồn tắm rải đầy hoa hồng sao?”

Cố Du gật đầu.

Sau khi đã rải hoa xong xuôi, Cố Du đẩy Phó Lê Minh ra ngoài, nhưng anh lại bắt đầu cởi quần áo.

Cố Du: “Anh lại làm gì vậy?”

Phó Lê Minh: “Đi tắm.”

Cố Du: “Bồn tắm đầy hoa này chỉ của một mình em thôi!”

Phó Lê Minh: “Ừ, bồn tắm đầy hoa là của em, nhưng em là của anh.”

Kết quả, hai người tắm bồn khoảng một hai tiếng, cánh hoa rơi đầy mặt đất, còn Cố Du thì mệt là người.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Editor: Trà Đá.

Công việc vẫn bận rộn, Cố Du tiếp tục tăng ca mỗi ngày.

Cô mong chờ đến ngày thứ bảy để được nghỉ ngơi, sau đó lại tỉnh táo để quay về với thực tại.

Vài ngày qua cô chưa gặp lại Phó Lê Minh, nghe nói anh đi công tác, đi lúc nào thì cô không rõ lắm.

Nhưng chuyện này cũng không liên quan gì đến cô.

Tối thứ sáu cả đội liên hoan, đồng nghiệp đều nghĩ mối quan hệ giữa cô và Phó Lê Minh không bình thường, bắt đầu thảo luận suy đoán, Trải qua mấy ngày quan sát, suy đoán cũng giảm bớt, bởi vì không phát hiện ra được đầu mối bất thường nào.

Hơn nữa, tin tức Phó Lê Minh và Dung Tĩnh đính hôn bắt đầu lan truyền, mọi người càng muốn tin điều này là sự thật.

Cố Du cũng biết chuyện này, trong công ty cũng đang bàn tán, cô biết đồng nghiệp đang quan sát phản ứng của cô, bởi vậy nhân cơ hội này cô phải phá vỡ sự nghi ngờ của mọi người, tỏ vẻ bản thân cũng cảm thấy hai người bọn họ rất môn đăng hộ đối, tính cách và năng lực cũng xứng đôi.

Về phần trong lòng cô thấp thoáng một chút xúu mất mát, nhưng cũng rất nhanh bị lý trí của cô loại trừ.

Bởi vì trong khoảng thời gian này nhận không ít quảng cáo, cấp trên sắp xếp công việc, phân công công tác.

Quảng cáo của Dung thị do Tổng Lê Hoa phụ trách, mà Cố Du là cấp dưới của Tổng Lê Hoa cho nên cũng tham gia vào dự án.

Hai bên thường xuyên liên lạc với nhau, phương diện này chủ yếu do Cố Du phụ trách. Dung Tĩnh cực kỳ coi trọng lần quảng cáo này, hơn phân nửa thời gian đều tự mình tiếp điện thoại của Cố Du.

Trên phương diện làm việc, Dung Tĩnh cực kỳ nghiêm túc, tính tình ôn hòa, hợp tác cũng rất thoải mái.

Tiếp xúc nhiều hơn, dần dần quen thuộc, ngoại trừ công việc, còn thỉnh thoảng tán gẫu đến những chuyện khác.

Dung Tĩnh là khách hàng, lại là thiên kim của tập đoàn Dung thị, Cố Du chỉ là một nhân viên nhỏ, đương nhiên sẽ khách khí và cung kính với cô ta. Dung Tĩnh không chủ động tán gẫu, thì Cố Du cũng không tùy tiện nói lung tung ngoài công việc.

Mới đầu Dung Tinh chỉ tán gẫu linh tinh về thời trang rồi cách ăn mặc các kiểu, sau đó lại biến thành tán gẫu về Phó Lệ Minh.

Lúc này Cố Du mới hiểu rõ ý đồ của cô ta.

Hôm nay Dung Tinh hẹn cô uống trà chiều, nói là muốn thay đổi kịch bản quảng cáo một chút, nhưng sau đó lại cố ý thăm dò tin tức về Phó Lệ Minh.

Cố Du bất đắc dĩ: “Dung tiểu thư, sao tôi có thể biết về chuyện tình của tổng giám đốc Phó chứ, thứ nhất Sang Thành không thuộc công ty con của Phó thị, thứ hai tôi vừa vào Sang Thành làm việc chưa đến một tháng, có rất nhiều chuyện còn chưa rõ nữa mà.”

Dung Tinh đương nhiên hiểu rõ, chính vì như vậy cho nên cô ta mới hỏi Cố Du được, bởi vì người mới tới thì thích nhất là mấy chuyện bát quái trong công ty, hơn nữa hỏi Cố Du, bởi vì trông cô có vẻ là người sẽ không nói chuyện này cho người khác biết. Trong khoảng thời gian làm việc với nhau, Dung Tinh nhìn ra được Cố Du là người biết đối nhân xử thế, sẽ không ăn nói lung tung.

“Chuyện về tôi và anh ấy cô cũng nghe qua rồi chứ?”

Cố Du gật đầu, trong lòng chán ghét đề tài này.

Dung Tinh: “Thật ra tôi rất bất an, bởi vì không hiểu nhiều về anh ấy, anh ấy ưu tú như vậy, tính cách lại lạnh nhạt, tôi chỉ muốn biết nhiều hơn về anh ấy mà thôi.”

Cố Du: “Dung tiểu thư, tôi rất muốn giúp cô, nhưng tôi thật sự không biết gì hết.”

Dung Tinh: “Tôi muốn biết anh ấy có bạn gái hay không, hoặc tình nhân bí mật hay bạn gái cũ gì đó chẳng hạn?”

Cố Du thật sự đau đầu: “Chưa nghe nói qua.”

Dung Tinh thở dài một hơi, sau đó lấy ra một bì thư, đưa tới trước mặt Cố Du: “Tôi cũng yêu cầu rất cao trên phương diện công việc, không nói đến việc đã khiến cô hao tổn tâm trí, còn phải chạy người chạy xuôi, cái này mong cô nhận lấy.”

Bên trong là cái gì thì đã rõ rành rành.

“Đó là công việc tôi phải làm, nếu không còn việc gì khác, thì tôi quay lại công ty đây...” Cố Du đứng dậy, xách túi rồi đi.

Dung Tinh cầm bì thư đứng dậy theo, nhét nhét vào ngực Cố Du: “Không nên khách khí, không nói không ai biết.”

Cố Du cực kỳ không thích loại chuyện này, cô đặt bì thư xuống bàn, nghiêm mặt nói: “Dung tiểu thư, cô là khách của công ty chúng tôi, tôi làm tốt công việc của mình, không chỉ vì công ty, mà còn là vì bản thân. Chuyện này coi như chưa từng xảy ra, hy vọng từ nay về sau cũng không cần xảy ra lần nào nữa.”

Nói xong cô xoay người rồi đi, trong lòng cực kỳ bức bối. Cô đương nhiên biết Dung Tinh đưa tiền cho cô để cô thăm dò Phó Lệ Minh, nhưng cho dù thế nào thì cô cũng không thích.

Vừa trở lại công ty, Hoắc Diệc Thanh lập tức gọi Cố Du vào văn phòng.

“Tổng giám đốc Hoắc.”

Tâm tình Hoắc Diệc Thanh không tệ, ngồi ở bàn tổng giám đốc nghịch bút máy: “Cô ngồi đi.”

Cố Du ngồi xuống ghế đối diện anh ấy.

“Nghe nói cô mới đi gặp Dung Tinh?”

Trong lòng Cố Du thấp thòm, gật đầu: “Đúng vậy.”

“Gần đây người ta đồn đại Dung Tinh và tổng giám đốc Phó.... Gì gì đó, cô biết không?”

Về “Gì gì đó” là cái gì, Cố Du hiểu được: “Có nghe đồng nghiệp bàn tán qua.”

Hoắc Diệc Thanh ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Đó đều là tin đồn nhảm.”

Cố Du im lặng, cái này cũng đâu liên quan gì đến cô.

Hoắc Diệc Thanh liếc mắt quan sát cô, thấy thần sắc cô không thay đổi, vì thế giao nhiệm vụ cho cô: “Cô giúp tôi lên văn phòng tổng giám đốc Phó một chuyện.”

Cố Du lập tức từ chối: “Tổng giám đốc Hoắc, tôi còn có công việc quan trọng cần phải làm, anh nhờ người khác đi.”

Hoắc Diệc Thanh: “Vậy đợi sau khi cô xong việc rồi đi.”

“Có thể sẽ bận đến hết giờ làm.”

“Vậy thì sau giờ làm...”

“Tổng giám đốc Hoắc.” Cố Du cắt ngang Hoắc Diệc Thanh, sắc mặt không vui, nói: “Tôi biết anh và Giang Khải đều muốn gán ghép tôi với Tổng giám đốc Phó, nhưng mà hai người đã hỏi qua ý kiến của bọn tôi chưa? Tôi và tổng giám đốc Phó hoàn toàn không liên quan gì đến nhau, thậm chí có thể nói là bọn tôi ở hai thế giới khác nhau. Có lẽ hai anh sẽ cảm thấy thú vị, nhưng với tôi mà nói, đây là một việc rất vô vị và cũng rất phức tạp. Tôi tới đây làm việc để thể hiện giá trị của bản thân, nếu như lúc trước anh tuyển tôi vào đây làm chỉ để làm trò tiêu khiển cho anh, thì tôi sẽ nghỉ việc.”

Hoắc Diệc Thanh không ngờ Cố Du lại phản ứng gay gắt như vậy, trấn an nói: “Đừng động một tí là lại nói chuyện nghỉ việc, tôi không coi cô là trò tiêu khiển, tôi tuyển cô vào đây hoàn toàn là vì năng lực của cô. Về chuyện tổng giám đốc Phó... Thôi quên đi, sau này tôi sẽ không nhờ cô nữa được không?”

Cố Du không trả lời ngay lập tức, có vẻ như không tin lời anh ấy nói.

Hoắc Diệc Thanh thở dài một hơi, sầu khổ nói: “Tôi nói thật mà, có lẽ cô không hiểu rõ về tổng giám đốc Phó, thật ra cậu ấy là người đáng thương. Tôi và Giang Khải chỉ cảm thấy cậu ấy tiếp xúc với cô rất bình thường, không chán ghét, cho nên mới muốn hai người tiếp xúc nhiều hơn.”

Ở đây chưa tới hai tiếng, bởi vì Phó Lê Minh mà Cố Du đã lớn tiếng bất đồng với người khác, quả thật rất gay gắt.

“Tổng giám đốc Hoắc, anh đánh giá tôi quá cao rồi, tôi và tổng giám đốc Phó chỉ gặp mặt vài lần, vậy mà anh tự ý cho rằng mình làm vậy là đúng sao.”

Hoắc Diệc Thanh: “Thôi được rồi, nếu cô đã không thích, thì lần sau không kéo cô vào chuyện này nữa.”

Cố Du nhìn về mặt anh ấy, cân nhắc một chút rồi gật đầu.

Hoắc Diệc Thanh mỉm cười: “Cô đi làm việc đi, nghỉ việc cái gì chứ, coi như chưa từng nói qua.”

“Được.”

Nói thẳng ra mọi chuyện cũng tốt, cũng coi như cảnh cáo anh ấy sau này không được làm mấy chuyện vô vị nữa.

Trong lòng Cố Du thoải mái, xoay người đi ra ngoài.

Vừa đến cửa, cô duỗi tay nắm chặt tay nắm cửa, chuẩn bị dùng lực xoay nắm cửa, thì bàn tay thả lỏng.

Cửa được mở ra từ người bên ngoài.

Cô lùi về phía sau một bước, gương mặt nhìn, bất gặp ánh mắt Phó Lê Minh cũng đang nhìn cô.

Cô nhất thời sững sờ.

Sắc mặt Phó Lê Minh lạnh nhạt, thân hình không động đậy, ánh mắt vẫn dán chặt trên gương mặt Cố Du.

“Sao cậu lại xuống đây?” Hoắc Diệc Thanh lên tiếng hỏi.

Cố Du hoàn hồn, cung kính chào hỏi anh: “Tổng giám đốc Phó.”

Phó Lê Minh: “Ừ.”

Anh đứng ở cửa, một bàn tay còn đang đặt trên nắm cửa, cơ thể anh chặn hết lối ra vào.

Cố Du lùi về phía sau: “Mời tổng giám đốc Phó vào, tôi ra ngoài làm việc.”

Phó Lê Minh nghe thấy vậy mới cất bước tiến vào, Cố Du lập tức đi ra ngoài.

“Đợi một chút.” Giọng nói Phó Lê Minh vang lên ở phía sau lưng cô.

Cố Du làm bộ không nghe thấy, cô vươn tay đóng cửa.

Cửa đóng được một nửa, thì đã bị một bàn tay chặn lấy khung cửa.

“Tôi nói cô đợi một chút.” Giọng điệu của anh rất nghiêm khắc, hiển nhiên là không vui vì cô già điếc.

Cố Du không thể không dừng lại, hỏi: “Tổng giám đốc Phó còn chuyện gì sao?”

Phó Lê Minh nhìn cô một cái thật sâu, trên mặt không có biểu hiện gì, sau đó quay đầu hỏi Hoắc Diệc Thanh: “Tối nay cô ấy có tăng ca không?”

Đạo gần đây hầu như đều tăng ca mỗi ngày, nhưng tối nay thì chưa rõ, nhưng Hoắc Diệc Thanh vẫn kiên định nói: “Không tăng ca.”

Nghe thấy đáp án, Phó Lệ Minh tiếp tục nói với Cố Du: “Chỗ tiệm làm đồ gốm gọi điện thoại tôi nói có thể đến lấy đồ được rồi, sau khi tan làm cô đi với tôi.”

Cái này không phải là hỏi ý kiến cô, mà là tự quyết định.

Cố Du không hiểu bức bối vì cái gì, từ chối: “Xin lỗi tổng giám đốc Phó, hôm nay tôi có hẹn rồi, không thể đi với anh.”

Phó Lệ Minh lại hỏi: “Hẹn với ai?”

Cố Du: “Bạn.”

Hoắc Diệc Thanh nhìn hai người bọn họ, thấy không khí không đúng, nói: “Tôi không có hẹn, để tôi đi với cậu. Cố Du, cô mau đi làm việc đi, đừng để khách hàng chờ lâu.”

“Được.” Cố Du có thể thoát thân, cô cũng không quan tâm đến cánh cửa nữa, bởi vì Phó Lệ Minh vẫn đang nắm chặt khung cửa.

Một lát sau, Hoắc Diệc Thanh phì cười nói: “Đừng nhìn nữa, người cũng đã đi rồi.”

Phó Lệ Minh đóng cửa lại, lạnh mặt đi tới, ném túi giấy trong tay tới trước mặt Hoắc Diệc Thanh.

Hoắc Diệc Thanh kéo túi giấy qua, trách cứ: “Cậu dịu dàng lại một chút, bởi vì tính tình cậu đáng ghét như vậy nên người ta mới không thèm để ý đến cậu.”

Phó Lệ Minh sắc mặt liếc nhìn anh ấy.

Hoắc Diệc Thanh không muốn đâm chọt nữa: “Ngồi đi, muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Phó Lệ Minh ngồi xuống, lạnh mặt hỏi: “Gần đây có chuyện gì quan trọng không, nói đi.”

Hoắc Diệc Thanh: “Bây giờ tôi không hiểu là anh đang hỏi chuyện quan trọng gì? Về công ty? Hay là về phụ nữ?”

Phó Lệ Minh liếc mắt nhìn Hoắc Diệc Thanh, không muốn nói nhảm với anh ấy.

Trong lòng Hoắc Diệc Thanh thở dài, loại tính tình đáng ghét này, nếu anh ấy là phụ nữ thì chắc chắn sẽ lựa chọn tránh xa giống y Cố Du vậy.

“Về công ty, thì có mấy lão già bắt đầu cướp việc làm ăn của bên mình, cho khách hàng rất nhiều lợi nhuận tốt hơn chúng ta. Về phụ nữ, không biết ai đồn chuyện của cậu và Dung Tinh tới công ty, mà lại đồn đúng một việc.”

Phó Lệ Minh cau mày, tâm tư nặng nề.

Hoắc Diệc Thanh tiếp tục: “Cố Du đương nhiên cũng đã nghe nói qua, còn nữa, bởi vì công việc, cho nên cô ấy và Dung Tinh thường xuyên tiếp xúc với nhau, Dung Tinh rất coi trọng đợt quảng cáo này như vậy, còn không phải là vì cậu sao. Nghe nói Dung Tinh còn thăm dò chuyện của cậu, có lẽ đã ra tay với cả Cố Du.”

Đây cũng là nguyên nhân khiến Cố Du phản ứng gay gắt như vậy, Hoắc Diệc Thanh lý giải.

Phó Lệ Minh: “Vừa rồi cậu nói gì với cô ấy?”

Anh nhận ra tâm tình của Cố Du không tốt.

Anh tự mình mang cà phê đen xuống cho Hoắc Diệc Thanh, mục đích chính là kêu Cố Du đi đến tiệm đồ gốm với anh, vốn còn cho là cô sẽ rất thích mà đồng ý, nhưng ai ngờ cô lại từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Editor: Trà Đá.

Hoắc Diệc Thanh nói lại đoạn hội thoại ban nãy cho Phó Lê Minh nghe, sau đó thử thăm dò anh: “Có phải hai người đã xảy ra chuyện gì không vui rồi hả? Tôi vừa mới nhắc đến cậu thì cô ấy lập tức không vui.”

Phó Lê Minh trả lời: “Không có.”

Giọng nói của anh rất kiên định, Hoắc Diệc Thanh nghi ngờ: “Thật không?”

Phó Lê Minh hơi nhíu mày, không đáp lại ngay lập tức, anh nhớ lại vào hôm gặp nhau có phải đã làm chuyện gì khiến cô không vui không.

Hoắc Diệc Thanh vừa nhìn đã biết có vấn đề, hiểu bạn cho nên muốn giúp bạn: “Nghe Giang Khải nói thứ bảy tuần trước cậu đi cùng với Cố Du, hai người đi... Làm đồ gốm hả?”

Ngày đó Giang Khải kích động gọi điện thoại cho anh ấy, nói suy đoán của bản thân, sau đó hai người lại hỏi Phó Lê Minh, nhưng anh cũng không nói gì. Vừa rồi nghe màn đối thoại giữa anh và Cố Du, thì hiểu rõ hết thấy.

Phó Lê Minh: “Ừ.”

“Ngày đó cậu có chọc cô ấy tức giận không đó?”

“Không có.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?” Phó Lê Minh bày ra bộ dáng không hiểu.

Hoắc Diệc Thanh: “Mấy ngày nay cậu có khiến cô ấy không vui không?”

Phó Lê Minh: “Không có.”

Trong lòng Hoắc Diệc Thanh phức tạp: “Tôi chủ nhật cậu đã bay ra nước ngoài, mấy ngày nay cậu không liên lạc với cô ấy à?”

“Thình thoảng, hơn nữa ở xa như vậy, liên lạc rồi làm gì đây?”

Hoắc Diệc Thanh ôm trán, không muốn nhìn Phó Lê Minh. Anh ấy cần phải sắp xếp lại ngôn ngữ, phải nói như thế nào mới khiến người đàn ông xi măng cốt thép này hiểu được vấn đề nằm ở đâu đây.

“Hôm thứ bảy hai người đi chơi rất vui vẻ đúng không? Cho dù cậu không thừa nhận, nhưng bọn tớ đều nhìn ra được cậu có ý với cô ấy, còn Cố Du thì sao? Cô ấy chịu đi với cậu một ngày, hơn nữa nói thẳng ra thì cậu cũng coi như là người rất hấp dẫn với phụ nữ, có phải cô ấy cũng rung động với cậu rồi không?”

Về hình ảnh ngày đó, Phó Lê Minh vẫn còn nhớ đi nhớ lại, từng cái nhíu mày hay nụ cười của cô, còn có ánh mắt tình cờ của cô...

Nhưng mà những chuyện này sao phải nói với Hoắc Diệc Thanh?

“Cậu muốn nói điều gì?”

“Ý tôi là cho dù cô ấy có chút xú rung động với cậu, nhưng mấy ngày nay cậu lại không quan tâm cũng không liên lạc với cô ấy, thì cô ấy sẽ nghĩ bản thân hết hy vọng rồi.”

Hết hy vọng...

“Cậu tích cực hơn một chút được không? Cố Du có vẻ khó theo đuổi, cậu cứ như bây giờ, thì có lẽ cả đời cũng không cura đồ cô ấy.”

Phó Lê Minh không nói được một lời, bỗng nhiên đứng dậy.

Hoắc Diệc Thanh vội vàng nói: “Cậu định làm gì? Tích cực thì cũng phải cách, ở công ty thì cậu nên khiêm tốn một chút, đừng tạo nên mấy tin đồn không tốt cho Cố Du.”

Hiện tại Phó Lê Minh cảm thấy rất phiền lòng, công việc sức đầu mề trán cũng không phiền như vậy.

Lúc đi ra khỏi văn phòng Hoắc Diệc Thanh, anh liếc mắt thì lập tức thấy cô đang trao đổi công việc với đồng nghiệp.

Có người lên tiếng chào hỏi anh, những người khác nghe thấy cũng ngẩng đầu nhìn anh, bao gồm cả Cố Du.

Mọi người đều lễ phép chào hỏi anh, ngoại trừ Cố Du.

Cô lại cúi đầu nói chuyện với đồng nghiệp, không nhìn anh nữa.

Trái tim có chút ghen.

Phó Lê Minh đi xuyên qua khu làm việc, rồi đi không quay đầu lại.

Bóng dáng anh biến mất ở ngoài cửa, đồng nghiệp bắt đầu bắt quai.

“Có vẻ như tổng giám đốc Phó không vui, đừng nói là tổng giám đốc Hoắc khiến anh ấy không thoải mái?”

“Đàn ông thì ảm ỉ cái gì? Huống chi lúc này tổng giám đốc Phó cầm một túi giấy, có lẽ là hạt cà phê. Nghe nói anh ấy mới đi công tác về, vừa về đã tự tay mang quà xuống tặng, tình cảm cũng quá tốt đi chứ.”

“Nói cũng đúng, trước kia chưa từng có chuyện như vậy.”

“Mọi người nói xem chuyện giữa Dung Tĩnh và tổng giám đốc Phó có phải là sự thật hay không?”

“Ài da, không biết vì sao mà tôi lại không hy vọng tổng giám đốc Phó và cô ta thành một đôi.”

“Vậy cô hy vọng tổng giám đốc Phó với ai? Với cô hả?”

“Cô muốn chết hả! Tôi làm sao trèo cao như vậy được.”

...

Các đồng nghiệp thay nhau nói một câu, Cố Du không muốn nghe, cầm lấy tài liệu trong tay quay về chỗ ngồi.

“Cố Du, cô nghĩ tổng giám đốc Phó và Dung tiểu thư có xứng đôi không?” Đồng nghiệp nghĩ Cố Du lạnh nhạt, nên hỏi cô.

Cố Du cười một chút, nói: “Tôi không biết.”

“Không biết chính là không xứng rồi còn gì, đúng không, bọn họ rõ ràng không xứng.”

Cố Du không nói thêm gì nữa, xứng hay không xứng thì cũng không liên quan gì đến cô, cô chỉ hy vọng mau đến giờ tan làm, cô muốn đi ăn.

~

Khi chưa đến giờ tan làm, Phó Lê Minh đã rời công ty trước, xuống bãi đậu xe lái xe ra đứng ở ven đường.

Ánh mắt anh hon phân nửa thời gian đều dừng lại ngay công ra vào, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, ngón tay đặt trên vô lăng cứ gõ lên gõ xuống một cách đều đặn.

Cuối cùng, nhân viên của Sang Thành cũng ra về, anh tìm bóng dáng Cố Du, đột nhiên phía trước xuất hiện một chiếc xe màu trắng quen mắt, anh tập trung nhìn vào biển số xe anh vẫn còn nhớ rõ.

Tâm trạng chờ mong đột nhiên đi xuống.

Cố Du xuất hiện, lúc cô nhìn thấy chiếc xe màu trắng thì gương mặt sáng lên, tươi cười rạng rỡ, nhưng khi cô nhìn thấy xe anh, thì nụ cười trên mặt đột nhiên bị biến mất.

Tiếp đó, cô lập tức đi về phía xe Dịch Huyền, ánh mắt không đặt ở chỗ xe anh nữa.

Anh trở mặt nhìn cô ngồi lên xe rồi đi, tâm tình anh cực kỳ không vui.

Anh lấy điện thoại ra, nhấn số di động của cô, nhưng đến cuối cùng vẫn không nhấn nút gọi.

~

Dịch Huyền mới bay về lúc trưa, mấy ngày làm việc mệt nhọc nên cô nói ngày đầu tiên về chỉ muốn ngủ, tám giờ tối sẽ gặp Cố Du.

Nhưng Cố Du đã nói với Phó Lê Minh là sau khi tan làm cô có hẹn, cho nên cô năn nỉ Dịch Huyền đi ăn tối với cô sau giờ tan làm. Dịch Huyền đang buồn ngủ nên từ chối, nhưng rốt cuộc cũng không chiến thắng nổi sự nhõng nhẽo bất chấp của Cố Du, nên đồng ý, thậm chí còn chủ động tới đón cô.

Cố Du cảm động tới cùng, cảm thấy có bạn thân tốt là đủ rồi, không cần những thứ khác.

Chỗ ăn tối là do Dịch Huyền chọn, cô ấy lái xe thẳng đến nơi đã định.

Đây là một quán cơm gia đình, bày biện mô phỏng theo kiểu cổ, mỗi bàn ăn đều được ngăn cách bằng một tấm ngăn bằng gỗ, khiến người ta cảm thấy thoải mái khi dùng cơm.

“Có người giới thiệu cho tớ chỗ này, quả nhiên là rất đặc biệt, nghe nói đồ ăn ở đây cũng rất ngon.”

“Cậu tốt với tớ quá đi.” Cố Du nói thật lòng.

Dịch Huyền làm dáng, nói: “Đương nhiên rồi, sau này cậu có tìm chồng thì cũng phải lấy tớ làm tiêu chuẩn, không đạt được thì không lấy.”

“Tớ không cần chồng, sau này ở với cậu thôi.”

“Không được, cậu không muốn lấy chồng, nhưng tớ thì muốn.”

Cố Du bị tổn thương.

Dịch Huyền đột nhiên thẹn thùng, hạ giọng nói: “Có lẽ tớ cũng sắp thoát ế rồi.”

Cố Du khiếp sợ: “Thật sao? Với ai?”

Trong khoảng thời gian này hai người đều bận việc, ít khi liên lạc, nhưng chuyện lớn như vậy mà Dịch Huyền lại không chịu tiết lộ, không giống với tính cách của cô ấy.

“Còn chưa xác định, chờ sau khi xác định đã rồi tớ sẽ nói cho cậu biết.” Dịch Huyền giữ kín như bưng.

Trong lòng Cố Du suy đoán: “Là người nổi tiếng sao?”

Dịch Huyền gật đầu: “Bây giờ chỉ đang trong giai đoạn tìm hiểu, chưa có xác định mối quan hệ chính thức, nhưng tớ xác định là mình có rung động, mà người đó cũng vậy. Cậu có biết là phải cẩn thận với giới giải trí không, chờ đến khi thời cơ chín muồi rồi, xác định mối quan hệ rồi, thì tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Cố Du hiểu, nhưng đối phương là người nổi tiếng lại khiến cô cảm thấy lo lắng.

Dịch Huyền hiểu được sự lo lắng của bạn mình: “Cậu đừng lo, tuy giới giải trí rất loạn, nhưng vẫn còn người tốt, hơn nữa cậu phải tin tưởng ánh mắt của tớ.”

Cô thật sự hết cách, Dịch Huyền vốn là người rất có chủ kiến, kinh nghiệm sống rộng rãi hơn cô, xác nhận rất biết nhìn người. Tâm tình Cố Du thả lỏng, chân thành mà hy vọng bạn của cô sẽ hạnh phúc.

“Người cậu thích nhất định rất tốt, cậu phải hạnh phúc đấy nhé.”

Thấy Cố Du trở nên buồn ngủ, Dịch Huyền cười tủm tỉm nói: “Yên tâm đi, tớ chắc chắn sẽ hạnh phúc.”

Trong toàn bộ quá trình ăn cơm, sự hạnh phúc của Dịch Huyền rất mãnh liệt, Cố Du kim lòng không được nhớ tới tình huống của chính mình.

“Có phải cuộc sống của người nổi tiếng rất khác biệt so với người bình thường hay không?” Cố Du tò mò hỏi.

“Đương nhiên.” Dịch Huyền trả lời, đồng thời hiểu cô muốn ám chỉ điều gì, mỉm cười trấn an: “Chỉ cần yêu nhau thì còn sợ chướng ngại vật nào chứ. Hướng hồ cuộc sống có chênh lệch lớn đến thế nào thì cũng có điểm giống nhau, không phải ai cũng phải ăn ngủ hàng ngày đầy sao? Tớ cảm thấy cho dù không thể tu thành chín quả, nhưng ít ra tớ có yêu, trải qua rồi cũng sẽ không hối tiếc.”

Cố Du gật gù đầu, cô ấy nói rất có lý.

Dịch Huyền được đồng tình, nói: “Sau này cậu gặp được người mình thích sẽ hiểu.”

Trong lòng Cố Du thấp thòm, nói: “Điều kiện đầu tiên là hai bên phải thích lẫn nhau.”

“Nào có dễ gì gặp được người mà song phương cùng thích lẫn nhau, tỷ lệ này còn nhỏ hơn so với việc đi xem mắt.”

“Đúng rồi, mẹ tớ lại sắp xếp cho tớ đi xem mắt.” Cố Du nói hết với bạn tốt.

Dịch Huyền đồng cảm: “Đáng thương quá, mẹ cậu thật sự rất thích quan tâm đến chuyện này, thời đại nào rồi mà còn phải quan trọng chuyện kết hôn. Nhưng mà khi nào gặp?”

Cố Du: “Hai ngày qua anh ta đều nhắn tin cho tớ, hỏi tớ cuối tuần có thời gian rảnh hay không, nhưng tớ nói không xác định được là có tăng ca hay không.”

“Anh ta làm gì?”

“Hình như là chứng khoán.”

“Cũng được, nhưng không biết đáng đáp thế nào.”

“Mẹ tớ nói cũng được.”

“Khuyên cậu đừng tin, phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

“Đương nhiên là đã chuẩn bị xong rồi.” Cố Du bày ra bộ dáng bất đắc dĩ.

Dịch Huyền: “Tớ phát hiện, cậu có vẻ như không chống cự việc xem mắt nữa.”

Cố Du nhún vai: “Chống cự thì có tác dụng gì chứ?”

Dịch Huyền thở dài: “Quả thật là vô dụng, ngoại trừ chính cậu phải tự tìm bạn trai cho mình.”

Cố Du: “Tớ sẽ ngoan ngoãn đi xem mắt.”

Hôm nay tâm tình Cố Du buồn đến phát hoảng, quyết định đêm nay muốn ở cùng với Dịch Huyền.

“Tớ không muốn ngủ với cậu.” Dịch Huyền vẻ mặt ghét bỏ.

Cố Du: “Không muốn cũng phải muốn, đêm nay tớ đã xác định rồi. Sau này cậu sẽ trở thành người phụ nữ của người khác, tớ không nắm chặt cơ hội lần này, thì sau này làm gì còn cơ hội khác.”

“Tớ muốn nói với anh ấy đêm nay có người muốn ngủ với tớ.” Thần thái Dịch Huyền vui vẻ, vẻ mặt hạnh phúc khi nhận tin.

Quả thật ngược cầu, Cố Du bị tổn thương: “Vậy thì nhớ nói cho anh ấy biết là cậu đồng ý đó nhé.”

“Đương nhiên.”

Đối phương trả lời lại rất nhanh, Dịch Huyền cười thành tiếng, hai má bắt đầu đỏ ửng.

Cố Du không định hỏi nhưng lại nhịn không được sự tò mò: “Anh ấy nói cái gì?”

Dịch Huyền đỏ mặt nói: “Anh ấy nói anh ấy cũng muốn... Ngủ với tớ.”

“Ồ đây còn có người độc thân đó nhé! Coi như tớ chưa nghe thấy gì.”

Sau khi ăn xong thì hai người đi dạo phố, dưới sự dẫn dắt của Dịch Huyền, Cố Du lại phá sản, mua không ít quần áo.

Sang Thành không câu nệ kiểu cách, không có yêu cầu gì với trang phục của nhân viên, không giống như công ty trước quy định nhân viên ăn mặc chuyên nghiệp, cũng không thể buông xõa tóc. Ở Sang Thành thì mọi người ăn mặc rất tùy ý, đồng nghiệp nam có thể mặc áo T-shirt và quần jean, đồng nghiệp nữ có thể mặc phong cách thời trang hoặc phong cách giản dị, rất ít người ăn mặc chuyên nghiệp.

Đã đến đầu tuổi 30, bây giờ không thừa dịp ăn diện cho đẹp thì phải đợi đến khi nào nữa?

Mua sắm khiến người ta vui sướng, mọi phiền muộn của Cố Du đều tiêu tan.

Đi dạo mệt rồi, hai người đi ngang qua một tiệm đồ uống, Dịch Huyền kéo Cố Du vào: “Mệt quá, uống trà sữa tí đi.”

Cố Du: “Không uống, tớ uống trà chanh.”

Dịch Huyền: “Ồ, đổi khẩu vị à.”

Cố Du: “Tự dung cảm thấy không thích uống trà sữa.”

Dịch Huyền: “Lúc trước có ai đó xem trà sữa như mạng sống vậy ta?”

Cố Du không nói lời nào, ngày đó cầm 100 đồng tiền phí trà sữa của Phó Lê Minh, đến bây giờ mới mua có một ly, dù sao cô cũng chưa muốn uống.

Lúc hai người ngồi uống nước, Dịch Huyền nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Cố Du.

Cố Du cầm ống hút hút một ngụm nước trà chanh lạnh buốt, vừa nhìn màn hình điện thoại thì xém chút nữa bị sặc.

Dịch Huyền ngạc nhiên hỏi: “Ai gọi cho cậu mà trông cậu sợ vậy?”

“Khụ!” Cố Du ho một tiếng, che giấu đi động không cho Dịch Huyền coi: “Một người đáng sợ.”

“Đối tượng xem mắt à?”

“Không phải.”

Di động vẫn đổ chuông, Cố Du đứng dậy đi ra bên ngoài nghe điện thoại.

“Alo...”

“Gặp bạn xong rồi sao?”

“Chưa xong.” Cố Du lạnh nhạt trả lời.

“Khi nào thì xong?”

“Sáng mai.”

Phó Lê Minh cầm điện thoại nhú mồm.

“Tổng giám đốc Phó có việc gì sao?” Cố Du hỏi.

“Có.” Phó Lê Minh nhìn thoáng qua chỗ túi đựng đồ gốm, nói: “Tôi đã đi lấy đồ gốm về rồi, muốn đưa cho cô.”

“Hôm khác lấy được chứ?” Cố Du hỏi cẩn thận, sợ anh ngại phiền toái rồi không vui.

Phó Lê Minh: “Được, chỉ cần điện thoại cho tôi trước.”

“Được, cảm ơn tổng giám đốc Phó, tạm biệt.”

Cố Du cúp máy, quay về lại chỗ ngồi.

“Nhanh vậy sao?” Dịch Huyền hỏi.

Cố Du nhún vai: “Điện thoại của cấp trên.”

Dịch Huyền tự động hiểu đó là điện thoại công việc, cảm thấy thất vọng.

Hôm sau, Cố Du đến công ty đúng giờ, cô vừa xuất hiện, lập tức khiến cho mọi người chú ý, bốn phía khen cô một hồi.

Hôm nay cô mặc quần áo mới, một thiết kế váy liền áo màu trắng đen rất sắc sảo, làm nổi bật lên khí chất tươi đẹp của cô.

Hoắc Diệc Thanh cũng phải khen cô một câu: “Hôm nay cô ăn mặc rất đẹp.”

Cố Du cười dịu dàng: “Cảm ơn tổng giám đốc Hoắc đã khen.”

Hoắc Diệc Thanh ngửa ngáy, muốn nói cho Phó Lê Minh biết hôm nay người trong lòng của anh xinh đẹp như thế nào. Sáng nay gọi điện thoại cho anh, có thể nhận ra trong giọng nói của anh thì mối quan hệ giữa hai người chưa dịu đi.

Không ngờ một Phó Lê Minh làm mưa làm gió trên thương trường, lúc theo đuổi phụ nữ lại khổ sở đến như vậy. Là một người bạn tốt, Hoắc Diệc Thanh có chút hả hê khi thấy bạn mình vật lộn, nhưng cũng nóng vội thay cho anh.

Nhưng hôm qua anh ấy mới cam đoan với Cố Du là sẽ không kéo cô vào chuyện này nữa, làm người phải coi trọng chữ tín.

Nhưng mà, bận rộn hơn một tiếng, Hoắc Diệc Thanh rảnh rồi vẫn không nhận được nhắn tin cho Phó Lê Minh.

[Hôm nay trong công ty có một người đẹp.]

Tin tức này như đá chìm đáy biển, không nhận được bất kỳ tin trả lời nào từ anh.

Gần đến giờ nghỉ trưa, điện thoại Cố Du vang lên.

Nhìn thấy màn hình hiển thị “Tổng giám đốc Phó”, Cố Du cắn cắn môi, tâm tư có chút phức tạp.

Cô không muốn dính líu đến anh, nhưng khi nhìn thấy anh gọi đến thì vẫn không nhận được sự kích động trong lòng, ngay cả trên đường đi làm, cô đều suy nghĩ có thể vô tình chạm mặt anh hay không.

Cô hít một hơi thật sâu, Cố Du nhấn nút nghe: “Tổng giám đốc Phó.”

“Lát nữa nghỉ trưa thì đến bãi đỗ xe, đồ tôi để trên xe.”

“Buổi chiều tan làm lấy được không?” Giờ nghỉ trưa mà lấy thì phải mang về công ty, mà cô lo lắng Phó Lê Minh sẽ mời cô đi ăn trưa cùng nhau. Nếu là

buổi chiều tan tầm thì cô không lo, cô cũng có thể lấy có có hẹn.

Không ngờ Phó Lê Minh lại nói: “Không được, đồ gốm làm mất diện tích của xe tôi lắm.”

Cố Du: “...”

Không phải chỉ là mấy món đồ gốm thôi sao, cái túi đựng cũng đâu có to, có thể chiếm bao nhiêu diện tích chứ? Còn nữa, chỉ chiếm có nửa ngày cũng không được sao?

Nghĩ lại thì thôi quên đi, không nên so đo với anh, cảm đồ về rồi thì cũng còn dính dáng gì nữa.

Cố Du ôm suy nghĩ như vậy, lúc nghỉ trưa đi xuống bãi đỗ xe, tìm được xe của Phó Lê Minh rồi đi qua.

Phó Lê Minh đã ngồi trên xe đợi năm phút, thấy Cố Du bước ra khỏi thang máy, tâm tình anh bỗng nhiên xuất hiện gọn sóng.

Hôm nay cô quả thật rất xinh đẹp, da thịt trắng nõn, dáng người uyển chuyển, mắt hạnh xinh đẹp, môi khẽ mím...

Anh nhìn cô đi đến gần, sau đó nghiêng người mở cửa tay lái phụ.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Cố Du đứng lại, do dự một chút, tiếp đó cô đi đến bên cạnh cửa, mở cửa, tìm kiếm thứ thuộc về cô.

Đồ để ở ghế sau.

“Lên xe.” Phó Lê Minh nói đơn giản, nói xong mới ý thức được giọng nói của anh không tốt lắm, vì thế bổ sung: “Tôi đưa cô đi ăn cơm.”

Cố Du từ chối: “Không cần, tôi đi ăn với đồng nghiệp là được rồi.”

Trong công ty có nhà ăn, chủ yếu cung cấp cho nhân viên, giá cả hợp lý, bình thường bọn họ cũng đều ăn ở đó.

Phó Lê Minh: “Hôm nay đi ăn với tôi.”

“Vì sao?” Cố Du vô tình thốt ra câu hỏi trong đầu, hỏi xong cô mới có chút hối hận, cô vừa có chút chờ mong vừa lo lắng.

Ánh mắt Phó Lê Minh khóa chặt trên người cô, nói: “Một người ăn không thú vị.”

Đáp án này thật sự khiến Cố Du bó tay: “Anh có thể tìm người khác mà, người muốn ăn cơm chung với tổng giám đốc Phó có thể xếp hàng dài mấy cây số lận đó.”

“Bao gồm cả cô sao?”

Cố Du âm thầm hối hận, chính mình tự đào hố chôn mình, mà còn một cái hố to nữa chứ.

“Im lặng có nghĩa là thừa nhận, vậy thì lên xe đi.” Tâm tình Phó Lê Minh đột nhiên tốt lên, thậm chí còn cười một chút.

Không phải là nụ cười lạnh lùng, mà là nụ cười bởi tâm trạng đang tốt, tuy rằng chỉ chợt lóe qua, nhưng lại rất tỏa sáng, khiến người đối diện hoa mắt.

Cố Du dời tầm mắt, cực lực điều chỉnh tiết tấu trái tim đang rối loạn.

Phó Lê Minh chờ cô lên xe, cô suy nghĩ, quyết định cho ông chủ lớn chút mặt mũi, vì thế lên xe.

Coi như là một lần cuối đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Trà Đá.

Quán ăn có chút xa, xe chạy hai mươi phút rồi vẫn chưa tới.

Cố Du hỏi: “Chúng ta ăn trưa ở đâu?”

Phó Lê Minh giữ kín: “Đến nơi rồi cô sẽ biết.”

Tối hôm qua Cố Du và Dịch Huyền tán gẫu đến khuya mới ngủ, hôm nay cô tính sẽ ngủ một chút vào giờ nghỉ trưa, bây giờ xem ra đã bị hờ.

Phó Lê Minh thấy vẻ mặt cô lo lắng, nói: “Yên tâm, tôi sẽ không bán cô đâu.”

Cố Du làm gì lo lắng, cô nhìn anh lái xe, im lặng kháng nghị.

Phó Lê Minh cảm thấy thú vị, tự dưng bị coi là kẻ buôn người thật sự có cảm giác rất...

Cô gái này không tin tưởng anh, trong lòng anh có chút phiền muộn.

Xe chạy vào một con đường yên tĩnh không người, Phó Lê Minh nhìn về phía trước, nói: “Đến rồi.”

Đây là một câu lạc bộ tư nhân, vị trí bị che khuất, được trang trí theo phong cách xa hoa. Chỗ này thì làm gì có khách bình thường, khách đến đây toàn là những nhân vật không tầm thường.

Bởi vì công việc, nên Cố Du đã từng tới những nơi cao cấp này vài lần, mỗi lần đều đi cùng cả đoàn người, cô chỉ là nhân viên nhỏ, lúc này đây chỉ có cô và Phó Lê Minh.

Cảm giác có chút kỳ quái.

Phó Lê Minh đương nhiên là khách hàng quen thuộc ở đây, nhân viên phục vụ vừa thấy anh đã lễ phép chào hỏi, sau đó dẫn đường ở phía trước, không nói nhiều lời.

Sau khi vào phòng riêng, nhân viên phục vụ đóng cửa lại, rồi đi.

Một phòng ăn hơn mười mét vuông, chỉ có hai người bọn họ, sau khi ngồi xuống ghế rồi, thì trong không khí không còn âm thanh nào khác.

Cố Du đột nhiên có chút căng thẳng, nếu đổi là một người khác, thì cô thật sự lo lắng cho sự an toàn của bản thân. Tuy rằng trước kia nghe người ta đồn đại Phó Lê Minh là một người tàn nhẫn thủ đoạn đáng sợ như thế nào, nhưng sau khi cô tiếp xúc với anh càng nhiều, thì càng cảm thấy người này vẫn còn có nhân phẩm.

“Chỗ này không có thực đơn, đầu bếp muốn làm món nào thì sẽ làm món đó, nhưng thức ăn ở đây sẽ không khiến cô thất vọng đâu.” Phó Lê Minh giải thích với cô.

Những chỗ cao cấp như thế này thì đầu bếp nhất định là có tay nghề rất cao, hơn nữa những người đến đây toàn là người có tiền, nên nguyên liệu nấu nướng chắc chắn sẽ không qua loa, không thể ăn mới là lạ: “Tôi tin tổng giám đốc Phó.” Cố Du thuận miệng nịnh anh một cái.

Phó Lê Minh khẽ cười một tiếng.

Đây là cười châm chọc.

Cố Du cũng không cảm thấy xấu hổ, ông chủ lớn dẫn cô đến nơi cao cấp như vậy ăn trưa, cô không nịnh hót một chút thì sẽ phụ lòng... Tiền của anh.

Cố Du đánh giá một vòng trong phòng ăn, mỗi chỗ đều được trang trí rất chi tiết và xa hoa, từ bức tranh cho đến đồ trang trí, càng nhìn kỹ càng thấy tinh xảo.

Nhất là trên tường treo một bức thư pháp, là lối viết thảo, nét bút rất tự nhiên, khó có thể phân biệt kiểu chữ, từng chữ chẳng chặt hấp dẫn, cũng rất khiến người khác nhìn ngắm thích thú.

Phó Lê Minh cũng không phản đối Cố Du mang lực chú ý đến những thứ khác, để anh ngây ngốc ngồi đối diện.

“Thích chỗ này sao?” Phó Lê Minh không thích sự im lặng này.

“Khá tốt.”

Phó Lê Minh nhìn theo tầm mắt của cô, hỏi: “Cô hiểu trên bảng đó viết gì sao?”

Cố Du nhú nhú mày, lắc đầu: “Lối viết thảo rất khó đọc, tôi cảm giác là mình bị mù chữ rồi.”

Phó Lê Minh nhú mày: “Sang Thành tuyển người bị mù chữ à?”

Cố Du: “... Tổng giám đốc Phó, tôi đang khiêm tốn.” Anh có thể khen tôi khiêm tốn, anh phải hiểu đạo lý đối nhân xử thế đơn giản này chứ.

“Cố Du, tôi chỉ muốn sự thẳng thắn.” Phó Lê Minh nghiêm túc nói, ánh mắt nhìn thẳng cô.

Bức văn tự này cũng không quá khó để đoán, dù sao cũng là văn thơ, mà cô lại là người chuyên viết quảng cáo.

Cố Du bị ánh mắt của anh khiến cô có chút căng thẳng, cô né tránh tầm mắt anh, neho mắt đọc chữ trên văn tự: “Đây là ‘Trương Tiến Tựu’.”

Thị lực của cô có chút vấn đề, vừa xem không hiểu lại nhìn không rõ, cho nên không dám nói lung tung.

“Biết mà không dám nói ra.”

Giọng điệu Phó Lê Minh khiến Cố Du cảm giác là mình đang bị phê bình.

“Tôi chỉ không chắc lắm, lỡ như nói sai thì chẳng phải sẽ bị anh chê cười sao.” Cố Du biện minh cho bản thân.

“Nhát gan, da mặt mỏng.” Phó Lê Minh không khách khí nói.

Cố Du không nói, nhưng trên mặt viết hai chữ không phục, cộng thêm nét mặt mắt húng.

Phó Lê Minh cũng im lặng, trong lòng anh thật ra đang rất hối hận.

Không khí trở nên không tốt, Cố Du không có ý muốn nói chuyện với anh, Phó Lê Minh do dự một lát, nói: “Bức văn tự đó là do tôi viết.”

Trong lòng Cố Du có chút kinh ngạc, mặc dù ở tiệm đồ gốm cô đã được thấy anh viết thư pháp, nhưng viết được một bức văn tự lớn như vậy thật sự khiến cô ngạc nhiên, cô còn tưởng rằng nó được viết bởi một chuyên gia chuyên viết thư pháp.

Mặc kệ trong lòng sóng to gió lớn cỡ nào, nhưng sự khó chịu vừa rồi chưa biến mất, nên cô chỉ đáp đơn giản một chút: “Ừ.”

Phó Lê Minh đương nhiên không hài lòng với biểu hiện của cô, nhưng sự thật là anh đã dẫn cô đến đây.

“Về tập đoàn Dung thị...” Phó Lê Minh nói sang chuyện khác, nhưng tiếng chuông điện thoại cắt đứt lời anh.

Cố Du nghe thấy tập đoàn Dung thị thì bắt đầu chăm chú lắng nghe.

Cú điện thoại này thật sự rất vô duyên.

Phó Lê Minh không chào đón cú điện thoại này lắm, anh lấy điện thoại di động ra nhìn, sắc mặt lộ vẻ không vui.

Là Hoắc Diệc Thanh gọi tới, điện thoại được thông, Hoắc Diệc Thanh vội vàng hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Vừa rồi anh ấy gọi điện thoại cho Trương Bản hỏi tình trạng của Phó Lê Minh. Theo như lời Trương Bản nói thì vừa tan tầm thì anh đã rời khỏi văn phòng. Sở dĩ anh ấy gọi điện thoại cho Phó Lê Minh, vì lúc đến nhà ăn thì không thấy Cố Du, hỏi người khác thì không ai biết hết.

Hai người đều biến mất, điều này khiến anh ấy có nhiều suy nghĩ.

“Lúc ăn trưa thì đi đâu được?”

Hoắc Diệc Thanh không hỏi vấn đề này, ở đâu không quan trọng, quan trọng là đi với ai.

“Tôi nói với cậu, Sang Thành của chúng ta có một người rất đáng giá.”

Phó Lê Minh thoáng nhìn qua Cố Du ở phía đối diện, trầm giọng nói qua loa: “Chúc mừng.”

“Chậc!” Hoắc Diệc Thanh làm bộ buồn bực: “Cậu không hỏi xem người đó là ai à?”

“Cậu gọi điện thoại chỉ để nói cái này sao?”

“Ừ.”

“Vậy tôi cúp máy...”

“Alo! Đợi đã!” Lúc phát hiện điện thoại chưa cúp máy, Hoắc Diệc Thanh nói nhanh: “Có phải cậu đang ở cùng với người đáng giá đó không?”

Phó Lê Minh thật sự không muốn tiếp tục với anh ấy nữa, e ngại Cố Du ngồi ở khoảng cách đối diện không xa, anh “Ừ” một tiếng.

Hoắc Diệc Thanh kích động: “Được, cậu rõ ràng...”

Phó Lê Minh cúp điện thoại.

Ánh mắt Cố Du đặt ở một chỗ khác, nhưng lực chú ý lại tập trung nơi anh, nhất là khi nghe giọng nói của anh đã có thể đoán ra được người gọi tới là

Hoắc Diệc Thanh hoặc Giang Khải.

“Tiếp tục lời vừa rồi.” Phó Lệ Minh dùng giọng điệu giống như đang họp, thói quen của anh.

Cố Du đột nhiên muốn cười, giả hoạt nói: “Tổng giám đốc Phó, mời anh nói.”

Phó Lệ Minh biết cô trêu anh, nên không so đo với cô, chuyện này quan trọng hơn.

“Nghe nói lúc tôi đi công tác mấy ngày, thì xuất hiện không ít tin đồn về tôi.”

Cố Du mím môi suy tư, không biết lúc này nên thành thật hay không, hay nên khôn khéo một chút.

Im lặng một lát, cô nói: “Nếu anh đã hỏi như vậy, có nghĩa là anh đã muốn biết, nhưng tôi không hứng thú với mấy chuyện đó, nếu anh muốn biết thì nên hỏi người khác thì hơn.”

Vừa rồi anh dùng từ “tin đồn”, Cố Du không hiểu sao lại có chút vui vẻ.

“Mặc kệ là cái gì thì cũng không phải sự thật.”

Cố Du không hiểu tại sao anh lại muốn biện minh với cô, trong lòng thật sự có chút suy nghĩ, chẳng qua cảm thấy không đúng. Đột nhiên, cô nhớ lại lời Phó Lệ Minh nói ban nãy, “Biết mà không dám nói”.

Vì vậy cô bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Phó Lệ Minh luôn luôn quan sát phản ứng của cô, thấy cô rối rắm, trong lòng có chút hy vọng.

Nhưng bây giờ chưa đúng thời điểm.

“Anh và Dung tiểu thư...” Cố Du không biết nói lời này như thế nào, vừa mở miệng đã hối hận, nên dừng lại.

Phó Lệ Minh: “Cái gì?”

Cố Du: “Không có gì, Dung tiểu thư rất tốt.”

Về mặt Phó Lệ Minh hồ hững: “Cô ta và tôi không có quan hệ gì hết.”

Cố Du không nói, tuy rằng biết chuyện này cũng không liên quan đến mình, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được thầm vui mừng.

Vừa đúng lúc nhân viên phục vụ bưng đồ ăn vào, không nói đến vấn đề miễn cảm này nữa.

~

Gần hai giờ chiều, Cố Du cầm túi đồ gốm quay về công ty.

Đồng nghiệp nhìn thấy cô thì lập tức kích động hỏi thăm cô đi đâu.

Cố Du có lý do rất rõ ràng, giờ túi đồ trong tay, nói: “Đi lấy cái này.”

Vì thế lực chú ý của mọi người đều đặt lên túi đồ gốm, nháo nhào nói mở ra nhìn xem.

Cố Du cũng chờ mong thành phẩm của mình, cô cũng chưa xem, ở chung một chỗ với Phó Lệ Minh nên cô không thể hành động tùy tiện được.

Dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, cô mở túi đồ gốm ra.

Bên trong có một cái đĩa nhỏ hình thù không rõ do cô làm, còn có cả bình hoa anh làm, trên bình hoa là nét chữ thư pháp của anh.

Không có cái chén đầu heo cô làm.

“Bình hoa này đẹp quá. Cố Du, tay nghề cô rất được.” Đồng nghiệp khen.

Cố Du cười cười, không giải thích cái này không phải do cô làm.

Mọi người đều cảm bình hoa xem xét, một đồng nghiệp khác nói: “Nhất định là cô làm xong cái đĩa, rồi mới làm bình hoa đúng không? Kỹ thuật trước đó chưa ổn, nhưng đến cái bình thì chắc tay hơn rồi, cho nên mới làm đẹp như vậy.”

Tâm tình Cố Du nhất thời trầm xuống một chút, kỹ thuật của cô bị chê.

Cô thật sự đã làm nhiều, vậy mà lại tệ hơn của Phó Lệ Minh lần đầu làm.

“Chữ này viết thế nào vậy?” Đồng nghiệp tò mò.

Cố Du không thể nói lời thật lòng, đành phải nói: “Có công cụ giúp viết lên, nếu mọi người cảm thấy hứng thú thì có thể đến làm thử, thú vị lắm.”

Quả thật rất thú vị.

...

Hôm nay là thứ sáu, tám giờ tối, đối tượng xem mắt gọi điện thoại cho cô, nói chuyện một hồi, anh ta hỏi cô thứ bảy có rảnh không, muốn hẹn cô đi ăn một bữa.

Cố Du nói không có, đối phương lập tức nói đề bữa khác, thái độ rất tốt.

Trong lòng Cố Du có chút áy náy, kỳ thật tối hôm qua còn hạ quyết tâm quyết định gặp mặt anh ta một lần, nhưng hôm nay ăn cơm trưa với Phó Lê Minh, không khí mập mờ giữa hai người khiến cô thay đổi suy nghĩ.

Hiện tại đầu óc cô quả thật rất hỗn loạn, cũng không hiểu tình huống giữa cô và Phó Lê Minh là gì, anh không nói, cô cũng không dám hỏi.

Loại chuyện này có vẻ không thể hỏi được, nếu có ý thì sẽ nói.

Cả buổi tối, suy nghĩ của Cố Du rất loạn, đề ý hay không đề ý cũng không rõ.

Cô nằm trên giường lăn qua lăn về không ngủ được, cô chơi game trên điện thoại để giết thời gian, thuận tiện phân tán suy nghĩ.

Chơi chán cô lại vào Weibo, Wechat có tin báo có người muốn kết bạn với cô.

Cô mở ra, lúc nhìn thấy “Tổng giám đốc Phó”, cô giật mình trượt tay.

“A!” Cố Du la lên vì đau, di động rớt trúng mặt đau muốn chết.

Còn chưa hết cơn đau, thì Phó Lê Minh đã gọi điện thoại tới.

Cố Du hừ hừ hai tiếng, bấm nút nghe điện thoại.

Phó Lê Minh: “Thêm tôi vào danh sách bạn bè của cô đi, có thứ cần gọi cho cô xem.”

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Editor: Trà Đá.

Sau khi cô thêm anh vào Wechat, thì Phó Lê Minh nhanh chóng gửi đến một hình ảnh.

Là cái chén đầu heo màu hồng cô làm, nhưng mà... Bây giờ trên đỉnh đầu con heo đã thành bồn hoa.

Cái đầu heo này vốn là một cái chén đựng đồ vật, lúc cô làm đã tính toán sẽ chứa một ít đồ nho nhỏ trên bàn trang điểm. Nói đùa cho Phó Lê Minh chỉ là nhất thời xúc động, không ngờ anh lại tưởng thật, bây giờ còn dùng nó làm bồn hoa.

Cố Du phóng to bức hình, nhìn kỹ thì ra là anh trông bạc hà.

Loại thực vật này khi nở hoa rất dễ thương.

Cố Du đã từng nuôi chết qua rất nhiều bồn hoa, nên nhắc nhở anh: [Bồn hoa phải có một lỗ thông khí ở dưới đáy, nếu không thì thực vật sẽ không sống được.]

Phó Lê Minh chụp cái đáy gửi cho cô, có một cái lỗ.

Ảnh chụp gần, tay anh đang nắm cái đầu heo màu hồng, cực kỳ thu hút ánh mắt, lực chú ý của Cố Du dần dần cố định trên bàn tay anh.

Tuy rằng mỗi lần gặp anh cô cũng đã nhìn tay anh, nhưng mà nhìn qua ảnh mới lớn mật mà ngắm kỹ. Tay anh rất đẹp, ngón tay dài, khớp xương rõ ràng,

hơn nữa thoát nhìn rất có sức mạnh, không thô ráp, nhưng cũng không phải kiểu nhỏ nhỏ yếu ớt. Móng tay anh được cắt ngắn sạch sẽ chỉnh tề, trong lòng Cố Du không ngừng khen ngợi bàn tay anh.

Lúc đang nhìn ảnh, thì anh lại gọi thêm một tin nhắn: [Cô nghĩ nên để chậu cây ở đâu là thích hợp nhất.]

Một cái chậu cây màu hồng phấn đáng yêu cực kỳ không phù hợp với phong thái của Phó Lê Minh, Cố Du cảm thấy để ở đâu cũng không thích hợp.

Nếu người khác phát hiện một tổng giám đốc tập đoàn Phó thị lạnh lùng chín chắn lại bày một thứ như vậy trong nhà, nhất định sẽ rất thú vị.

Vì vậy, Cố Du cười nhắn đáp: [Phòng khách.]

Đương nhiên là cô chỉ tùy tiện nói, cũng không cho rằng Phó Lê Minh sẽ nghe cô.

Ban đêm yên tĩnh, Phó Lê Minh ngồi ở sofa phòng khách, trước mặt bàn bày một đồng hồ bả bãi hỗn độn.

Tối nay anh đến ăn cơm với Phó Khai Nguyên, lúc rời đi anh nhìn trong sân vườn có một bồn hoa bạc hà nhỏ nhỏ, đột nhiên có ý tưởng sẽ làm một chậu hoa nhỏ nhỏ trên đầu con heo hồng, vì thế anh tiện tay lấy một chậu.

Về nhà, anh lập tức bắt đầu làm, đôi bồn xong, đầu tiên anh nghĩ đến là muốn cho Cố Du thấy.

Đặt ở phòng khách sao?

Phòng khách của anh lạnh lẽo, màu lam là màu chủ đạo, đồ dùng đơn giản, có vẻ như không bài trí gì. Đối diện sofa là tivi màn hình lớn treo tường, phía dưới là ngăn tủ dài.

Phó Lê Minh đứng dậy đặt bồn hoa nhỏ trên tủ tivi, lùi về sau quan sát một hồi, cảm thấy không hài lòng lắm.

Ngoại trừ chỗ đó, thì chỉ có bàn trà là thích hợp nhất.

Trên bàn trà bày nào là gạt tàn thuốc, báo tài chính và tạp chí kinh tế. Bình thường anh ở nhà chỉ ở phòng khách đọc sách xem báo. Bồn hoa để ở đây, thỉnh thoảng khi đôi mắt mệt mỏi, được nhìn thấy một cái gì đó màu xanh tươi có vẻ rất được.

Cố Du đợi hai phút chờ anh trả lời, cô cảm thấy bản thật sự rất ngốc khi chờ đợi anh, vì thế cô mở game chơi, đến khi cô nhận được tin nhắn “Ok” từ anh, thì nhân vật game của cô cũng chết.

Cuối cùng cũng đạt được.

Nhưng tin nhắn này thật sự khiến cô mất bình tĩnh. Tại sao cô chỉ nói tùy tiện thì anh lại nghe theo?

Vì sao vì sao vì sao...

Đêm nay, Cố Du đến khuya mới ngủ được, cũng may hôm sau là cuối tuần, nếu không thì cô sẽ mệt chết mất.

Bởi vì chủ nhật phải tăng ca, cho nên cuối tuần chỉ sợ càng thêm bận rộn, vì vậy Cố Du quyết định sẽ ở nhà ăn ngủ một ngày thứ bảy.

Một người khó tránh khỏi nhàm chán, không hiểu sao cô lại mở Wechat vào khung chat của cô và Phó Lê Minh, xem hai ảnh chụp kia.

Càng xem càng cảm thấy con heo màu hồng của cô rất đáng yêu, đáng tiếc là chưa được tận mắt nhìn thấy thành phẩm.

Lúc nhìn thấy bàn tay của Phó Lê Minh, cô đột nhiên nhớ tới bộ dáng của anh, lạnh lùng, khí thế hơn người, nghiêm túc, lại còn mỉm cười với cô...

Cố Du cảm thấy bản thân bị điên rồi, cô lắc lắc đầu, quyết định đi ăn.

Bữa sáng ăn trễ, nên cô chưa ăn trưa, bây giờ đã hai giờ chiều, cô đói bụng, cô lấy hoa quả mới mua tối qua trong tủ lạnh ra ăn.

Có cherry, nho, dưa, xoài, đu đủ, và một quả dưa hấu không lớn lắm.

Cô đã từng thấy trên mạng một bức hình dưa hấu khổng lồ long trái cây, nên hào hứng muốn làm theo.

Cô cắt một phần tư quả dưa hấu, dùng muỗng tròn khoét thịt dưa hấu, sau đó tỉ mỉ khắc hình răng cưa trên vỏ dưa hấu, dùng vỏ dưa hấu thừa làm thành cái đuôi, chỗ mất khoét một lỗ, sau đó đặt nửa quả nho đen vào.

Cố Du hết sức hài lòng, tâm tình vui vẻ.

Tiếp đó là điểm các loại trái cây ở xung quanh, đủ loại màu sắc nhất định trông sẽ rất đẹp.

Cô vừa ngâm nga vừa cắt trái cây.

“A a a...”

Cố Du không để ý nên cắt vào ngón trỏ.

Dao gọt trái cây rất bén, miệng vết thương có chút sâu, chảy không ít máu. Cố Du đau đớn cầm máu, dùng băng cá nhân dán miệng vết thương lại.

May sao hoa quả cũng đã cắt được khá khá, cũng đủ nhét vào cái miệng rộng của khủng long.

Kết quả thật sự rất hoàn hảo, vừa ngon miệng vừa đáng yêu, hoa quả phong phú khiến người ta chảy nước miếng, Cố Du có cảm giác đạt được thành tựu, nên sự đau đớn do bị thương chỉ là chuyện nhỏ.

Đột nhiên, cô có suy nghĩ, chụp hình rồi đăng lên cho bạn bè xem.

[Đĩa trái cây phong phú và câu chuyện bi thương đằng sau.]

Có hai hình minh họa, một là đĩa trái cây đáng yêu, hai là ngón tay bị thương của cô.

Chỉ chốc lát sau, đã có những bình luận từ bạn bè.

Dịch Huyền: [Có vẻ như cắt quá ít trái cây, tiếp tục cố gắng, lần sau làm cho tởm ăn.]

Chung Kỳ Kỳ: [Du Du đáng thương, ôm cậu một cái nè.]

Lư Hiểu Vũ: [Đau lòng quá, thôi vù vù cho cậu nè.]

Mẫu thượng đại nhân: [Con gái, ở một mình thấy vất vả chưa?]

Chu tiên sinh: [Cố tiểu thư quả thật là một cô gái khéo tay, nhưng phải chú ý an toàn, đừng để bị thương nữa.]

Mặt khác còn có rất nhiều đồng nghiệp và bạn bè vào an ủi.

Còn người bạn mới thêm tối hôm qua thì không hề có động tĩnh gì, nhưng người ta là người bận rộn nên chắc không có thời gian lướt mạng.

Buổi chiều Cố Du ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy nhìn điện thoại thì có thấy vài tin nhắn.

Ngoại trừ vài bạn bè nói chuyện phiếm, còn có tin nhắn từ Tống Lệ Hoa, cô còn tưởng rằng là tin nhắn công việc, mở ra xem, không ngờ là tin tức về Phó Lệ Minh.

[Em mau xem đi, tin tức về tổng giám đốc Phó và Dung Tĩnh nè.] đi kèm là một đường link.

Cố Du cảm thấy khó chịu, cô cắn cắn môi, nhấn vào.

Đây là một trang web tin tức uy tín, nói Phó Lệ Minh và Dung Tĩnh cùng nhau đi tham dự sinh nhật dì anh, hai người có lẽ sắp có chuyện vui.

Trong tin tức còn đi kèm với mấy hình chụp, là Phó Lệ Minh và Dung Tĩnh. Chỉ có ảnh hai người chụp chung, Phó Lệ Minh khí chất lạnh lùng, Dung Tĩnh dịu dàng động lòng người, cô ta ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt hiện lên một tình yêu rõ ràng.

Giữa những hàng chữ tin tức, đều là khen ngợi hai người tuấn nam mỹ nữ quá đẹp đôi.

Sau khi Cố Du xem xong, cảm thấy trong lòng có chút buồn phiền, không biết tâm tình này là sao.

Cô tắt website, quay trở lại Wechat.

Kéo xuống dưới, có một tin nhắn từ Phó Lệ Minh, anh nói dì anh rất thích quà anh tặng.

Cố Du không có cảm giác vui vẻ.

Bây giờ tối, Cố Du tính ra ngoài ăn một chút, vừa cầm lấy túi xách, thì Phó Lệ Minh gọi điện thoại tới.

Điện thoại được thông, truyền tới giọng anh.

“Ngón tay bị thương sao?”

Cố Du không nghe ra giọng điệu của anh là quan tâm hay là gì, cũng không biết anh đã biết từ sớm nhưng không rảnh hỏi thăm hay là sao.

Mặc kệ thế nào, đây chỉ là việc nhỏ, mà chuyện của cô cũng không cần ông chủ lớn quan tâm.

“Đúng vậy.” Giọng nói của cô xa cách lạnh nhạt: “Tổng giám đốc Phó có chuyện gì sao?”

Phó Lê Minh: “Vừa đúng lúc tôi gần tới tiểu khu chỗ cô, cô ra ngoài một chút.”

Cố Du không thể khống chế được sự kích động trong lòng, nhưng vẫn nhẫn tâm nói: “Xin lỗi tổng giám đốc Phó, tôi không có ở nhà.”

“Vậy cô đang ở đâu?”

“Tôi đang ở với người khác, bạn tôi gọi tôi rồi, tôi cúp máy đây.” Cô nói xong thì vội vàng cúp máy.

Cô nói dối, cảm giác mình không phải là người tốt.

Hiện tại cũng không thể đi ra ngoài, cô thả túi xách xuống, vô lực ngồi xuống sofa.

Cô không hiểu quan hệ giữa Phó Lê Minh và Dung Tinh, nhưng ngày hôm đó nghe giọng điệu của anh thì có vẻ anh không thích cô ta. Mặc kệ thế nào, thời điểm này cô không nên bị lôi vào. Hai bên đều là gia tộc lớn, liên hôn là điều rất bình thường, thích hay không thích không quan trọng. Cô chỉ là một người bình thường, nên duy trì khoảng cách với anh.

Bên ngoài tiểu khu, Phó Lê Minh ngồi trên xe, nhìn chỗ chung cư của Cố Du, nhíu mày. Một lát sau, anh lái xe về nhà.

Vừa mới vào cửa, liếc mắt một cái đã thấy bồn hoa trên bàn trà.

Anh đi qua ngồi xuống ghế sofa, bàn tay sờ cái bồn hoa, nhìn con heo ngọc ngà tròn tròn kia, trong lòng anh chỉ nghĩ đến Cố Du.

Đúng lúc này, Hoắc Diệc Thanh gọi điện thoại nói cho anh biết tin tức.

“Tôi đoán là nhà họ Dung tung ra tin tức này.”

Bữa tiệc có thuê một thợ chụp ảnh đến chụp, có thể lấy được ảnh chụp những nhân vật quan trọng, nói cách khác, ảnh chụp này có người cung cấp cho giới truyền thông.

Phó Lê Minh nhìn tin tức kia, ánh mắt lạnh thấu xương.

“Giúp tôi xóa sạch hết mọi tin tức kiểu này đi.”

Hoắc Diệc Thanh cũng hết sức vui vẻ: “Không thành vấn đề!”

Phó Lê Minh còn nói: “Đăng một tin tức thanh minh, nói rõ Phó thị và Dung thị chỉ có quan hệ làm ăn, tuyệt đối không phát sinh thêm quan hệ gì khác, nếu bọn họ có dã tâm khác, thì chúng ta có thể đối đầu trực diện.”

Hoắc Diệc Thanh biết anh tức giận, đáp: “Được, yên tâm đi, tôi sẽ làm thỏa đáng.”

Đương nhiên, Hoắc Diệc Thanh sẽ không nói thẳng tuyên bố của Phó Lê Minh, mà thay đổi từ ngữ cho thấy lập trường, cảnh cáo một phen.

Một tiếng sau, đã xử lý xong.

Lúc tin tức vừa được đăng lên, Tổng Lê Hoa lập tức nói cho Cố Du.

Cố Du đọc tin tức xong, tâm tình không thay đổi bao nhiêu.

Cô cảm thấy cho dù Phó Lê Minh có ý với cô, nhưng cũng chỉ là một chút, cũng chỉ là nhất thời hứng thú, cô chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ trong cuộc đời anh mà thôi.

Người như anh không thể nào xem tình yêu là điều quan trọng.

Nhưng cô lại khác, đối với cô thì tình yêu vẫn là điều quan trọng nhất.

Cô có thể chưa từng yêu, nhưng cô cũng không chấp nhận một tình yêu không công bằng.

Vài ngày sau đó, Cố Du đặt hết toàn tâm toàn lực cho công việc, Phó Lê Minh tìm cô, cô lại tìm đủ lý do để từ chối.

Hai người làm việc cùng một tòa nhà, nếu muốn gặp thì sẽ gặp được, Cố Du cố gắng không nhìn anh, không để ý đến anh.

Cô thậm chí còn đồng ý cuối tuần gặp đối tượng xem mắt.

Hôm nay, Phó Lê Minh đi vào Sang Thành, đi thẳng vào văn phòng Hoắc Diệc Thanh, sau đó Cố Du bị Hoắc Diệc Thanh gọi vào văn phòng.

Cố Du quả thật không muốn đi, nhưng đang ở công ty, mọi người đều nhìn, lãnh đạo đã có lời mời thì cô cũng không thể không nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Editor: Trà Đá.

Cố Du đi tới trước cửa văn phòng Hoắc Diệc Thanh, do dự một lát, sau đó cô giơ tay gõ cửa.

Hoắc Diệc Thanh tự mình đi tới mở cửa cho cô, vừa thấy cô, anh ấy lập tức tươi cười, bộ dáng rất hoan nghênh.

Sao có thể không chào đón được đây? Chị dâu tương lai của anh ấy.

“Mau vào đi.” Hoắc Diệc Thanh nghiêng người cho cô đi vào.

Cố Du lễ phép đi vào, ánh mắt thoáng nhìn thấy Phó Lê Minh đang đứng ở chỗ quầy bar nhỏ.

“Tổng giám đốc Phó.” Giọng nói của cô rất chuyên nghiệp.

“Ừ.” Giọng nói Phó Lê Minh nặng nề, anh ấn chốt mở máy cà phê, máy móc hoạt động, phát ra tiếng ồn.

Hoắc Diệc Thanh đi đến bên cạnh sô pha, nói Cố Du ngồi xuống.

“Tổng giám đốc Hoắc tìm tôi có chuyện gì không?” Cố Du cũng không muốn ở lại đây lâu, cô mới vừa điều chỉnh được cảm xúc, Phó Lê Minh chắc sẽ không làm loạn ở đây.

Hoắc Diệc Thanh: “Không vội, chúng ta vừa uống cà phê vừa nói.”

Cố Du nhún mày: “Bên ngoài còn có rất nhiều công việc phải làm.”

Tính cách này thật đúng là...

Hoắc Diệc Thanh bắt đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay: “20 phút.” Sau đó nhìn về phía Phó Lê Minh, ánh mắt này dường như đang nói: “Người anh em, tôi chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi.”

Phó Lê Minh đã đi tới, Hoắc Diệc Thanh ngồi đối diện Cố Du cũng lập tức đứng dậy, nhường chỗ lại cho anh.

Cố Du bắt đầu cực kỳ căng thẳng, cô cố gắng không nhìn người đàn ông ở đối diện.

Một giây, hai giây...

Thời gian tựa hồ như chậm hơn bình thường, có chút gian nan.

Phó Lê Minh vẫn nhìn Cố Du, cô hơi cúi đầu, có thể nhìn rõ ràng hàng lông mi dài của cô, cái mũi thanh tú, môi mím chặt...

Anh chưa từng quan sát một cô gái cẩn thận đến như vậy.

Đây là bộ dáng anh thích.

Ánh mắt của cô vẫn không dám đặt trên người anh.

Cô không biết càng làm như vậy thì càng lộ rõ tâm tư của cô sao?

Phó Lê Minh đang buồn bực mấy ngày qua, bây giờ nhìn thấy cô thì tâm tình chuyển biến tốt hơn một chút, anh nhìn ra được cô có cảm giác với anh.

“Khụ, cà phê xong rồi, tôi qua rót đây.” Hoắc Diệc Thanh chịu không nổi bầu không khí giữa bọn họ.

Sau khi Hoắc Diệc Thanh đi qua, Phó Lê Minh mở miệng: “Tại sao lại tránh né tôi?”

Cố Du căng thẳng không phải là không có lý do, cô sợ anh hỏi câu hỏi trực tiếp.

“Tổng giám đốc Phó suy nghĩ nhiều rồi, mấy ngày qua công việc rất bận rộn, trong lòng tôi chỉ muốn làm việc cho tốt.”

Phó Lê Minh khẽ cười một tiếng: “Chuyên nghiệp như vậy có phải nên tăng thêm tiền thưởng cho em không?”

Giọng điệu này cực kỳ khiêu khích, Cố Du tức giận, đột nhiên ngừng đầu nhìn thẳng anh, không kiêu không nịnh mà nói: “Được, tiền thưởng phải nhiều hơn một chút mới được.”

Phó Lê Minh đột nhiên nở nụ cười, bởi vì tâm tình anh đang rất tốt. Thấy cô phản ứng là được rồi.

Cố Du vừa nhìn thấy anh cười thì lập tức hiểu ra anh đang cố ý kích cô, trong lòng tức giận liếc anh một cái.

“Rốt cuộc con rùa cũng chui ra khỏi vỏ rồi.” Trong giọng nói của anh mang theo ý cười, trong mắt cũng đầy ý cười.

Nghe nói như thế, lại thấy anh cười, trái tim Cố Du không nhịn được mà đập nhanh hơn. Cô dòi mắt, nhỏ giọng lầm bầm: “Không hiểu anh đang nói gì nữa.”

“Tôi và nhà họ Dung chỉ có quan hệ làm ăn, những tin tức bát nháo hay tin đồn đều không phải là sự thật, cũng không phải do tôi tạo ra. Tôi đã đăng tin thanh minh cho thấy rõ lập trường của bản thân rồi.” Phó Lê Minh nghiêm túc nói.

Anh đang giải thích với cô, anh biết rõ cô đề ý đến chuyện này.

Trong lòng Cố Du đột nhiên nóng lên.

Phó Lê Minh luôn luôn nhìn cô, đang đợi cô tỏ thái độ.

Cố Du kiểm chế bản thân, làm bộ lạnh nhạt nói: “Ồ, tôi cũng đọc được trên mạng rồi.” Đọc là một chuyện, còn anh tự nói rõ mọi chuyện với cô thì là chuyện khác.

“Đọc được rồi còn tránh tôi sao?” Giọng nói của anh không lạnh nhạt như bình thường.

Cố Du không nhìn anh: “Tổng giám đốc Phó là đại cổ đông của công ty Sang Thành, là ông chủ của tôi, sao tôi có thể tránh anh...”

“Bây giờ tôi không dùng thân phận ông chủ để nói chuyện với em.” Anh cắt ngang cô.

Cố Du nghẹn lời, âm thầm cắn môi.

Hoắc Diệc Thanh còn đang ở đây, Cố Du cảm thấy không khí bây giờ cực kỳ xấu hổ.

Ánh mắt Hoắc Diệc Thanh nhìn cà phê, nhưng lỗi tai luôn luôn tập trung vào màn đối thoại của hai người kia. Anh ấy thật sự ngạc nhiên với bọn họ, anh ấy rất may mắn khi được nhìn thấy Phó Lê Minh theo đuổi một cô gái.

Nhưng anh ấy nán lại đây lâu quá sẽ ảnh hưởng đến sự giao lưu tình cảm của bọn họ.

Anh ấy rút cà phê vào tách, đặt vào khay đựng, sau đó bùng qua.

“Cà phê thơm ngon đến đây.”

Mỗi người một tách, sau khi phân chia đầy đủ xong thì anh ấy định ngồi xuống, nhưng Phó Lê Minh lại nói: “Lấy đường đến đây.”

Hoắc Diệc Thanh không kịp phản ứng: “Không phải cậu uống cà phê đen sao?”

Phó Lê Minh nhìn thoáng qua Cố Du, nói: “Nhưng cô ấy cần.”

Cố thích uống trà sữa ngọt như vậy, thì chắc uống cà phê cũng không thể thiếu đường.

Cố Du gật đầu. Cà phê đen rất khó uống, uống một chút cũng quá đắng, bỏ thêm chút đường mới ngon.

Hoắc Diệc Thanh cũng hiểu rõ, đi qua lấy đường, lúc trở về định ngồi xuống, thì Phó Lê Minh lại nói: “Tôi muốn nói chuyện riêng với Cố Du.”

“Tôi uống xong cà phê rồi sẽ đi.” Hoắc Diệc Thanh vốn định uống xong tách cà phê rồi rời khỏi đó, không ngờ chưa làm gì thì đã bị đuổi đi. Lòng tự trọng của anh ấy bị tổn thương, đây là văn phòng của anh ấy, là nhân viên của anh ấy.

Phó Lê Minh không nói gì.

Cố Du nói: “Tổng giám đốc Phó có gì thì nói luôn đi, tại sao lại muốn đẩy tổng giám đốc Hoắc ra ngoài, đây là văn phòng của anh ấy mà.”

Hoắc Diệc Thanh đột nhiên cảm động, đúng là người anh ấy tuyền vào, trong lòng vẫn luôn hướng về anh ấy.

Bởi vì nguyên nhân cảm động, anh ấy càng muốn nhường không gian lại cho bọn họ, để cho cô sớm trở thành người phụ nữ mà Phó Lê Minh yêu điên cuồng, sau đó cô sẽ trả tấc Phó Lê Minh thật tốt.

“Cố Du, cô cho cậu ấy một cơ hội để nói thẳng đi, tôi ra ngoài đi dò xét một chút.”

Hoắc Diệc Thanh bùng tách cà phê ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Đồng nghiệp chào hỏi với Hoắc Diệc Thanh, cũng thuận miệng hỏi tìm Cố Du có chuyện gì. Dưới sự nghi ngờ của đồng nghiệp, anh ấy nói: “Cố Du vào đây làm cũng gần một tháng rồi, mọi người biết rồi đó, là kiểm tra đánh giá năng lực làm việc. Tổng giám đốc Phó nghiêm khắc như thế nào thì mọi người cũng biết rồi đó, bây giờ Cố Du như đang đứng ở trong dầu sôi lửa bỏng, tôi không đành lòng nhìn thẳng.” Cho nên anh ấy mới đi ra ngoài.

Anh ấy cảm thấy lý do anh ấy bịa ra thật sự rất hoàn hảo, mọi người có vẻ như đều tin.

Quả nhiên, mọi người đều bày tỏ sự chuyên nghiệp của Cố Du, có cô gia nhập vào đoàn đội, thật sự khiến mọi người như hổ mọc thêm cánh.

“Tôi cũng rất hài lòng với Cố Du, cho nên mọi người không cần lo lắng, cô ấy nhất định sẽ thông qua sự kiểm tra của tổng giám đốc Phó thôi.”

Không biết bây giờ Phó Lê Minh đang tiếp nhận sự kiểm tra của Cố Du như thế nào, hơn nữa lại rất mơ hồ.

Trong văn phòng,

Cố Du không hề động đến tách cà phê, Phó Lê Minh bùng tách cà phê lên uống một ngụm, sau đó đặt xuống.

Anh vươn tay lấy gói đường, xé mở gói đường.

Cố Du phản xạ có điều kiện vươn tay ngăn anh lại, dù sao cô cũng là nhân viên còn anh là ông chủ.

Trong tình thế gấp gáp, tay cô đụng phải tay anh.

Ở trong phòng nhiệt độ hơi thấp, ngón tay Cố Du hơi lạnh, mà tay của anh lại rất ấm, khi hai bàn tay chạm phải nhau, thì có một cảm giác rất mãnh liệt.

Hai người nhất thời dừng lại.

Anh ngược mắt nhìn cô, thần sắc trong mắt anh khiến Cố Du hoảng sợ.

Cô dời tầm mắt, trấn định bản thân, nói: “Tôi tự làm được rồi.”

“Cố Du.” Anh gọi tên cô.

Cố Du biết tránh không khỏi, cô lấy dũng khí nhìn lại anh.

Phó Lê Minh tiếp tục: “Em có cảm giác với tôi đúng không?”

Cố Du không trả lời, có thì làm sao?

“Tôi có cảm giác với em.” Giọng nói của anh kiên định.

Lúc này nội tâm Cố Du cực kỳ chấn động. Nhưng mà có cảm giác thì sao? Thích thì sao? Bọn họ chênh lệch lớn như vậy, lại không biết nhiều về đối phương.

Cô không thích mạo hiểm, càng không thích những lý do khiến cô bất an.

“Tổng giám đốc Phó.” Cố Du hít một hơi thật sâu, dứt khoát nói: “Chúng ta không thích hợp, tôi chỉ là một người bình thường, không cùng thế giới với anh. Tôi chỉ muốn đứng trong thế giới thuộc về tôi thôi.”

Đây là từ chối.

Phó Lê Minh nhìn cô thật sâu, im lặng không nói.

Không khí trở nên đông lạnh, trong lòng Cố Du cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không hối hận. Thích là một chuyện đơn giản, nhưng ở chung một chỗ lại không đơn giản, nhất là với thân phận của hai người bọn họ. Nếu ở cùng một chỗ, bất đồng về thói quen, bất đồng về hoàn cảnh lớn lên, bất đồng về nguyện vọng vật chất, tất cả đều là những nguyên nhân hủy diệt hết mọi sự tốt đẹp.

Mỗi ngày cô đều có thể ăn cơm đạm bạc, có thể đến ăn ở quán lẻ đường, còn anh thì sao? Mỗi ngày anh đều ăn những món ngon vật lạ, một bữa cơm của anh cũng có thể bằng tiền lương cả tháng của cô.

Còn nữa, tuy rằng không có đáp án chính xác, nhưng mọi người đều nói ba của Phó Lệ Minh luôn hy vọng anh và Dung Tinh thành đôi, bữa tiệc ngày đó là ba anh mời Dung Tinh tới, tin tức đó cũng là do ba anh tung ra.

Tuy rằng Phó Khai Nguyên đã về hưu, nhưng vẫn còn là thành viên trong hội đồng quản trị. Mặc kệ như thế nào, Cố Du cũng không muốn gặp ông.

Mấy ngày qua Cố Du đã suy nghĩ đến những chuyện này. Cô không làm được như lời Dịch Huyền nói, yêu nhau thì ở chung một chỗ cũng không sợ, quan trọng là cô và Phó Lệ Minh chưa tới mức đó, chỉ là hai bên mới có cảm tình với nhau mà thôi.

Giai đoạn này, cảm giác này rất dễ dàng mất đi.

Phó Lệ Minh: “Không có cái gì gọi là thế giới của em hay của tôi, em không bước ra, thì sao có thể biết được nó trông như thế nào?”

Cố Du: “Tôi không muốn biết.”

“Em nhát gan.”

“Đúng! Tôi nhát gan, tôi không chơi nổi.” Cố Du không kiềm chế cảm xúc, tâm tình kích động.

Phó Lệ Minh nhú mồm: “Đây không phải trò chơi.”

Trong lòng Cố Du thầm nói: “Ai mà biết.”

Cô không nói ra, cũng không muốn nói thêm: “Tổng giám đốc Phó, hy vọng từ nay về sau anh sẽ chỉ đối đãi với tôi như một nhân viên bình thường.”

Nói xong, cô đứng dậy rời đi, cô sợ tiếp tục ở đây nữa thì trái tim cô sẽ dao động.

Nhưng cô vừa mới xoay người, thì cổ tay đã bị bắt lại.

Cô quay đầu.

Phó Lệ Minh chăm chú nhìn cô, trên mặt biểu hiện rất kiên nghị: “Tôi không phải là người chơi đùa với tình cảm, một khi tôi đã xác định rồi, thì sẽ không dễ dàng buông tay đâu.”

Tuyển phòng thủ của Cố Du đang bắt đầu sụp đổ, có lẽ không có cô gái nào có thể không rung động với sự tỏ tình của người mình thích, nhưng lý trí của cô vẫn còn.

“Tổng giám đốc Phó, đây là chuyện của anh, tôi phải đi làm việc.” Cô muốn hất tay anh ra nhưng không được, anh nắm cổ tay cô rất chặt.

“Tổng giám đốc Phó, làm ơn buông tay tôi ra.”

Phó Lệ Minh không muốn buông tay, anh còn muốn kéo cô gái này qua để mà dạy dỗ một trận. . .

Anh cố hết sức để kiềm chế, cô là một cô gái mạnh mẽ, anh phải có kiên nhẫn.

Anh buông tay cô ra, Cố Du vui sướng đi ra ngoài.

Phó Lệ Minh vẫn nhìn cô cho đến khi bóng dáng của cô biến mất khỏi tầm mắt anh.

Sau khi thu hồi tầm mắt, anh nhìn tách cà phê còn chưa kịp thêm đường kia, đôi mắt nheo lại, càng chắc chắn hơn về tâm ý của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Trà Đá.

Lúc Cố Du đi ra ngoài thì sắc mặt rất khó coi, mọi người đột nhiên lo lắng cho cô bị Phó Lệ Minh làm khó dễ.

Hoắc Diệc Thanh tiến lên hỏi: “Cố Du, sao rồi?”

Cố Du không muốn nói chuyện: “Tổng giám đốc Hoắc tự mình đi hỏi tổng giám đốc Phó là được.”

Hoắc Diệc Thanh thấy biểu hiện của cô thì lập tức biết hai người tan rã không vui. Phó Lê Minh là người rất khó cạy miệng, nhất là lúc tâm trạng đang không tốt.

Nếu đã không muốn nói thì quên đi vậy.

Anh ấy nhún nhún vai, quay lại văn phòng.

Cố Du ngồi vào chỗ của mình, cả nhóm đồng nghiệp đều tới hỏi thăm.

“Cố Du, tổng giám đốc Phó làm khó dễ cô hả?”

Cố Du nhất thời sững sốt, không nghĩ tới mọi người lại hỏi câu này.

“Tổng giám đốc Phó nổi tiếng khó hầu hạ, gần đây bởi vì tin đồn với Dung thị mà tâm trạng không tốt lắm, nghe mấy người ở trên nói mấy ngày qua tính tình rất khó chịu. Có khả năng Dung Tĩnh nói mấy lời không tốt về cô trước mặt tổng giám đốc, cho nên mới trút giận lên cô.”

“Cô đừng để trong lòng, tuy rằng anh ấy là ông chủ lớn, nhưng Sang Thành là do tổng giám đốc Hoắc quản lý, tổng giám đốc Hoắc vẫn rất tin tưởng năng lực làm việc của cô, không sợ.”

Bọn họ hiểu lầm, nhưng như vậy cũng tốt.

“Cảm ơn mọi người quan tâm, tôi không sao.”

Đúng lúc này, Phó Lê Minh đi ra, mọi người quay trở lại vị trí, chăm chỉ làm việc.

Cố Du cúi đầu xem tài liệu trên bàn, không muốn đối mặt với anh.

Phó Lê Minh đi ngang qua chỗ cô, bước chân không hề chậm chạp.

~

Nháy mắt đã đến thứ bảy.

Sáng sớm Cố Du đã nhận được cú điện thoại quan tâm từ Dịch Huyền.

“Chuẩn bị đi xem mắt rồi, có kích động không?”

Cố Du: “Chỉ có cậu kích động thôi.” Hiện tại cô không còn phản đối, cũng không bài xích, trong lòng không có chút gợn sóng gì.

“Xem ra cậu đi xem mắt mãi rồi thành quen, không sao, càng bình tĩnh thì càng dễ có tin vui.”

Trong đầu Cố Du hiện lên hình dáng của Phó Lê Minh, cô cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không gặp được người khiến cho cô vui vẻ.

Hai ngày qua tâm tình cô mệt mỏi, ngay cả nói chuyện phiếm với Dịch Huyền cũng không có chút hứng thú, hơn nữa cô ấy đang trong vòng xoáy yêu đương, rất dễ dàng ngược cô.

Dịch Huyền vừa bận công việc vừa bận yêu đương, nói chưa được vài câu đã cúp máy.

Cố Du ị ạch trang điểm thay đồ, lúc chọn quần áo, cô tùy tiện lấy ra một cái váy liền áo màu vàng nhạt, kiểu dáng bình thường.

Đối tượng xem mắt của cô lần này tên là Chu Thế Tân, nơi gặp nhau do anh ta chọn, Cố Du không có ý kiến.

Địa điểm gặp mặt là ở một công viên ở ngoại ô thành phố, Cố Du đi xe qua mất hơn 40 phút.

Đã nhiều năm qua cô không đi dạo công viên, khi Chu Thế Tân đưa ra đề nghị, thì cô cảm thấy rất được, quên mất coi thời tiết ngày hôm đó.

Ánh nắng rất gắt, lúc Cố Du ra khỏi cửa đã quên mang theo kính mát, mắt cô cực kỳ không thoải mái khi đứng dưới ánh mặt trời.

Mấy ngày qua đều tăng ca, phải dùng máy tính để tìm tư liệu và viết bài, cho nên ánh mắt làm việc rất mệt mỏi, thỉnh thoảng còn cảm thấy khó chịu. Mặc dù như thế, cô vẫn nuôi một tâm lý thoải mái, cảm thấy đi dạo công viên hít thở không khí cũng là một điều rất tuyệt.

Cô tới nơi đứng giờ, vừa xuống xe thì lập tức trông thấy một người cao khoảng một mét tám, mặc quần jean áo sơ mi trắng, tay cầm một quả bong bóng màu hồng nhạt đứng ở cổng công viên.

Người này chính là Chu Thế Tân, vừa rồi anh ta mới nói cho cô biết cách nhận biết anh ta.

Bộ dạng anh ta rất đứng đắn, không tính là đẹp trai, nhưng cũng không xấu, làn da có chút đen.

Nhìn thấy Cố Du, anh ta lập tức tới đón, vươn tay muốn cầm túi xách giúp cô.

Cố Du không phải cô gái yếu ớt, hơn nữa không cầm túi xách thì cô cảm thấy không an toàn, có cảm giác như đã mất, cô mỉm cười từ chối: “Không cần đâu, tôi tự cầm được.”

Chu Thế Tân vẫn giữ nguyên tư thế, nói: “Chuyện này nên để đàn ông làm.”

Cố Du dờ khóc dờ cười, buông lỏng tay, đưa túi xách cho anh ta.

“Cô cầm cái này.” Anh ta đưa quả bong bóng bay cho cô.

Cố Du cười một chút, nhận lấy.

“Như vậy sẽ không sợ đi lạc.” Lúc nói chuyện, anh ta cười với cô, hơi có cảm giác của một thanh niên như ánh mặt trời.

Còn có cảm giác là đang trêu chọc một cô em gái, nếu đổi thành là một cô gái trẻ tuổi, thì chỉ sợ sẽ thật sự rung động.

Bởi vì là cuối tuần, cho nên công viên có rất nhiều người, phần lớn đều là người lớn tuổi và con nít, cũng không thiếu những cặp tình nhân trẻ tuổi.

Công viên có vài trò chơi mạo hiểm, chủ yếu là ngắm cảnh.

“Muốn chơi cái này không?” Chu Thế Tân chỉ vào khu trò chơi, hỏi ý kiến Cố Du.

Cố Du do dự.

Chu Thế Tân bắt đầu thuyết phục: “Cùng nhau chơi mới vui, tôi đi mua vé nhé.”

“Chờ đã.” Cố Du gọi anh ta lại: “Thôi, tôi không muốn chơi.”

“Vì sao?” Chu Thế Tân hỏi.

“Không thích chơi, chỗ này nắng quá, chúng ta đến chỗ nào râm mát ngồi một chút nhé.”

Chu Thế Tân thất vọng, nhưng cũng đồng ý với cô.

Hai người đi đến ghế đá dưới cây đại thụ ngồi, cách đó không xa có một quầy bán quà vặt, Chu Thế Tân đứng dậy nói câu chờ một chút, rồi anh ta chạy qua bên đó.

Lúc trở về, trong tay anh ta cầm một lon Red Bull và một ly trà sữa.

Anh ta đưa trà sữa cho Cố Du, nói: “Dì nói cô rất thích uống trà sữa.”

Cố Du nhận lấy: “Cảm ơn anh.”

Tối hôm qua cô đã mua một ly trà sữa ở ngoài tiểu khu bằng tiền của Phó Lê Minh. Cuối cùng cô chỉ uống được nửa ly, bởi vì cảm thấy rất ngọt, uống không nổi.

Bây giờ cô chỉ uống một ngụm đã nhũn mảy. Ly nước này có vẻ như còn ngọt hơn, lại không có đá, trời nóng như vậy uống quá ngọt cũng khiến người ta không thoải mái.

Chu Thế Tân thấy thế, giải thích: “Nghe nói con gái uống đá không tốt cho cơ thể, nên tôi mua một ly nóng.”

Cố Du không biết nói gì, chỉ có thể nói trái lương tâm: “Cảm ơn.”

Chu Thế Tân: “Vậy là tốt rồi.”

Công viên có một cái hồ, Chu Thế Tân đề nghị đi chèo thuyền.

Cố Du cảm thấy chỉ đi dạo trong công viên không thì rất chán, đi tới đi lui cũng mỏi chân, chèo thuyền ít ra còn được ngồi, cho nên đồng ý.

Bọn họ thuê một cái thuyền con vịt, có mái che, chân đạp chèo thuyền.

Cố Du đạp một lúc thì mỏi chân, Chu Thế Tân bắt đầu thể hiện bản thân thích vận động, cho nên đạp thuyền rất tích cực, chưa gì mà đầu đã đầy mồ hôi.

Một người thật sự cố gắng.

Ánh mặt trời càng ngày càng lên cao, chiếu xuống mặt nước, phản quang rất chói mắt.

Ánh mắt Cố Du bị kích thích, bắt đầu khó chịu, nên nói Chu Thế Tân đạp thuyền về cạnh bờ hồ nghỉ ngơi một chút, nơi có bóng cây.

Chu Thế Tân vui vẻ đồng ý.

Đầu anh ta đầy mồ hôi, Cố Du mở túi xách định lấy khăn tay lau mồ hôi cho anh ta, không ngờ anh ta nâng tay lên, trực tiếp dùng ống tay áo mà lau mồ hôi, trên tay áo lập tức xuất hiện vài vết mồ hôi rõ ràng.

Động tác Cố Du ngừng lại, trong lòng có chút phức tạp, không thể nói là chán chường, chỉ là cô không cảm giác rung động với anh ta.

“Trời nóng quá. Cũng gần 11 giờ trưa rồi, hay là chúng ta đi ăn cơm nhé?” Chu Thế Tân nở nụ cười nhiệt tình, dùng tay làm quạt.

Cố Du trả lời: “Được.”

Sau khi rời khỏi công viên, Chu Thế Tân lái xe chở Cố Du đến một nhà hàng tây mà anh ta đã đặt chỗ trước.

Nhà hàng tây này giá cả tương đối cao, Cố Du định lát nữa sẽ trả một nửa số tiền.

Lúc ăn cơm, Chu Thế Tân luôn nói chuyện, tán gẫu về công việc, về kế hoạch tương lai của anh ta.

Cố Du chỉ thỉnh thoảng đáp lại vài câu, hơn phân nửa thời gian chỉ có một mình anh ta nói.

Một lát sau, Chu Thế Tân nói: “Cô tiểu thư có vẻ là người không thích nói chuyện, rất điềm đạm, tôi thực sự thích một cô gái điềm đạm.”

Cố Du tự nhận bản thân không phải người điềm đạm ít nói, chỉ là không biết nói gì với anh ta mà thôi.

Cô cười cười, không giải thích, cô đang tự hỏi phải nói chuyện khéo léo với anh ta như thế nào.

“Hôm nay thật sự rất vui, vừa rồi chúng ta cũng đã nói chuyện rất nhiều, mọi phương diện và điều kiện của tôi thì cô cũng biết rồi đó. Tôi cảm thấy chúng ta rất hợp, nếu cùng nhau xây dựng một gia đình, sinh hai đứa con gái, nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Cố Du không ngờ anh ta lại nghĩ xa đến như vậy, ngay cả phụ nữ cũng chưa chắc nghĩ đến điều này.

Thấy cô hơi ngạc nhiên, Chu Thế Tân giải thích: “Bây giờ việc sinh con cũng đã thoải mái hơn trước, có thể sinh hai đứa, tính cách của cô tốt như vậy, nhất định sẽ là một người mẹ tốt.”

Cố Du choáng váng, tại sao đề tài này lại càng ngày càng sâu như vậy.

“Chu tiên sinh...” Cố Du cố gắng sắp xếp ngôn ngữ, “Bây giờ nói những chuyện này có hơi sớm quá không?”

Chu Thế Tân: “Tôi biết có chút đường đột, nhưng tuổi của chúng ta cũng không nhỏ nữa, chỉ còn hai ba năm nữa là cô 30 rồi. Tôi có thể cam đoan sau này sẽ đối với cô rất tốt, tiền lương đều đưa cô đầy đủ...”

“Không phải...” Cố Du không thích lời nói của anh ta, bởi vậy cắt ngang: “Tôi cảm thấy...”

“Tiểu Du!”

Một giọng nói quen quen cắt ngang lời cô, cô quay đầu nhìn lại, thì ra là Giang Khải.

Giang Khải mặc quần tây áo sơ mi hoa, đeo một cặp kính mát, trên mặt tươi cười sáng lạn, đáng đáp rất bất cần.

Anh ấy vừa tháo kính râm, vừa bước nhanh tới chỗ cô. Lúc đứng lại ở cạnh bàn, anh ấy cúi đầu nhìn Cố Du, ánh mắt tràn đầy sự trách móc.

Trách móc...

Cố Du bối rối.

“Chưa gì em đã có thể đi hẹn hò với người đàn ông khác rồi hả?” Giang Khải bày ra vẻ mặt đau khổ.

Chu Thế Tân nhún mày hỏi: “Xin hỏi...”

“Ngậm miệng lại.” Giang Khải hung dữ nói với Chu Thế Tân, sau đó quay đầu thay một gương mặt khác nói với Cố Du: “Tiểu Du, anh còn chưa đồng ý chia tay, em không thể đối xử với anh như vậy được.”

Cố Du: “Tôi...”

Giang Khải: “Em cho anh một cơ hội nữa có được không?”

Chu Thế Tân không vui, chất vấn: “Cố tiểu thư, xin hỏi đây là tình huống gì vậy?”

Cục diện rất căng, có vẻ giải thích cũng vất vả, nếu như cô chứng minh cô không có quan hệ gì với Giang Khải, thì lát nữa có lẽ sẽ phải tiếp tục chủ đề kia.

Cố Du nói với Giang Khải: “Vậy cho anh thêm một cơ hội nữa đó.” Sau đó xoay người đối mặt với Chu Thế Tân, “Tôi xin lỗi, Chu tiên sinh.”

Chu Thế Tân tức giận, vốn định mắng mỏ một chút, cuối cùng chỉ hừ một tiếng, tức giận rời đi. Trước khi đi anh ta không quên tính tiền, Cố Du cùng đi qua, Chu Thế Tân tức giận nói bản thân có tôn nghiêm của mình. Cố Du lại nói xin lỗi một phen.

Cách đó không xa, Giang Khải đi tới bên cạnh trợ lý, hỏi: “Quay lại được chưa?”

Trợ lý: “Quay được rồi, anh xem đi.”

Đoạn video không dài, nhưng rất đặc sắc, anh ấy quyết định gọi cho Phó Lê Minh.

Rất nhanh, Phó Lê Minh gọi điện thoại tới, Giang Khải hưng phấn nghe máy: “Anh! Hành động của em được không?”

“Cô ấy đang ở đâu?” Giọng nói Phó Lê Minh trầm thấp, đây là biểu hiện tâm trạng không tốt.

“Bên cạnh em.”

Bây giờ Phó Lê Minh muốn đánh người: “Cậu có ý gì với Cố Du?”

Giang Khải cảm giác được mùi nguy hiểm: “Sao được chứ! Cô ấy là chị dâu tương lai của em mà.”

Tuy rằng hiện tại anh ấy đã chia tay bạn gái, nhưng cũng không đến mức dòm ngó đến chị dâu tương lai.

“Địa chỉ.”

Giang Khải lập tức nói tên nhà hàng cho anh.

Phó Lê Minh: “Năm phút nữa tôi đến đó, cậu giúp tôi giữ chân cô ấy lại.”

“Được!”

Vừa cúp điện thoại, thì Cố Du đi tới.

Giang Khải nghênh đón, nhiệt tình nói: “Chị dâu! Nếu tôi đoán không nhầm thì cô đang đi xem mắt? Hơn nữa cô cũng đang muốn đuổi hấn.”

“Chị dâu?” Cố Du cười lạnh một tiếng: “Không phải là bạn trai cũ sao?”

“Bạn này chỉ là diễn một tí thôi, nhưng cô đừng nói lại với anh Minh nhé, nếu không thì anh ấy sẽ đánh chết tôi mất.”

Nghe thấy cái tên kia, sắc mặt Cố Du khẽ thay đổi.

Giang Khải nhìn thấy hết, chuyện tình của Phó Lê Minh và Cố Du thì anh ấy đã được nghe Hoắc Diệc Thanh kể lại hết, còn cảm thấy rất thú vị, đồng thời còn sốt ruột thay Phó Lê Minh nữa.

Không ngờ một anh Minh mạnh mẽ vang dội, vậy mà lại không thể theo đuổi một cô gái.

Cố Du không muốn nhiều lời với Giang Khải, suy nghĩ bây giờ xuống lầu chắc sẽ không gặp được Chu Thế Tân, vì thế xoay người rời đi.

Giang Khải ngăn lại: “Cô đợi một lát.”

Cố Du dừng chân, không vui nói: “Còn có chuyện gì sao?”

Đương nhiên là chuyện quan trọng, đáng tiếc lại không thể nói.

Giang Khải cười hi hi, nói: “Cô còn chưa cảm ơn tôi mà, tôi đã giúp cô một việc quan trọng rồi còn gì.”

Cố Du lạnh mặt: “Anh đã mang lại cho tôi rất nhiều phiền toái, tôi còn chưa so đo với anh đó.” Cho dù cô nói thẳng lời từ chối, tan rã trong không vui với Chu Thế Tân, nhưng cũng còn đỡ hơn tình huống vừa rồi. Đi xem mắt dễ bị người ta nói xấu chỉ trích, nhất là khi người đó lại do người quen giới thiệu nữa.

Cô không muốn tốn nước miếng giải thích, mới thuận thế phối hợp. Cô đã có thể tưởng tượng ra một loạt phiền toái sau khi Chu Thế Tân nói lại với Hồ Vĩnh Lan.

Càng nghĩ càng giận, cô xoay người quyết định đi ra ngoài.

Giang Khải phát hoảng, Phó Lệ Minh giao cho anh nhiệm vụ phải hoàn thành, cho nên anh ấy đi theo sau, chỉ là không dám nói chuyện với cô, làm bộ như anh ấy cũng rời khỏi đó, tiện đường, chỉ nói chuyện với trợ lý.

Lúc đi ra cửa chính, sự mát lạnh được giữ lại ở sau cửa, buổi trưa cực nóng trong nháy mắt vây quanh lấy, ánh mắt trời gắt gao khiến mắt cô đau đớn, xuất hiện những tia máu đỏ, cô dùng sức nháy mắt mấy cái, muốn làm dịu đi đôi mắt.

Cô đứng ở vỉa hè, Giang Khải tiến lại: “Cô định đi đâu? Có muốn tôi đưa cô đi không?”

Cố Du đương nhiên không cần, đi theo lối đi bộ, định sẽ gọi xe về nhà nghỉ ngơi.

Đôi mắt cô vẫn khó chịu, hình ảnh phía trước có hơi mờ, nhưng đợi lát nữa lên xe rồi thì chắc sẽ đỡ hơn.

Cô đi đến ven đường, vừa hay thấy có một chiếc taxi trống đang đi tới, cô vội vàng vẫy tay.

Nhiệt độ bên đường cái càng ngày càng lên cao, không biết chỗ nào phản xạ với ánh nắng mặt trời, vừa vận chiều thẳng đến đôi mắt của Cố Du, cô lập tức đau đến chảy nước mắt.

Cô lấy tay dụi mắt, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, nhìn thấy xe taxi đang xi nhan chuyển làn đường. Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe Ferrari màu đen từ phía sau vượt qua, dừng lại trước mặt cô.

Cửa xe bị mở ra, Phó Lệ Minh bước xuống, vượt qua đầu xe, bước về phía cô.

Anh cũng mặc quần tây áo sơ mi như bình thường, tóc ngắn gọn gàng, thân cao chân dài, gương mặt lạnh lùng, cả người đều toát ra thần thái rất riêng của anh.

Anh bước nhanh đến trước mặt cô, giọng nói không vui: “Tại sao lại khóc?”

Lúc này Cố Du mới nhớ ra mình chưa lau nước mắt, vừa định giơ tay lên để lau nước mắt, thì một bàn tay đã đặt lên gương mặt cô.

Xúc cảm ấm áp khiến Cố Du bừng tỉnh, cô lùi về sau một bước, né tránh sự đụng chạm từ anh.

“Tôi không có khóc, chỉ là mắt tôi khó chịu quá.” Đây là lời thật lòng.

Phó Lệ Minh nhìn chằm chằm vào mắt cô, nhìn thấy rõ trong mắt cô đầy tia máu đỏ li ti, có vẻ như rất khó chịu, anh xác định cô không gạt anh.

Sau đó, anh nắm lấy cổ tay cô: “Đi bệnh viện.”

Cố Du giãy dụa: “Không đi, tôi có thuốc rồi, về nhà nghỉ ngơi là được rồi.”

Phó Lệ Minh nắm cổ tay cô không buông, biểu hiện nghiêm túc: “Bây giờ em chọn đi, tự em lên xe hay để tôi khiêng em lên xe.”

Cố Du trừng lớn hai mắt, có vẻ như không tin được anh lại đã man đến vậy.

Phó Lệ Minh: “Tôi nói được làm được.”

Lời tác giả: Tiểu kịch trường:

Sau này...

Phó Lệ Minh: Về phòng ngủ.

Cố Du: Hừ! Không ngủ, em muốn ở phòng khách xem tivi suốt đêm.

Phó Lệ Minh: Muốn anh bế em vào sao?

Cố Du: Anh dám làm vậy... A! Thả em xuống! Phó Lệ Minh, em hận anh.

Phó Lệ Minh: Lên giường rồi em sẽ yêu anh thôi.

Cố Du: Lừa dối! Đừng hòng em yêu anh!

Phó Lệ Minh: Anh sẽ cố gắng để em yêu anh.

Mấy giờ sau, Cố Du thở hắt hắt nói: Phó Lệ Minh, em hận anh.

Phó Lê Minh: Ngoan, ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: Trà Đá.

Dưới sự uy hiếp của Phó Lê Minh, cô đành phải bước lên xe anh.

Lúc Cổ Du thắt dây an toàn, Phó Lê Minh vươn tay về phía cái học trước mặt cô, lấy ra cái bật mắt màu đen còn mới: “Mang cái này vào.”

Đôi mắt Cổ Du vẫn đang khó chịu, ánh nắng giữa trưa vẫn luôn đang tra tấn cô. Cô không nhận nhớ, nhận lấy rồi mang vào.

Cô dựa lưng ra ghế, môi hơi mím, cái che mắt màu đen càng tôn lên làn da trắng nõn, làn môi hồng của cô.

Bởi vì hôm nay màu sắc váy cô mặc có vẻ ngoài tươi sáng, cho nên son môi cô dùng cũng là màu hồng nhạt tương ứng.

Phó Lê Minh nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng cô ở Thịnh Thế Vương Triều, cô ăn mặc gọi cảm và trang điểm đậm, cực kỳ hấp dẫn người khác. Hôm đó và hôm nay khác một trời một vực, nhưng cái nào cũng nhìn rất tốt.

Trên đường, Cổ Du nói: “Lát nữa anh thả tôi xuống cửa bệnh viện là được rồi.”

Phó Lê Minh không lên tiếng, Cổ Du cắn cắn môi, tiếp tục nói: “Tổng giám đốc Phó, tôi nghĩ hôm đó tôi đã nói rất rõ ràng, tôi cảm ơn tình cảm của anh đối với tôi, nhưng để tránh những hiểu lầm không cần thiết, thì chúng ta nên duy trì một khoảng cách được không?”

Phó Lê Minh: “Hôm đó tôi cũng đã nói rất rõ ràng.”

Anh nói anh đã quyết thì sẽ không buông.

Cổ Du: “Anh đừng có độc tài không phân biệt phải trái như thế.”

Phó Lê Minh: “Tôi luôn luôn là người như vậy đấy.”

Trước đó, Hoắc Diệc Thanh và Giang Khải đã chỉ dạy anh phải biết dục dằng, kiên nhẫn từ từ khiến cô rung động, nếu không sẽ dọa cô chạy mất. Sự thật chứng minh, người càng trốn tránh thì càng nên mạnh bạo, để cô tránh cũng không thể tránh được.

Trong lòng Cổ Du sinh ra một sự bức bối, cô kéo bật mắt lên trán, trừng mắt nhìn anh: “Tôi muốn xuống xe.”

Phó Lê Minh đương nhiên sẽ không nghe lời cô, bình tĩnh quay đầu nhìn cô, vốn định nói vài lời khó nghe, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cô đỏ bừng, khóe mắt còn có nước mắt, tuy rằng biết mắt cô không thoải mái chứ cô không khóc, nhưng anh vẫn mềm lòng.

Anh vươn tay ra kéo bật mắt xuống, che khuất ánh mắt của cô.

“Bây giờ quan trọng nhất là đi bệnh viện, đôi mắt có vấn đề thì càng không được xem thường, nói không chừng sẽ dễ bị mù.” Giọng của anh đã dịu đi không ít, nhưng vẫn rất tàn khốc.

Mù...

Cổ Du phát hoảng, điều này cũng rất có khả năng, bởi vì trước kia bác sĩ đã từng nói qua.

Cô không nói gì nữa, kiềm chế sự tức giận trong lòng.

Cô không muốn liên quan gì đến anh nhưng trong lòng lại nhịn không được có chút rung động, ngoài miệng nói duy trì khoảng cách, nhưng khi ở bên cạnh anh lại có cảm giác rất vui.

Thích một người, rõ ràng là như vậy.

Phó Lê Minh đi cùng cô vào bệnh viện, Cổ Du đến khoa mắt tiến hành một loạt kiểm tra.

May mắn chỉ là bị cao nhãn áp, nhưng bác sĩ nói nếu không chú ý sẽ trở thành bệnh tăng nhãn áp. Bác sĩ kê đơn thuốc và thuốc nhỏ mắt, dặn dò cô phải ăn uống nhạt.

Rời khỏi bệnh viện thì cũng đã hơn ba giờ chiều.

Phó Lê Minh đưa Cổ Du về nhà.

Lúc đi ngang qua hiệu kính mắt, Phó Lê Minh dừng xe, đi vào được hai phút thì đi ra ngoài cùng một túi giấy.

Anh lên xe, đưa túi giấy cho Cổ Du: “Đeo vào.”

Hiệu bán kính này cũng rất có tiếng, Cổ Du quyết định lát nữa sẽ cộng với tiền thuốc men rồi trả lại cho anh.

Cổ Du lấy kính mắt ra, đầu tiên là nhìn giá tiền, lúc nhìn thấy giá 2588 đồng, cô lập tức hoảng hồn. Sao anh lại có thể chọn mua cái mắt kính mắc nhất chứ.

Cô đeo kính vào, quả thật rất thoải mái, cũng rất đẹp, coi như cũng an ủi được phần nào.

Vừa đeo kính vào, cô bắt đầu lấy điện thoại ra tính tổng tiền.

Phó Lê Minh đang lái xe nghiêm túc nói: “Không được dùng điện thoại.”

Cổ Du cũng không ngẩng đầu lên: “Một lát thôi.”

Sau khi tính toán xong, cô mở Wechat, chuyển khoản cho Phó Lê Minh.

Di động Phó Lê Minh vang lên tin báo, Cổ Du nói: “Tổng giám đốc Phó, tôi chuyển tiền vào tài khoản cho anh rồi đó.”

“Tiền gì?”

“Tiền thuốc men và kính mắt.”

“À!” Phó Lê Minh cười lạnh, chợt hỏi: “Wechat cũng có chuyển khoản?”

“Đúng vậy.”

Phó Lê Minh không nói gì, Wechat của anh chỉ có vài người bạn thân thiết, cũng không dùng qua giao dịch chuyển khoản của Wechat.

Cổ Du cho rằng anh đã nhận rồi, nên thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Phó Lê Minh đưa cô đến trước cửa tiểu khu.

Trong lòng không còn áp lực gì, Cổ Du thật lòng nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Phó.”

Phó Lê Minh không biến sắc, nói: “Ừ, về nghỉ ngơi cho tốt, nếu em không thoải mái thì ngày mai có thể xin nghỉ phép.”

“Được, tạm biệt tổng giám đốc Phó.” Cô mở cửa xuống xe.

Phó Lê Minh không dừng lại thêm, anh chạy thẳng đến phòng tập “Nhiên Thiêu” cách đó không xa.

Vừa vào cửa đã thấy Giang Khải đứng tán gẫu với một cô gái, nhìn không ra bộ dáng mới bị người yêu đá.

“Anh Minh! Sao chưa gì anh lại tới đây rồi?” Giang Khải hưng phấn chào đón.

Phó Lê Minh: “Bây giờ không được tới à?”

“Không phải, đứng ra bây giờ anh phải ở một chỗ với tiểu Du Du chứ?”

Tiểu Du Du cái gì, Phó Lê Minh nheo mắt: “Cậu gọi cô ấy thân thiết quá nhỉ.”

Giang Khải cảm thấy kinh ngạc, giờ hai tay lên làm bộ dáng đầu hàng: “Không không! Em chỉ tùy tiện gọi vậy thôi, ở trước mặt cô ấy em chỉ gọi là chị dâu thôi, em thề!”

Thấy anh ấy không có vẻ gì là nói dối, tâm tình Phó Lê Minh tốt hơn một chút.

Hai người đi vào văn phòng nói chuyện.

“Anh, vừa rồi anh và chị dâu đi đâu vậy?” Giang Khải cực kỳ tò mò, hơn nữa chuyện Phó Lê Minh và Cổ Du ở chung một chỗ rất thú vị.

Cổ Du chính là chị dâu anh ấy chọn trúng, sao có thể không coi trọng được?

“Bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Giang Khải kinh ngạc, “Chị dâu bị làm sao?”

“Đôi mắt không thoải mái.” Trả lời xong, Phó Lê Minh còn nói: “Không cần phải xưng hô như vậy.” Bây giờ còn chưa phải, sau này sửa lại cách xưng hô cũng chưa muộn.

Giang Khải gật gật đầu, thuận tiện nịnh hót một tí: “Sao em lại không phát hiện ra mắt cô ấy không thoải mái nhỉ? Anh, anh quan sát rất cẩn thận đấy.”

Phó Lê Minh liếc Giang Khải: “Tôi thấy cô ấy chảy nước mắt, tưởng là cậu chọc cô ấy khóc, suy nghĩ đầu tiên là muốn đánh cho cậu một trận.”

Lúc anh nói chuyện, Giang Khải ngồi trên ghế trượt lùi về sau hơn hai thước: “Anh, không liên quan đến em, thái độ của em cực kỳ tốt luôn, giống như đối với anh vậy đó.”

Phó Lê Minh không muốn nói đến đề tài này nữa: “Kể lại tình hình đi xem mắt của cô ấy cho tôi nghe.”

Giang Khải trượt ghế về, nói: “Lúc trưa em đi ăn cơm, vừa vào nhà hàng đã thấy cô ấy. Đáng tiếc lúc đó lại đông khách, bên cạnh chỗ bọn họ ngồi đều đã có người ngồi rồi, cho nên em chỉ có thể ngồi ở vị trí nhìn thấy bọn họ, không thể nghe bọn họ nói gì.”

Phó Lê Minh không kiên nhẫn: “Nói vào trọng điểm.”

“Theo sự quan sát của em, Cố Du không có hứng thú gì với người kia, nhưng người kia lại không tự hiểu lấy, vẫn nói không ngừng, sau đó có vẻ anh ta nói đến trọng điểm, có lẽ Cố Du từ chối, nhưng không thành công, em thấy cô ấy khó xử, nên mới linh động đi qua diễn một tí, thành công giúp cô ấy giải quyết vấn đề.” Giang Khải đặc ý nói.

Phó Lê Minh trầm mặc một lát, hỏi: “Cậu biết người kia như thế nào không?”

Giang Khải: “Em không điều tra, anh, hẳn làm sao có thể là đối thủ của anh được, không cần để ý đến hắn, anh chỉ cần cura đồ Cố Du là được rồi.”

Phó Lê Minh cảm thấy có chút bức rức, Cố Du là cô gái không dễ dàng cura đồ như vậy.

Giang Khải thấy anh không vui lắm, trấn an nói: “Hôm nay em đã nói đến như vậy rồi, chắc chắn người kia sẽ không tìm Cố Du nữa đâu.”

Nhưng Giang Khải đã sai rồi.

Vừa về nhà, Cố Du đã đánh một giấc hết buổi chiều, lúc tỉnh lại thì có đọc được tin nhắn của Chu Thế Tân.

Anh ta nói lúc trưa có rời khỏi nhà hàng đi mua vài thứ, đi ra thấy Cố Du không đi cùng Giang Khải, hơn nữa có vẻ như hai người không có mối quan hệ gì trước đó.

Anh ta suy nghĩ cẩn thận cả một buổi chiều, tuy rằng không rõ tình hình cụ thể lắm, nhưng cảm thấy hai người ở chung một chỗ không tệ, cho dù có là bạn trai cũ thì anh ta cũng không quan tâm, anh ta sẽ khiến Cố Du hiểu anh ta hơn, sau này sẽ đưa ra sự lựa chọn đúng đắn.

Anh ta nói ai cũng có quá khứ, anh ta cũng có, nhưng quan trọng là sau này.

Anh ta còn nói anh ta có tình cảm với Cố Du, không muốn dễ dàng buông tay.

Anh ta nhắn rất nhiều, sau khi Cố Du đọc xem thì tâm trạng cực kỳ rối rắm và bất đắc dĩ.

Cô biết hôm nay cô hơi quá đáng, anh ta thật ra không sai, có lẽ chọn một người thích hợp để chung sống, nhưng Cố Du thật sự không có cảm giác với anh ta.

Sau khi Giang Khải tới quây một phen, cô không những không giải thích, mà còn thuận tiện lừa gạt, cô là người tồi tệ. Nhưng dù sao chuyện này cũng đã xong, cô cảm thấy thoải mái hơn là ấy nấy.

Bây giờ cái này rõ ràng đã nằm ngoài dự tính của cô.

Cố Du suy nghĩ một lúc, nhắn tin trả lời lại anh ta, khéo léo biểu đạt suy nghĩ của bản thân rằng bọn họ không thích hợp.

Nhưng Chu Thế Tân nói bởi vì cô không hiểu rõ anh ta nên mới cảm thấy như vậy, hy vọng cho anh ta thêm cơ hội để tìm hiểu. Cũng để giải thích cho đề tài gia đình con cái mà anh ta nói đến, nói chỉ cần hai người hạnh phúc, thì không có con cũng được.

Cố Du nói anh ta không cần phải lãng phí thời gian.

Sau đó Chu Thế Tân không nói thêm gì nữa, nói anh ta chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, nói Cố Du cũng mau sớm nghỉ ngơi.

Khi đó vừa qua chín giờ tối.

Lúc nói chuyện với Chu Thế Tân xong, Cố Du định rời khỏi Wechat thì chợt nhớ ra chuyện chuyển khoản cho Phó Lệ Minh, vì vậy mở ra xem thử anh đã nhận tiền hay chưa.

Không ngờ anh vẫn chưa nhận, Cố Du nhấn nhắc nhở: [Tổng giám đốc Phó, anh mau nhận tiền đi.]

Đợi vài phút, không thấy trả lời, Cố Du buông di động, đi tắm rửa.

Lúc trở lại, thấy Phó Lệ Minh nhắn trả lời: [Tiền tôi đã chi ra rồi thì không cần lấy lại.]

Cố Du oán thán: Tôi biết anh nhiều tiền rồi nên không cần số tiền lẻ đó nữa.

[Tôi không thích dùng tiền người khác.]

Lúc chờ Phó Lệ Minh trả lời, thì anh trực tiếp gọi điện thoại tới cho cô, Cố Du không nghe máy, nhấn vào Wechat: [Tổng giám đốc Phó, nhận tiền rồi nói chuyện.]

Sau đó cô thoát ra khỏi Wechat, ném di động lên bàn, lăn ra giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Cố Du tỉnh dậy đúng giờ. Bởi vì được ngủ đủ giấc, cho nên tinh thần của cô rất sáng khoái, đôi mắt cũng không còn vấn đề gì. Cô vào Wechat xem Phó Lệ Minh đã nhận tiền chưa, phát hiện quả nhiên anh chưa nhận tiền như dự đoán.

Ra khỏi cửa, cô có ý đến ngân hàng rút mấy ngàn rồi đến công ty.

Công việc bận rộn, mọi người vừa đến công ty đã tập trung làm việc, không trò chuyện như mọi bữa.

Mười giờ sáng, cô nhân viên tiếp tân cười tủm tỉm bưng một bó hoa bách hợp thật lớn đi vào, ánh mắt mọi người đều tập trung về bó hoa. Sau đó đều nháo nhào.

“A! Hoa của ai vậy?”

Cô nhân viên tiếp tân nói: “Mọi người đoán thử xem.”

Mọi người bắt đầu đoán, rất nhanh đã đoán ra được là của Cố Du.

Cố Du ngạc nhiên, trong lòng bất an, nhưng ngoài miệng nói: “Sao được chứ!”

Nhân viên tiếp tân: “Sao không được?” Sau đó đưa bó hoa cho cô: “Là của cô đó, có thiệp ở bên trong, cô tự xem đi.”

Đồng nghiệp vây quanh cô: “Mau xem là ai tặng? Là người theo đuổi cô hả? Hay là của một người tình bí mật?”

Trong lòng Cố Du lo sợ, vội nói: “Tôi làm gì có người tình bí mật, có thể là của bạn tôi tặng.”

“Nếu là bạn tặng thì cô cứ mở ra xem đi.”

Cố Du lắc đầu, không thể mạo hiểm. Cô biết bó hoa này không phải do Dịch Huyền tặng, bởi vì các cô đều không thích hoa bách hợp.

Rốt cuộc là của ai?

Mọi người cũng không phải là người không hiểu chuyện, thấy Cố Du bối rối, mọi người lập tức trở về vị trí cũ, không quấy rầy cô nữa.

Cố Du ôm bó hoa ngồi xuống, mở tấm thiệp ra.

Là Chu Thế Tân.

Cô đột nhiên cảm thấy không biết làm sao.

Đang trong giờ làm việc, cô đặt bó hoa lên chỗ trống trên bàn, sau đó quay lại làm việc, định tan tầm sẽ gọi điện thoại nói chuyện rõ ràng với Chu Thế Tân.

Trên đường Hoắc Diệc Thanh đi ra, liếc mắt đã thấy bó hoa kia, lúc biết có người tặng cho Cố Du, trên mặt anh ấy xuất hiện tia cười quý dị.

Trở lại văn phòng, anh ấy khẩn cấp gọi điện thoại cho Phó Lệ Minh.

“Chuyện gì?” Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như trước.

Hoắc Diệc Thanh hưng phấn nói: “Nè, không phải trước đó cậu nói là tặng hoa quá tầm thường lại lộ liễu sao? Chưa gì đã thay đổi suy nghĩ rồi à?”

Tuy Phó Lê Minh không biết cụ thể sự tình ra sao, nhưng chuyện tặng hoa cho Cố Du thì đám anh em của anh đã từng bàn tán về việc đó: “Chuyện gì xảy ra?”

Vừa nghe thấy giọng điệu của anh, Hoắc Diệc Thanh cảm thấy không đúng: “Hoa của Cố Du không phải do cậu tặng sao?”

Phó Lê Minh: “Không phải.”

“Không phải á.” Hoắc Diệc Thanh kinh ngạc nói: “Vậy là của ai?”

Phó Lê Minh không nói, nhưng anh cũng biết là của ai.

Hoắc Diệc Thanh đoán: “Chẳng lẽ là của người xem mắt hôm qua?”

Giang Khải biết chuyện gì, thì Hoắc Diệc Thanh cũng biết chuyện đó.

Phó Lê Minh: “Cậu kiểm lý do để Cố Du lên đây một chuyến.”

Hoắc Diệc Thanh từ chối: “Không được, tôi đã hứa với cô ấy là mặc kệ chuyện này rồi.”

Phó Lê Minh trầm ngâm một lát, cúp điện thoại.

Hơn mười phút sau, anh đi xuống dưới. Lúc nhìn thấy bó hoa trên bàn cô, sắc mặt của anh trầm xuống.

Cố Du thấy anh, nhưng vẫn cúi đầu làm việc, coi như anh không tồn tại.

Phó Lê Minh đi tới bên cạnh cô trước ánh mắt của bao nhiêu người, hỏi: “Cố Du, kịch bản quảng cáo của Dung thị là do cô phụ trách viết hả?”

Thần kinh Cố Du căng cứng, đứng dậy đối mặt với anh: “Đúng vậy, tổng giám đốc Phó.”

“Bọn họ có phản ánh lại với tôi mấy vấn đề.” Phó Lê Minh nói đến chuyện này, ánh mắt nhìn xung quanh một chút, có vẻ như không muốn ảnh hưởng đến công việc của mọi người, nói: “Đến phòng họp nói.”

Tổng Lê Hoa ở cách đó không xa chạy nhanh lại, cô ấy mới là người phụ trách chính, có vấn đề gì thì cô ấy mới là người đứng ra chịu trách nhiệm: “Tổng giám đốc Phó, có vấn đề gì thì tôi...”

“Không liên quan đến cô.” Phó Lê Minh nghiêm mặt, khiến người khác sinh ra tâm lý e ngại. Anh quay đầu nhìn thoáng qua Cố Du: “Tôi nói chuyện riêng với cô ấy là được rồi.”

“Nhưng mà...” Về mặt Tổng Lê Hoa lo lắng.

Phó Lê Minh nhíu mày, rõ ràng là không vui với sự diong dài của cô ấy.

Cố Du nhìn thấy hết, cô khẳng định anh tìm cô không phải vì chuyện công việc. Nhưng mà bây giờ anh thật sự đang rất không vui, cũng bày ra bộ dáng hung dữ.

Cô nhìn Tổng Lê Hoa như trấn an, ám hiệu cô ấy không cần nói nữa.

Sau đó, cô đi vào phòng họp với Phó Lê Minh dưới ánh mắt của đông đảo đồng nghiệp.

Sau khi Phó Lê Minh đóng cửa lại thì lập tức hỏi: “Ai tặng hoa cho em?”

Giọng điệu truy vấn của anh khiến Cố Du bối rối, cô nhanh chóng điều tiết cảm xúc, trấn định nói: “Không liên quan gì đến tổng giám đốc Phó.”

“Em có tình cảm với tôi, đừng có lời người khác vào.”

Giọng điệu này của anh khiến Cố Du thật sự không vui: “Ai nói là tôi có tình cảm với anh?”

“Ánh mắt của em.”

“Ánh mắt của tôi đâu biết nói.” Cố Du trả lời anh một cách mỉa mai.

Phó Lê Minh nhìn thẳng vào mắt cô: “Có.” Anh không cho cô có cơ hội nói dối, tiếp tục nói: “Thích là thích, không thích là không thích, tại sao không dám thừa nhận? Mỗi lần em phủ nhận đều rất chột dạ, càng như thế thì càng nói rõ em...”

“Tổng giám đốc Phó!” Cố Du bị nói trúng tim đen nên trong lòng tức giận. “Chỉ là thích thôi mà, cũng sẽ thay đổi rất nhanh.”

“Ai thay đổi? Em hay tôi?”

“Tôi.”

“À!” Sức hấp dẫn của Phó Lê Minh bị đánh giá thấp: “Em sợ tình cảm của tôi sẽ mau chóng thay đổi, cho nên không dám.”

“Đúng vậy.” Cố Du thừa nhận, “Tổng giám đốc Phó, tôi chỉ muốn chăm chỉ làm việc, không muốn nói đến cái khác.”

“Vậy vì sao lại đi xem mắt?”

Cố Du nhất thời bị nghẹn, nhưng cô trả lời rất nhanh: “Là do mẹ tôi sắp xếp.”

“Em có thể nói với mẹ em là em đã có bạn trai rồi.”

Cố Du: “...” Cô nhìn anh giống như đang nhìn một người điên.

Thần sắc Phó Lê Minh có chút không được tự nhiên.

Cố Du: “Tôi thà nói với mẹ tôi là sẽ độc thân cả đời còn hơn.”

“Cô gái này...”

“Cốc cốc...”

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang Phó Lê Minh, Cố Du kích động chạy tới mở cửa, lúc thấy Hoắc Diệc Thanh, cô không khỏi mừng rỡ mà nở nụ cười.

Hiện tại Hoắc Diệc Thanh giống như là đáng cứu thế của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Editor: Trà Đá.

“Tổng giám đốc Hoắc!” Cố Du mở cửa rộng ra, mời anh ấy vào.

Hoắc Diệc Thanh nhìn kỹ hai người họ, ngửi thấy mùi không bình thường.

“Cậu tới đây làm gì?” Ánh mắt Phó Lê Minh lạnh lẽo.

Cố Du thản nhiên đi chuyển đứng ra sau lưng Hoắc Diệc Thanh, anh ấy đột nhiên sinh ra ý muốn bảo vệ, thẳng lưng nói: “Nghe nói nhân viên của tôi làm việc có xảy ra vấn đề à, tôi là ông chủ, lẽ ra tôi mới là người giải quyết vấn đề chứ.”

Sắc mặt Phó Lê Minh trầm lại, nhìn thoáng qua cô gái mới vừa rồi còn đang rất kiêu ngạo hiện ngang bây giờ lại giống một con rùa rụt cổ, càng tức hơn: “Vậy thì đóng cửa lại.”

Phó Lê Minh đi đến bàn họp rồi ngồi xuống ghế, Hoắc Diệc Thanh và Cố Du cũng đi qua ngồi.

Hiện tại nội tâm của Hoắc Diệc Thanh có chút không yên, thật ra anh ấy đến đây chỉ với mục đích là xem náo nhiệt. Nhưng vừa rồi có hai ba người tìm anh ấy, nói Phó Lê Minh đến mắng Cố Du, khiến anh phải đi cứu viện.

Bởi vì lần trước anh ấy đã bịa chuyện với mọi người, nên khiến mọi người nghĩ Phó Lê Minh bất mãn với Cố Du, mọi người không nghi ngờ anh ấy, mà còn thật sự sợ Phó Lê Minh sẽ mắng Cố Du.

Theo cảm nhận của bọn họ, thì lúc Phó Lê Minh không tức giận cũng đã dọa người ta rồi, bây giờ rõ ràng anh không vui, thì bọn họ thật sự lo lắng cho Cố Du.

Hoắc Diệc Thanh đương nhiên biết Phó Lê Minh tìm Cố Du vì việc gì, lý trí nói anh ấy không cần nhúng tay vào, nhưng lòng hiếu kỳ thì lại không buông tha cho anh ấy.

Lúc nhìn thấy biểu hiện của hai người thì anh ấy hiểu rõ bản thân đã phá chuyện tốt của người anh em tốt, nhưng biết làm sao được?

Anh ấy chỉ có thể kiên trì bảo vệ cho nhân viên của mình.

“Nói đi, Cố Du gây ra chuyện gì.” Hoắc Diệc Thanh thẳng lưng hỏi.

“Tổng giám đốc Phó, có vấn đề gì thì anh cứ nói ra, tôi sẽ cố gắng sửa chữa.” Cố Du bày ra bộ dáng khiêm tốn lắng nghe.

Cố Du thì có thể có vấn đề gì, Dung thị hầu hết đều khen quảng cáo của Sang Thành.

“Bọn họ nói cô thật sự có trách nhiệm với công việc, viết quảng cáo rất tốt. Biểu hiện của cô rất tốt, Sang Thành nên thưởng cho cô.”

“Được, thêm tiền thưởng!” Hoắc Diệc Thanh cực kỳ tán thành.

Phó Lê Minh: “Ngày hôm qua tôi đã cho cô ấy tiền thưởng rồi.”

Hoắc Diệc Thanh: “Cho rồi?”

Cố Du: “...”

Phó Lê Minh mặc kệ Hoắc Diệc Thanh, có anh ấy ở đây thì cũng không nói chuyện được với Cố Du, cho nên anh đứng dậy rồi đi.

Sau khi Phó Lê Minh đi rồi, Hoắc Diệc Thanh hỏi Cố Du: “Rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì?”

Cố Du bất đắc dĩ: “Không có chuyện gì đâu, nếu phải nói có, thì là do tôi thiếu anh ấy một khoản tiền, tổng giám đốc Hoắc giúp tôi trả lại cho anh ấy đi.”

Giờ nghỉ trưa, Cố Du cầm bì thư tiền đi vào văn phòng Hoắc Diệc Thanh.

Hoắc Diệc Thanh cũng đã rõ mọi chuyện, anh ấy rất thích công hiến sức lực.

Phó Lê Minh hẹn anh ấy tối nay đi đánh quyền anh, dù sao đánh quyền anh với Phó Lê Minh luôn thua thiệt, không ngược được cơ thể anh, vậy thì ngược tâm anh một chút đi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Cố Du gọi điện thoại cho Chu Thế Tân, nói rõ suy nghĩ của bản thân, nhưng anh ta không dễ dàng buông tay. Anh ta nói anh ta thích vận động, thích leo núi, cho nên sự kiên nhẫn của anh ta cao hơn người bình thường.

Cố Du thật sự bất đắc dĩ, nói chuyện với Chu Thế Tân có chút mệt mỏi. Đây không phải vấn đề kiên nhẫn hay không, mà vấn đề ở đây là cô không có cảm giác với anh ta.

Điều gì nên nói thì cô đã nói hết rồi, còn lại cô cũng không biết làm sao, chỉ có thể tính toán từng bước.

Buổi tối tăng ca đến tám giờ tối, Cố Du và đồng nghiệp ra về.

Cô đi cùng với hai đồng nghiệp nữ ra đường bắt xe, sau đó có một chiếc SUV dừng lại.

Cố Du nhìn chiếc xe quen thuộc, nhận ra là Chu Thế Tân.

Chu Thế Tân dừng xe trước mặt cô, mở cửa bước xuống xe, trong tay cầm một hộp bánh ngọt.

Anh ta đi đến trước mặt Cố Du, cười nói: “Rốt cuộc cô cũng tan làm rồi, vất vả vậy chắc đói bụng rồi hả, tôi mua bánh cho cô.”

Cố Du không nhận, bây giờ cô cảm thấy rất đau đầu, nhưng vẫn duy trì sự lễ phép: “Cảm ơn, nhưng tôi đang giảm cân, không ăn bánh ngọt, anh ăn đi.”

Chu Thế Tân có chút xấu hổ.

“Cố Du, ai vậy?”

“Là người tặng hoa cho cô hôm nay sao?”

Hai đồng nghiệp tò mò hỏi, cũng giúp bọn họ bớt cục diện xấu hổ.

Chu Thế Tân lễ phép chào hỏi các cô: “Chào hai cô, tôi là Chu Thế Tân, đang theo đuổi Cố Du.”

Anh ta không gọi cô là Cố tiểu thư.

Đồng nghiệp Cố Du có vẻ đoán ra được tình hình, anh ta vất vả theo đuổi, nhưng Cố Du vẫn chưa đồng ý.

“Được, cố lên.”

Vừa đúng lúc có một chiếc xe taxi trống, hai cô vội vàng chào tạm biệt Cố Du rồi đi, không quấy rầy bọn họ nữa.

“Tôi đưa cô về.”

Cố Du đã xác định sẽ không ở cùng một chỗ với Chu Thế Tân, cho nên không thể để anh ta có hy vọng.

“Chu tiên sinh, tôi và anh không hợp nhau.”

Nụ cười trên mặt Chu Thế Tân có chút cứng lại, nhưng hồi phục lại rất nhanh: “Vậy làm bạn trước, tôi đã đến đây rồi, để tôi đưa cô về, tôi...”

“Bíp...”

Một chiếc Ferrari dừng lại bên cạnh bọn họ, cửa kính xe bên ghế lái phụ hạ xuống, Hoắc Diệc Thanh vươn đầu ra hỏi: “Cố Du, sao vậy? Gặp phải lưu manh sao?”

Lưu manh cái gì, sắc mặt Chu Thế Tân ngạc nhiên, đang muốn mở miệng, thì Cố Du đã nói trước: “Tổng giám đốc Hoắc đừng nói lung tung như vậy, đây là bạn tôi.”

Phó Lê Minh ngồi ở ghế lái xe, quay đầu nhìn bọn họ, nói với Hoắc Diệc Thanh: “Nói cô ấy lên xe.”

Hoắc Diệc Thanh dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Chu Thế Tân, chột nhiu mày nói với Cố Du: “Lên xe đi, tôi tiện đường đưa cô về. Không được từ chối, tôi là ông chủ của cô, bởi vì cô tăng ca, cho nên tôi phải chịu trách nhiệm với sự an toàn của nhân viên.”

Chu Thế Tân rõ ràng bị biến thành người có ý đồ không tốt, trong lòng rất bức tức, nhưng nghe bọn họ nói chuyện, biết là quan hệ cao thấp, sợ nói ra sẽ ảnh hưởng đến công việc của Cố Du, cho nên nhịn xuống.

Cố Du cân nhắc, sau đó nói với Chu Thế Tân: “Cảm ơn anh, nhưng ông chủ của tôi tiện đường, nên tôi ngồi xe ông chủ tôi là được rồi, anh cũng mau về nhà nghỉ ngơi đi, không còn sớm nữa.”

“Cố Du...” Chu Thế Tân không cam lòng, nhưng nghĩ lại thì quên đi: “Vậy cũng được, về nhà rồi thì nhớ gọi điện thoại cho tôi một tiếng, nếu không thì tôi sẽ rất lo lắng.”

Những lời này thật sự rất mờ ám, anh ta nói không nhỏ, có lẽ Hoắc Diệc Thanh và Phó Lê Minh ở trên xe cũng đã nghe thấy được.

Hiện tại Cố Du thật sự sức đầu mẻ trán, không còn cách nào khác, cô chỉ có thể ném mấy lời này ra sau đầu.

“Được, tôi đi đây, tạm biệt.”

Cố Du lên xe, cô vừa đóng cửa xe, thì Phó Lê Minh lập tức nhấn ga, xe chạy nhanh về phía trước.

Cố Du bị dọa đến mức tim đập nhanh hơn.

Hoắc Diệc Thanh: “Nè nè nè! Cậu chạy chậm một chút, chú ý an toàn.”

Tức giận thì cũng không cần phải như vậy.

Ban này xe chạy hơi nhanh, nhưng sau khi vào làn đường rồi thì tốc độ xe lại trở nên bình thường.

Hoắc Diệc Thanh quay đầu hỏi Cố Du: “Cô ngửi thấy mùi gì không?”

“Hả?” Cố Du không hiểu.

Hoắc Diệc Thanh lập tức trả lời: “Mùi chua.” Nói xong anh ấy bật cười.

Cố Du phản xạ có điều kiện nhìn kính chiếu hậu ở phía trước, không ngờ Phó Lê Minh cũng nhìn lên.

Cô lập tức dời ánh mắt, hai má không nhịn được nóng lên.

Phó Lê Minh vẫn không nói chuyện, nhưng cả người tản ra toàn khí lạnh, Cố Du có thể cảm nhận được, Hoắc Diệc Thanh vẫn còn trêu chọc râu hổ.

Hoắc Diệc Thanh không sợ Phó Lê Minh như Giang Khải. Thật ra Giang Khải không sợ, chỉ là anh ấy xem Phó Lê Minh như thần tượng, nên thái độ rất cung kính.

Hoắc Diệc Thanh và Phó Lê Minh không khác biệt về tuổi tác lắm, trước đây bọn họ là anh em chuyên đi đánh nhau.

“Cố Du, cô đã xem quyền anh chưa?” Hoắc Diệc Thanh hỏi.

Cố Du: Có xem qua trên phim.”

“Cảm thấy thế nào? Ngầu không?”

Cố Du nghĩ Hoắc Diệc Thanh đang tán gẫu với cô, nên phối hợp nói: “Ngẫu, rất sôi nổi.”

“Có muốn xem phiên bản đời thật không?”

Cố Du sững sốt.

Hoắc Diệc Thanh cười: “Tôi dẫn cô đi xem.”

“Đã trễ thế này...”

“Phòng quyền anh muốn làm một quảng cáo, một mình cô phụ trách, hôm nay tôi dẫn cô đi xem coi như để hiểu rõ hơn. Chỉ khoảng một tiếng thôi.”

Lúc Hoắc Diệc Thanh nói lời này, Phó Lê Minh quay đầu liếc nhìn anh ấy một cái.

Hoắc Diệc Thanh cũng không chột dạ, ông chủ phòng quyền anh là thầy của bọn họ, gần đây vì chuyện kinh doanh của phòng quyền anh mà thầy bọn họ phát sầu, đáng ra bọn họ nên trợ giúp.

Cố Du cân nhắc lời nói của Hoắc Diệc Thanh là thật hay giả.

“Cái này là việc riêng, cô đừng nói ra ngoài, thời gian có chút gấp, cô viết bài quảng cáo cho tốt, tôi sẽ trả thù lao cho cô.”

“Tổng giám đốc Hoắc, như vậy không tốt lắm?”

“Có gì mà không tốt, đây chỉ là một quảng cáo nhỏ, không cần phải liên quan đến nghiệp vụ công ty, cô không muốn giúp tôi hả?”

Cố Du cảm thấy đây là một cái bẫy.

“Cô không giúp tôi, thì tôi cũng không giúp cô.” Hoắc Diệc Thanh bắt đầu uy hiếp.

Cố Du suy nghĩ, tiền cô muốn trả cho Phó Lê Minh đang nằm trong tay Hoắc Diệc Thanh, hơn nữa hôm nay nhờ có anh ấy hỗ trợ, nếu không thì tình huống giữa cô và Phó Lê Minh chắc còn căng thẳng hơn nhiều.

“Thôi được rồi, cái này coi như là tôi giúp đỡ thôi, không cần trả thù lao.”

Theo lời anh ấy nói thì đây chỉ là viết bài quảng cáo, mặc dù vẫn phải suy nghĩ để viết bài, nhưng cũng không phải là việc khó.

“Ý này là muốn giúp hay không, cô không cần khách khí.”

Cố Du gật đầu đồng ý, khách khí nhiều quá thì dễ cho là đang giả bộ.

Hoắc Diệc Thanh hài lòng, quay người nhìn về phía trước.

Trong quá trình quay đầu lại, anh ấy liếc nhìn Phó Lê Minh.

Càng vất vả thì công lao càng lớn, tối nay hy vọng Phó Lê Minh có thể nhẹ tay với anh ấy.

Hơn mười phút sau, xe chạy đến phòng quyền anh.

Trong phòng tập sáng bừng, không có người nào, trên đài trống rỗng.

Một người đàn ông trung niên tóc hoa râm mặc áo Polo đi tới, Hoắc Diệc Thanh và Phó Lê Minh cùng đồng thanh: “Thầy.”

“Ừ, lâu rồi không thấy mấy đứa tới.”

Thầy của bọn họ họ Hoàng, nói vài câu với bọn họ xong thì đưa mắt nhìn ra phía sau lưng bọn họ, hỏi: “Cô gái này là?”

Hoắc Diệc Thanh nhanh nhẩu giới thiệu: “Đây là bạn của bọn con, tên Cố Du.”

Cố Du không ngờ anh ấy lại nói như vậy, cô lễ phép nói với thầy Hoàng: “Chào thầy.”

Thầy Hoàng đánh giá Cố Du, mỉm cười nói: “Ừ, chào cháu, cháu có nét mặt rất hài hòa.”

Cố Du cười cười, không nói lời nào.

“Muốn ăn gì không?” Người hỏi câu này là Phó Lê Minh, đối tượng được hỏi là Cố Du.

Cố Du hơi ngạc nhiên: “Không ăn.”

Thầy Hoàng: “Ồ đây có một chút ít điểm tâm ngọt, cháu ăn thử đi.”

Hoắc Diệc Thanh: “Đồ điểm tâm do vợ thầy làm, không mua được ở bên ngoài đâu, cô nếm thử đi.”

Cố Du: “Được, cảm ơn.”

Phó Lê Minh: “Tôi dẫn em đi lấy.”

Nói anh xong nâng bước đi vào bên trong, không cho Cố Du có cơ hội từ chối.

Cố Du hy vọng Hoắc Diệc Thanh dẫn cô đi.

“Cô gái, đi với cậu ấy đi.” Thầy Hoàng thúc giục nói.

Cố Du hết cách, đành phải đi theo sau anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Trà Đá.

Cố Du đi sau lưng Phó Lê Minh, cô vẫn duy trì khoảng cách hai thước.

Phó Lê Minh không quay đầu, bước chân không nhanh không chậm.

Quẹo trái một cái là hành lang, không mở đèn, chỉ có ánh sáng bên ngoài hắt vào, cực kỳ mờ ảo.

Hai người không ai nói với ai câu nào, trong không khí chỉ có tiếng bước chân của bọn họ. Cố Du luôn giữ vững tâm lý, điều tiết bản thân không được nghĩ nhiều, không được sợ, Phó Lê Minh là người lý trí.

Đi đến cuối hành lang, Phó Lê Minh mở cửa ra, bật đèn.

Đây là nhà bếp, anh đứng cạnh cửa, ngọn đèn bên trong chiếu vào sườn mặt anh, ngũ quan tương phản sáng tối càng khiến anh trông trở nên tuấn tú hơn.

Anh quay đầu nhìn cô, không biểu hiện gì, nói: “Vào đi.”

Cửa ra vào vốn không lớn, thân hình cao lớn của anh đứng ở đó, chặn hơn nửa đường đi vào.

Cố Du hơi nghiêng người đi vào, tránh đụng đến anh. Dù là như thế, nhưng khoảng cách gần thật sự khiến tâm tình người ta căng thẳng.

May mắn anh nhìn rất bình tĩnh, nên Cố Du thả lỏng tâm lý phòng bị.

Nhưng mà, cô vừa mới đi vào, thì phía sau lập tức vang lên tiếng đóng cửa không nặng không nhẹ. Cô còn chưa kịp xoay người, thì cổ tay đã bị anh bắt lấy.

Cô quay đầu nhìn Phó Lê Minh, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Phó Lê Minh không còn nét bình tĩnh như ban nãy, lúc này vẻ mặt của anh cực kỳ khó chịu, anh cúi đầu đối diện với Cố Du: “Em đang lui tới với người em đi xem mắt sao?”

Anh nắm chặt lấy cổ tay Cố Du khiến cô cảm thấy đau đớn, hơn nữa với giọng điệu chất vấn của anh, Cố Du không khỏi nhú mào: “Tổng giám đốc Phó, đây là chuyện của tôi.”

“Tôi đang theo đuổi em, cho nên chuyện này cũng là chuyện của tôi.”

“Anh nói chuyện không có tí logic nào hết.”

“Không đúng chỗ nào?”

“Tôi đã từ chối anh rồi.”

“Nhưng em thích tôi, em không có thích hắn.”

“Anh bị mắc bệnh tự luyến hả? Tôi thích ai hay không thích ai là do tôi quyết định.”

“Em đúng là trong ngoài không đồng nhất.” Phó Lê Minh hừ một tiếng, “Không cần lui tới với hắn nữa, cũng không cần dùng hắn làm bìa đỡ đạn.”

“Tổng giám đốc Phó, anh lo chuyện bao đồng quá rồi đó.”

“Em dám nói em...”

Cố Du sợ anh nói ra những lời trúng tim đen của cô, nên cô nhanh chóng cắt ngang anh, “Giống như bây giờ, tôi thật sự không thích anh như vậy.” Cô cúi đầu nhìn tay anh.

Phó Lê Minh lập tức hiểu ra anh đang làm đau cô, anh giảm chút sức lực, nhưng không có ý định buông tay cô ra.

“Buông tay tôi ra.” Cố Du giãy giụa, vô dụng, anh thật sự không có chút dịu dàng nào, sao có thể thích anh như thế này được đây.

Trong lòng Cố Du bắt đầu tức giận, cô nhìn anh, nói: “Tôi nói là tôi không thích anh như vậy.”

“Vậy cái này thì sao?” Lời còn chưa dứt, Phó Lê Minh buông tay cô ra, sau đó anh dùng hai tay nâng mặt cô lên, khom người hôn lên môi cô một cái.

Tất cả diễn ra trong nháy mắt, khiến Cố Du không có thời gian phản ứng.

Bờ môi của anh hơi lạnh, đối lập với phòng bếp nóng bức, Cố Du nhịn không được run cả người.

Anh nhanh chóng đứng thẳng dậy, hay tay trượt xuống bả vai cô, lực trên ngón tay không nhỏ.

“Thích không?” Anh hỏi rất nghiêm túc, giọng nói trầm thấp và có chút khàn.

Hiện tại đầu óc Cố Du trống rỗng.

Thích không? Thích không?

Cô cực kỳ hoang mang, không biết rõ đáp án.

Phó Lê Minh nở nụ cười, bởi vì anh đã nhìn thấu tâm tư cô.

Cố Du nhất thời xấu hổ, cô vuron tay đẩy anh ra.

Động tác của cô rất mạnh, anh lại đứng gần cô, cho nên tay cô trực tiếp đặt lên ngực anh, phát ra một tiếng nhỏ như tiếng đánh.

Anh có chút kinh ngạc, không ngờ cô lại làm như vậy...

Anh nâng một tay lên, Cố Du phản ứng rất nhanh, hoảng sợ lùi về phía sau.

Bàn tay Phó Lê Minh dừng ở giữa không trung, anh không nói gì mà chỉ cười, sau đó anh đặt bàn tay lên ngực xoa xoa: “Không ngờ em lại mạnh như vậy.”

Vừa rồi Cố Du nghĩ anh muốn đánh cô.

Cô đọc thấy trong ánh mắt anh là “Cười nhạo”, không thể thua cuộc, Cố Du đứng thẳng lưng, không sợ hãi nói: “Đừng xem thường tôi, tôi cũng không dễ chọc đâu.”

Ánh mắt cô vô tình nhìn đến bờ môi anh, cô lập tức tránh đi, khí thế giảm mạnh. Cô chợt phát hiện trên mặt cô đang rất nóng, cô chắc chắn mặt cô đang rất đỏ, nên cúi đầu không nhìn anh, giống như không muốn để lộ cho anh biết.

Phó Lê Minh cười, thấy cô ngượng ngùng, anh không đành lòng trên cô nữa, anh bước đến trước tủ lạnh.

Cố Du nhìn lưng anh, rốt cuộc đã có cơ hội vỗ ngực, trấn an nhịp tim đang nhảy loạn trong lồng ngực.

Không khí vừa rồi rất nguy hiểm, thiếu chút nữa là cô bị bại trận rồi.

Gian bếp không lớn, cô cảm thấy không an toàn khi cứ ở mãi trong không gian hẹp như vậy.

“Tôi ra ngoài trước...”

“Cầm lấy.”

Cố Du vừa định xoay người, thì Phó Lệ Minh đã lấy ra một cái hộp gỗ, rồi xoay người đưa cho cô.

Cố Du nhận lấy.

Phó Lệ Minh cầm một cái hộp, tay còn lại cầm ba chai nước khoáng, đóng cửa tủ lạnh lại, nói: “Đi thôi.”

Cố Du thấy anh cầm nhiều thứ, vươn một bàn tay ra, nói: “Tôi cầm giúp anh.”

Ánh mắt anh thoáng nhìn qua lòng bàn tay mềm mại của cô, từ chối: “Không cần.”

Anh cầm ba bình nước bằng một tay, tuy rằng tay anh to, ngón tay dài, nhưng bình nước bằng nhựa cứng rất cần tay.

Cố Du không thu tay lại, thái độ kiên quyết.

Vì vậy, Phó Lệ Minh đưa cho cô một chai nước, đồng thời hài lòng nói: “Đúng là một cô gái chu đáo.”

Cố Du: “...” Cô cầm chai nước chưa được hai giây, lập tức trả lại cho anh: “Tổng giám đốc Phó tự cầm đi.”

Nói xong cô xoay người dứt khoát đi ra ngoài.

Phó Lệ Minh nhìn bóng dáng cô, liếm khước miệng một chút, sau đó nở nụ cười.

Cố Du chạy một đường ra phòng tập, Phó Lệ Minh nhàn nhả đi phía sau.

Không biết thầy Hoàng đã đi đâu, Hoắc Diệc Thanh nhìn hai người bọn họ, nói: “Sao hai người đi lâu quá vậy?”

Không ai trả lời anh ấy.

“Cố Du, mặt cô...”

“Thầy đâu?” Phó Lệ Minh cắt ngang Hoắc Diệc Thanh, đồng thời liếc mắt nhìn Cố Du một cái.

Cố Du không nhìn anh, trong lòng đang rất bức bối, không hiểu tại sao lại bị hôn, quá sức thua thiệt.

Hoắc Diệc Thanh nhướn mày, biết giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó không thể nói cho ai biết, anh ấy không vạch trần: “Ừ, thầy đi ra ngoài rồi, lát nữa sẽ trở lại.”

Bên cạnh võ đài có một cái bàn gỗ đơn giản, Phó Lệ Minh đặt mọi thứ lên bàn, Cố Du cũng đi qua, đặt hộp gỗ lên bàn.

Phó Lệ Minh mở hai hộp gỗ ra, bên trong là những món điểm tâm truyền thống rất đẹp, có thể nhận thấy là tay nghề của người này rất cao, món nào nhìn cũng rất tinh xảo.

“Đẹp không? Bánh đậu xanh hoa quế và hoa đào, không ngọt lắm, ăn không sợ tăng cân.” Hoắc Diệc Thanh không hổ danh là ông chủ công ty quảng cáo, toàn đảm bảo những điều mà Cố Du sợ.

Phó Lệ Minh: “Ăn đi, nếu có tăng cân thì tiếp tục tập thể dục.”

“Tôi không sợ tăng cân.” Cố Du lấy một cái bánh bỏ vào trong miệng.

Trong khoảng thời gian này cô gầy đi mấy cân, có thể bởi vì công việc quá bận rộn, cũng có thể bởi vì thời tiết nóng lên nên cô không thèm ăn.

Cô ở chỗ này ăn bánh ngọt, Phó Lệ Minh và Hoắc Diệc Thanh đi thay quần áo đánh quyền anh.

Chỉ chốc lát sau, hai người chỉ mặc quần đùi, để ngực trần đi ra, Cố Du vừa nhìn thấy thì nhiệt độ trên mặt tăng lên.

Hoắc Diệc Thanh và Phó Lệ Minh đều cao lớn, đại khái khoảng một mét tám, Phó Lệ Minh hơi cao hơn một tí. Bình thường bọn họ đều áo mũ chỉnh tề, nhìn không ra sự khác biệt quá lớn, nhưng bây giờ bọn họ để ngực trần, cơ thể cao lớn, rắn chắc lộ ra.

Lúc trước Cố Du tập thể dục ở “Nhiên Thiều” cũng chỉ biết Phó Lệ Minh có cơ thể rất hoàn hảo, nhưng khi đó cô chỉ đơn giản là cảm thán, lúc này cô hơi xấu hổ, còn có chút rung động.

Bọn họ đi lên võ đài, mang đồ bảo hộ.

Hoắc Diệc Thanh ghé vào rào chắn trước mặt Cố Du, nói: “Cô xem cho cẩn thận, tôi trông vậy chứ rất lợi hại đấy.”

Cố Du nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của Phó Lệ Minh từ phía sau lưng Hoắc Diệc Thanh, không biết tại sao cô lại cảm thấy Phó Lệ Minh lợi hại hơn một

tí.

Cố Du: “Được, tôi sẽ xem cẩn thận.”

Phó Lê Minh: “Phải xem cậu ấy thua như thế nào.”

Lời nói này khiến Hoắc Diệc Thanh không vui, anh ấy bị kích thích, không phục mà nói với Cố Du: “Cô cược xem tôi thắng hay cậu ấy thắng?”

Phó Lê Minh: “Cược cái gì?”

Hoắc Diệc Thanh nghĩ ngợi: “Danh hiệu người đẹp trai nhất.”

Cố Du: “...”

Phó Lê Minh dừng một chút, nhìn Cố Du.

Cố Du: “Tôi không cược.”

Về mặt Hoắc Diệc Thanh thất vọng: “Cơ hội ngàn năm có một đó, đáng tiếc.”

Cố Du hoàn toàn không cảm thấy đáng tiếc.

Tiếp đó bọn họ không nói nhảm nữa, chuẩn bị vận động, sau đó bắt đầu đánh.

Quyền anh không thể so với những môn vận động khác, đây là đánh thật, mỗi một quyền đánh ra đều khiến Cố Du căng thẳng, nhìn thấy bọn họ bị đánh mà cô cảm thấy bản thân cũng đau.

Bọn họ đánh được một lúc thì thầy Hoàng đã trở lại, ngồi bên cạnh Cố Du.

“Cô gái, cô thấy món bánh thế nào?”

Cố Du lễ phép nói: “Ngon lắm ạ.”

Thầy Hoàng vui vẻ cười: “Thích là được rồi, sau này có rảnh thì đến đây chơi, vợ tôi còn có thể làm rất nhiều dạng đồ ngọt khác nhau nữa.”

“Thầy khách khí quá.” Cố Du sao có thể đến đây thường xuyên được, hôm nay chỉ là việc ngoài ý muốn.

Thầy Hoàng còn nghiêm túc nói: “Cái này không phải khách khí, bọn tôi không có con gái, nên rất thích mấy người trẻ tuổi như cô đến chơi.”

Cố Du đành phải đồng ý.

Thầy Hoàng nhìn Phó Lê Minh và Hoắc Diệc Thanh đánh quyền anh, làm như lơ đãng nói: “Lê Minh là người rất nỗ lực và chăm chỉ.”

Cố Du không nói gì.

“Thằng bé là kiểu người trong nóng ngoài lạnh, cháu đừng nhìn vẻ ngoài lạnh lùng của nó, nó rất hiếm khi cười, nhưng thâm tâm lại rất tốt. Mấy năm qua nó dốc sức lăn lộn trên thương trường, nghe bên ngoài đồn đại nó là người nhẫn tâm không từ thủ đoạn nào.” Nói đến đây, thầy Hoàng bật cười, “Thật ra lời đồn không sai, đôi khi cũng phải dùng thủ đoạn đặc biệt.”

Nói xong, ông nhìn phản ứng của Cố Du.

Trước kia Cố Du cũng nghe nói Phó Lê Minh rất đáng sợ, bây giờ ngay cả thầy anh cũng nói như vậy, nhưng trong lòng cô lại không cảm thấy anh đáng sợ nhiều như vậy.

“Cho dù bên ngoài nó đối xử với người ngoài thế nào, nhưng ít ra nó cũng rất tốt với người trong nhà.” Thầy Hoàng bổ sung một câu.

Cố Du hiểu ông muốn nói cái gì, thái độ của Phó Lê Minh đối với cô rất rõ ràng.

Cô giải thích: “Thầy Hoàng, tôi và tổng giám đốc Phó chỉ là mối quan hệ ông chủ và nhân viên, thầy đừng hiểu lầm.”

“Bây giờ thì như vậy, nhưng sau này thì chưa chắc.” Thầy Hoàng nghĩ sao thì nói vậy.

Cố Du đỏ mặt, nhất thời không biết nói gì.

Cũng không cần cô lên tiếng, bởi vì thầy Hoàng đã đặt chú ý lên võ đài, hơn nữa kích động nói: “A! Lê Minh lần này bị đánh nặng thật.”

Cố Du cũng thấy, Hoắc Diệc Thanh đánh vào sườn mặt Phó Lê Minh, có vẻ như anh bị chảy máu miệng.

Thầy Hoàng: “Mới vừa rồi còn khen nó chăm chỉ, chưa gì đã mất cảnh giác rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Editor: Trà Đá.

Trên võ đài, hai người không chỉ đơn thuần đánh nhau, mà lực vung ra cũng rất nhanh và rất mạnh, từng chút đánh lên người đối phương.

Cố Du nhìn thấy thì hoảng hồn, nhất là khi nhìn thấy vết máu trên khóe miệng Phó Lệ Minh thì cảm thấy rất đau lòng.

Hoắc Diệc Thanh tranh thủ cơ hội nhìn xuống võ đài, vừa đánh vừa lớn tiếng nói: “Cố Du, tôi nhìn có ngầu không? Khụ...”

Hoắc Diệc Thanh bị Phó Lệ Minh hung hăng đánh một quyền, khóe miệng cũng chảy máu. Anh ấy nhanh chóng giơ tay kêu ngừng lại, lau vết máu trên khóe miệng, nhìn không được chăm chọc: “Trả thù cũng quá mạnh tay rồi.”

Phó Lệ Minh: “Là do kỹ năng của cậu không tốt.”

Hoắc Diệc Thanh: “Hừ! Là do cậu ghen tỵ thì có.”

Phó Lệ Minh không để ý đến anh ấy, cõn bao tay đi về phía Cố Du, không khách khí nói: “Nước.”

Cố Du cầm hai chai nước khoáng đi qua, mặt không biến sắc đưa một chai cho Phó Lệ Minh, một chai cho Hoắc Diệc Thanh.

Hoắc Diệc Thanh cười cười, vui vẻ nói: “Cảm ơn.”

Cố Du cười đáp lại: “Không có gì.”

Cô cười rất ngọt, nhưng Phó Lệ Minh lại cảm thấy chói mắt, bởi vì nụ cười này không dành cho anh.

Phó Lệ Minh muốn một hơi hết nửa bình nước, trả lại cho Cố Du rồi nói với Hoắc Diệc Thanh: “Tiếp tục.”

Hoắc Diệc Thanh: “Nữa hả?”

Phó Lệ Minh: “Tại sao không? Cậu sợ hả?”

Hoắc Diệc Thanh nhất thời lộ ra biểu lộ tuyệt vọng.

Thầy Hoàng nhìn thấy khá thú vị, không quên thêm nắm đấm muối: “Diệc Thanh, lần này con nên cẩn thận thì hơn.”

Hoắc Diệc Thanh: “Thầy, hay là thầy dạy con hai chiêu đi.”

Mỗi người đều có điểm yếu, chỉ là có vài người rất giỏi tránh né, không đơn giản mà lộ ra. Dù sao Hoắc Diệc Thanh cũng không nhìn ra được điểm yếu của Phó Lệ Minh, chỉ có thầy Hoàng biết, đáng tiếc là thầy không nói.

Thầy Hoàng lắc đầu: “Nước tới chân mới nhảy thì có ích lợi gì? Ai bảo lúc nhỏ con cứ lười biếng, Lệ Minh chưa bao giờ như vậy.”

Sau đó ông quay đầu nói với Cố Du: “Thật đó, Lệ Minh đã cố gắng từ nhỏ.”

Cố Du tươi cười gượng ép, nói: “Vâng, tổng giám đốc Phó rất lợi hại.”

Thái độ này đương nhiên là rất qua loa.

Thầy Hoàng cũng cố gắng quá nhiều rồi, Hoắc Diệc Thanh cười trộm, Phó Lệ Minh được khen nhưng tâm tình lại không mấy vui vẻ.

Bọn họ bắt đầu một trận mới, lúc này đây bọn họ thật sự tập trung hơn rất nhiều, mỗi một quyền đều rất ác liệt, Cố Du thật sự rất lo lắng.

Lúc kết thúc, hai người đều mang vết thương tương đương nhau. Bọn họ đi xuống, đến chỗ bàn gỗ.

Người bọn họ đầy mồ hôi, Cố Du cầm khăn tay đưa tới: “Lau người đi.”

Phó Lê Minh nhận lấy, nhìn cô nói: “Cảm ơn.”

Rốt cuộc cũng biết nói cảm ơn.

Cố Du: “Không có gì.”

Thầy Hoàng vừa mới ra ngoài, bây giờ đã quay lại với một hộp thuốc.

Ông đặt lên bàn, mở ra, lấy một ít rượu thuốc và băng bông y tế. Đưa một phần cho Cố Du, nói: “Cháu thoa thuốc giúp nó, thầy sẽ thoa thuốc cho Diệc Thanh.”

Hoắc Diệc Thanh phản đối: “Thầy, sức của thầy quá mạnh, thầy giúp Lê Minh đi.”

Phó Lê Minh liếc anh ấy một cái, không đợi anh lên tiếng, thì thầy Hoàng đã đánh lên người anh ấy một cái, nói: “Không được từ chối sự yêu mến của thầy.”

“Rõ ràng là cậu ấy được yêu mến hơn.” Hoắc Diệc Thanh nói không lớn không nhỏ, mọi người ở đây nghe được rất rõ ràng.

Nội tâm Cố Du phức tạp, không rõ tại sao những người bên cạnh Phó Lê Minh lại cố gắng tác hợp cho bọn họ. Chẳng lẽ không cảm thấy sự chênh lệch giữa hai người bọn họ rất lớn sao?

Cố Du mở chai rượu thuốc ra, sau đó nói với Phó Lê Minh: “Tự anh làm đi.”

Chuyện nhỏ như vậy, anh hoàn toàn có thể tự làm được.

Phó Lê Minh nhìn cô một cái thật sâu, nói: “Vết thương nhỏ, không cần bôi thuốc.”

Thầy Hoàng và Hoắc Diệc Thanh ở bên cạnh nhìn hai người bọn họ.

Hoắc Diệc Thanh: “Khỏe miệng cậu chảy máu kia.” Cái đó là do anh ấy đánh trúng, có thể khoe khoang trước mặt Giang Khải mấy ngày rồi.

Đâu chỉ có vết máu, mà máu đã ứ đọng lại, còn có chút sưng. Trừ cái đó ra, thì xương gò má cũng bị thương, không thoa thuốc thì ngày mai vết thương sẽ bị sưng lên.

Phó Lê Minh bị thương, không còn đáng vẻ cao quý như ngày thường, mà trông có vẻ lưu manh nhiều hơn.

Phó Lê Minh đưa tay quệt khỏe miệng một chút, chạm đến miệng vết thương, tuy rằng không hề răng, nhưng Cố Du nhìn thấy anh hơi nhú mảy.

Thầy Hoàng đã bắt đầu thoa thuốc cho Hoắc Diệc Thanh, đau đến mức khiến anh ấy la lên.

Cố Du nhìn thoáng qua, so với Phó Lê Minh, thì Hoắc Diệc Thanh bị thương thê thảm hơn.

Phó Lê Minh uống hết bình nước, sau đó xoay người rời đi.

Cố Du vội vàng gọi anh: “Nè, anh không thoa thuốc sao?”

Phó Lê Minh: “Làm biếng.”

Cố Du: “Anh nên thoa thuốc đi, trông khó coi quá.”

Khó coi?

Lời này kích thích Phó Lê Minh, anh hừ cười một tiếng, không đi.

“Em thoa thuốc giúp tôi đi.” Anh dằn mặt nói.

Cố Du không muốn giúp, nhưng nghĩ lại trên mặt anh có vết thương, mà ở đây không có gương, tự mình làm có vẻ không tiện lắm.

Nếu không giúp thì có vẻ lòng dạ cô quá hẹp hòi, đang định ra tay, thì Phó Lê Minh hạ giọng nói: “Em vẫn còn giận chuyện trong bếp sao?”

Cố Du vốn sắp quên đi chuyện đó thì bây giờ lại nhớ lại tình huống và cảm giác lúc đó.

Mặt của cô lập tức nóng lên. Cô nhìn thầy Hoàng và Hoắc Diệc Thanh ở bên cạnh, bọn họ đang chăm chú thoa thuốc, Hoắc Diệc Thanh cũng đau đến mức không rảnh để chú ý đến bọn họ.

Biết bọn họ không nghe thấy, Cố Du thoải mái hơn một chút, quay đầu lại, vô tình phát hiện ý cười trong mắt Phó Lê Minh.

Vừa rồi Hoắc Diệc Thanh bị đánh cũng không la lớn thảm như vậy, bây giờ phản ứng lúc được thoa thuốc lại quá lớn.

Như vậy Phó Lê Minh...

“Tổng giám đốc Phó, anh ngồi xuống đi, tôi thoa thuốc giúp anh.” Vẻ mặt của cô rất giao hoạt.

Phó Lê Minh nhìn có vẻ không giống với Hoắc Diệc Thanh, anh ngồi xuống rồi nói: “Em làm đi.”

Lời nói của anh làm cho nội tâm đang hưng phấn của Cố Du bị giảm đi chút ít, có vẻ như ý đồ của cô đã bị anh nhìn thấu.

Nhưng cô mặc kệ, bây giờ cô rất thích thoa thuốc cho anh.

Khóe miệng có vết thương, phải sát trùng, cho nên phải dùng đến cồn i-ốt.

Cố Du dùng bông y tế thấm nước sát trùng, sau đó lau nhẹ lên khóe miệng anh.

Miệng vết thương bị nước sát trùng kích thích, bắt đầu đau, hơn nữa động tác của Cố Du không nhẹ, Phó Lê Minh chắc chắn là rất đau, nhưng vẻ mặt của anh lại không xuất hiện một tia biến hóa nào.

Cố Du có chút thất vọng.

Cô tiếp tục sát trùng vết thương.

Hai người mặt đối mặt. Anh ngồi, cô đứng, anh ngẩng đầu, cô cúi đầu, cả hai đều đang nhìn đối phương.

Cố Du không nhìn vào mắt anh, nhưng cô vẫn cảm giác anh đang nhìn cô, ngoài mặt thì cô bình tĩnh, nhưng nội tâm thì không bình tĩnh nổi.

Đột nhiên, cô thấy khóe miệng anh hơi nhếch, ánh mắt cô dời về ánh mắt anh, có vẻ như anh đang cười.

Cười cái gì?

Cố Du bắt đầu xấu hổ, động tác mạnh hơn, rõ ràng là đang trả thù.

Đúng lúc này, cổ tay cô bị bắt lấy.

Phó Lê Minh: “Có vẻ như tra tấn tôi rất vui?”

Anh híp mắt, khóe miệng có ý cười. Cố Du cố gắng trấn định bản thân, phủ nhận: “Tôi tra tấn anh lúc nào, tôi chỉ đang giúp anh khử trùng vết thương thôi.”

“Tim của em đập rất nhanh.” Anh đột nhiên nói ra câu này.

Cố Du vẫn phủ nhận như trước: “Nhịp tim của tôi đập bình thường.”

Hôm nay cô mặc áo liền váy sát nách, anh đang nắm lấy cổ tay trần của cô, cho nên có thể cảm nhận được mạch đập của cô.

Lúc này Cố Du mới kịp phản ứng, tức giận rút tay về.

Bên cạnh không biết yên tĩnh từ lúc nào, đang nhìn hai người bọn họ. Sau khi Cố Du phát hiện ra, thầy Hoàng vội lên tiếng trách cứ Hoắc Lê Minh, giữ thể diện cho Cố Du: “Phải biết dịu dàng với con gái một chút, con hung dữ quá đó.”

Phó Lê Minh: “Dịu dàng... Dạ, con biết rồi.”

Người rõ ràng không dịu dàng là Cố Du, lúc này cô chột dạ, còn xấu hổ nữa.

Thầy Hoàng đi tới, nói với Phó Lê Minh: “Đưa tay đây.”

Phó Lê Minh nhú mồm, không hiểu nhưng vẫn đưa tay ra.

Thầy Hoàng lại đề lên mạch tay anh, hai giây, ông quả quyết nói: “Nhịp tim của con cũng đập rất nhanh nè.”

Nói xong ông lập tức thả tay anh ra, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Vậy mà dám ở đó lên mặt nói người khác.”

Sắc mặt Phó Lê Minh không đổi, không nói gì hết.

Cố Du cũng im lặng, nhưng chỉ có một mình cô biết, trong lòng cô đang rất vui vẻ.

Một đêm đặc biệt này cũng khiến cho người ta tràn trọc một đêm.

Ngày hôm sau, mọi thứ lại trở lại quỹ đạo như bình thường.

Hôm nay Dung thị muốn qua Sang Thành nói chuyện hợp tác, Dung Tĩnh cũng đến.

Từ sau khi có bài báo đình chính, thì Dung Tĩnh cũng không qua Sang Thành, nghe nói cô ta đi công tác ở nước ngoài.

Cố Du phụ trách chuẩn bị công việc cho buổi họp, cả việc sắp xếp bàn ghế, chuẩn bị nước trà, mọi thứ đều làm rất tốt.

Sắp bắt đầu cuộc họp, Cố Du đi ra cửa đứng chờ. Không bao lâu thì bọn họ đến, điều khiến cô bất ngờ chính là Phó Lệ Minh lại đi cùng bọn họ.

Hon nữa, Dung Tĩnh đi bên cạnh anh, nói cười vui vẻ.

Phó Lệ Minh có vẻ lạnh nhạt, nhưng cũng không có phản ứng chán ghét.

Cố Du có chút thất thần, cho đến khi ánh mắt Phó Lệ Minh lướt qua cô, thì cô mới hoàn hồn, nhiệt tình tiếp đón.

Sau khi mọi người vào phòng họp, ngồi xuống, Cố Du bắt đầu phát tài liệu. Đầu tiên là Phó Lệ Minh, cô còn chưa đặt tài liệu xuống bàn, thì anh đã vươn tay tiếp nhận.

Dưới tờ giấy A4, ngón tay anh đụng phải tay cô, không biết là cố ý hay vô tình.

Phó Lệ Minh khách khí: “Cảm ơn.”

Cố Du thu tay lại, nói: “Không có gì.”

Phó Lệ Minh là nhân vật quan trọng, tất cả mọi người đều chú ý đến anh, cho nên bọn họ đều nghe thấy màn đối thoại vừa rồi, nhưng may thay đều không cảm thấy có gì không ổn.

Ngoại trừ Dung Tĩnh.

Lúc Cố Du đến chỗ Dung Tĩnh, cô ta nở nụ cười, nói: “Có thể đổi cho tôi một tách cà phê không? Tôi không muốn uống nước khoáng.”

Cố Du định lên tiếng đồng ý, thì Phó Lệ Minh đã mở miệng trước: “Trương Bán, cậu đi pha một tách cà phê cho Dung tiểu thư.”

Nụ cười trên mặt Dung Tĩnh cứng đờ: “Chuyện này không cần phiền trợ lý Trương, lát nữa Cố tiểu thư rảnh rồi thì có thể lấy cho tôi tách cà phê cũng được.”

Lần trước cô ta hỏi thăm Cố Du về chuyện của Phó Lệ Minh không được, mà Cố Du cũng không nhận tiền của cô ta, kỳ thật cô ta đã có vài suy nghĩ trong lòng. Vừa mới thấy thái độ của Phó Lệ Minh đối với Cố Du không giống như đối với những cô gái khác, trực giác của phụ nữ nói cho cô ta biết Cố Du không đơn giản.

Dung Tĩnh cố gắng giữ vững vẻ ung dung, nhưng dù sao trong nhà cô ta cũng là con gái duy nhất, được cưng chiều từ nhỏ, cho nên cũng có tính khí của đại tiểu thư.

Vừa rồi cô ta khó chịu, nên muốn kiểm chút chuyện với Cố Du, nhưng chuyện này cũng đâu thể tính là quá phận, Cố Du là người mới ở Sang Thành, việc bụng trà rót nước không phải do người mới làm sao?

Sắc mặt Phó Lệ Minh nghiêm túc, nói: “Lần họp bàn này do Cố Du phụ trách, cô ấy bận rộn nhiều việc, cũng rất quan trọng, mấy chuyện vặt không cần tìm cô ấy.”

Bộ dáng bảo vệ rất rõ ràng.

Nhân viên Sang Thành nhìn nhau, trong lòng khó hiểu, không phải hai lần trước anh còn làm khó dễ với Cố Du sao, sao bây giờ lại thay đổi thái độ như thế?

Mọi người nhanh chóng có câu trả lời, tổng giám đốc Phó đang bệnh vực nhân viên của mình, hon nữa so với Dung Tĩnh thì Cố Du đáng yêu hơn.

Ít nhất Cố Du không trông giả tạo giống Dung Tĩnh.

Hai gò má Dung Tĩnh đỏ lên, không tiếp tục đề tài này nữa.

Cuộc họp bắt đầu được nửa tiếng, Hoắc Diệc Thanh mới chậm rãi tiến vào, anh ấy vừa vào thì Phó Lệ Minh không ở lại đó nữa, mà đi lên tầng cao nhất.

Lần họp tác này có vẻ quan trọng, là quảng cáo hàng đầu bên Dung thị, đầu tư rất lớn, còn yêu cầu phải có siêu sao trong quảng cáo. Yêu cầu của bọn họ cũng rất cao, hai bên đều vì lợi ích mà ra sức thể hiện.

Cuộc họp kết thúc vừa giữa trưa, theo như thường lệ, Sang Thành đặt một chỗ ăn cơm ở khách sạn.

“Cố Du, cô mang tài liệu này đến văn phòng tổng giám đốc Phó, thuận tiện mời cậu ấy đi ăn cơm luôn.” Cuộc họp vừa kết thúc, Hoắc Diệc Thanh lập tức phân công, nói.

Anh ấy tôi chậm, nên không biết chuyện phát sinh trước đó.

Dung Tĩnh ở bên cạnh, nghe vậy thì nhanh miệng nói: “Tôi đi với Cố tiểu thư, vừa hay tôi có việc cần tìm Phó tiên sinh.”

Lời tác giả: Tiểu kịch trường:

Không biết bao lâu sau...

Phó Lệ Minh ở nhà tập đánh bao cát, Cố Du ở bên cạnh nhìn, vẻ mặt rối rắm.

Phó Lệ Minh thấy thế, đi qua hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Cố Du: “Em đang nghĩ nếu như nắm đấm của anh mà đánh lên người em thì sẽ như thế nào nhỉ?”

Phó Lệ Minh: “Tại sao anh phải đánh em?”

Cố Du: “Vì em chọc giận anh.”

Phó Lệ Minh: “Vậy thì em đừng chọc giận anh là được.”

Cố Du: “Sao được chứ.”

Phó Lệ Minh: “Vậy thì bình thường em đối với anh tốt một chút, sau đó em có lỡ chọc giận anh thì anh sẽ nhớ đến những ưu điểm của em, không đánh em đâu.”

Cố Du: “Làm thế nào mới được coi là đối xử tốt với anh?”

Phó Lệ Minh: “Lúc ở trên giường thì không được từ chối anh.”

Cố Du: “Không phải sao? Ai bảo anh tối nào cũng giằng vò em nhiều lần như vậy...”

Phó Lệ Minh: “Vậy thì chia ra là được.”

Cố Du: “Chia ra... A! Sao anh ôm em?”

Phó Lệ Minh: “Bây giờ làm một lần, thì buổi tối có thể cho em đi ngủ sớm một chút.”

Cố Du: “Không được! Để đến tối đi.”

Phó Lệ Minh: “Không được, bây giờ anh muốn em rồi.”

Ban ngày ban mặt, Cố Du bị anh giằng vò đến mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Trà Đá.

Cố Du ôm tài liệu trước ngực, đứng chờ thang máy với Dung Tĩnh.

Dung Tĩnh cầm túi xách hàng hiệu, hơn hai mươi vạn. Nữ đồng nghiệp trong Sang Thành có bàn tán qua, ai nấy đều tỏ vẻ hâm mộ.

Cố Du thật sự không hâm mộ, người giàu có cách sống của người giàu, bọn họ không giống người bình thường, cũng có thể rất vui vẻ.

Cô không chủ động nói chuyện, dù sao Dung Tĩnh cũng đã bày ra thái độ không thích cô, cần gì phải làm mấy chuyện vô vị.

Thang máy phải một lúc nữa mới đến, Dung Tĩnh quay đầu liếc mắt đánh giá Cố Du, nói: “Hôm nay cô ăn mặc cũng rất trẻ trung, không giống phong

cách trước kia.”

Cô ta nói chuyện phiếm, nhưng trong lời nói có vẻ có thâm ý.

Hôm nay Cố Du mặc áo lụa sơ mi trắng, phối hợp với váy da ngắn màu hồng nhạt, không tính là trẻ trung, nhưng nhìn rất năng động. Về phần phong cách trước đó của cô, thì có khác biệt, nhưng cũng không làm trái quy định ở Sang Thành.

Dung Tinh ăn mặc rất chuyên nghiệp, tóc vén lên. Cô ta lớn hơn Cố Du hai tuổi, nhưng bây giờ nhìn trưởng thành hơn Cố Du.

Quan trọng là gương mặt của Cố Du xinh đẹp hơn cô ta.

Dung Tinh càng nhìn càng không thích.

“Trước đó đồng nghiệp nói tôi ăn mặc già dặn quá, cho nên tôi đổi phong cách.” Cố Du chỉ nói đơn giản.

Già dặn cái gì, Dung Tinh lạnh mặt: “Phải không? Hay là vì ai đó mà ăn mặc đẹp hơn?”

Cố Du: “Tôi ăn mặc để làm hài lòng bản thân, tại sao phụ nữ lại phải sống vì đàn ông?”

“Ai cũng muốn câu được con rùa vàng.”

“Cũng có người khác biệt.”

“Đing.” Thang máy đến.

Trong thang máy có người, rốt cuộc Cố Du cũng không cần thảo luận về đề tài nhảm chán kia với Dung Tinh nữa.

Đến tầng cao nhất, Dung Tinh ngừng đầu ưỡn ngực đi về phía trước, đến trước cửa văn phòng Phó Lê Minh, Trương Bản gọi vào xin chỉ thị.

“Tổng giám đốc Phó, Dung tiểu thư...”

“Không rảnh.” Phó Lê Minh lạnh lùng nói.

Lời còn chưa nói hết, Trương Bản nhìn thoáng qua Dung tinh, kiên trì tiếp tục: “... Và Cố Du đến tìm.”

Phó Lê Minh đang chuẩn bị cúp máy thì sửa lời: “Cho họ vào đi.”

Trương Bản đi qua mở cửa, Dung Tinh đi vào, Cố Du theo sát phía sau.

Phó Lê Minh ngồi ở bàn làm việc, trong tay còn cầm bút máy, gương mặt lạnh lùng: “Tìm tôi có việc gì?”

Dung Tinh dịu dàng nói: “Cố Du nói trước đi.”

Cố Du cầu còn không được, tiến lên đưa tài liệu cho Phó Lê Minh, khiêm tốn nói: “Tổng giám đốc Phó, tổng giám đốc Hoắc muốn đưa tài liệu này cho anh.”

Phó Lê Minh nhận lấy tài liệu, làm như cẩn thận xem qua.

Cố Du: “Tổng giám đốc Phó, không còn việc gì nữa thì tôi xin phép.”

“Có việc.” Anh không ngẩng đầu lên, nói.

“Anh nói đi, tổng giám đốc Phó.”

“Lát nữa nói sau.” Anh đặt tài liệu qua một bên, sau đó nhìn Dung Tinh: “Dung tiểu thư có chuyện gì thì nói đi.”

Dung Tinh liếc mắt nhìn Cố Du một cái, Cố Du lập tức hiểu ra: “Tôi ra ngoài trước,”

Cô vừa nói vừa xoay người rời đi, cũng không ngờ bị Phó Lê Minh ngăn lại: “Cô ở lại đây, tôi và Dung tiểu thư không có chuyện gì bí mật mà không thể cho người khác nghe được.”

Cố Du dừng chân, đồng thời cũng cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt từ Dung Tinh. Nếu cô thật sự ở lại, thì có lẽ Dung Tinh sẽ thăm mắng cô trong lòng.

“Tổng giám đốc Phó, tôi có việc cần ra ngoài một lát.” Cố Du nói.

“Cô có việc gì?” Phó Lê Minh không nhân nhượng.

Cố Du: “Tôi muốn đi toilet.”

Phó Lê Minh kinh ngạc nhìn cô, Cố Du đứng thẳng lưng, không có một chút chột dạ nào.

Lời cô nói rõ ràng chỉ là cái cớ, nhưng biết làm sao đây?

Phó Lê Minh trầm giọng: “Cô đi đi.”

Khỏe môi Cố Du khẽ nhếch, xoay người rời đi, lúc đi ra ngoài còn không quên đóng cửa lại cẩn thận.

Cô đi toilet rửa tay, lúc quay về thì thấy Dung Tĩnh đi ra khỏi văn phòng của Phó Lê Minh.

Nhanh như vậy đã ra rồi sao?

“Cố Du, vào đây.” Bên trong truyền đến giọng nói ra lệnh của Phó Lê Minh.

Dung Tĩnh liếc mắt nhìn Cố Du, trong ánh mắt mang theo tia khinh miệt.

Cố Du giả vờ như không nhận ra, cô cất bước đi qua.

Vừa đến trước cửa, thì phát hiện Phó Lê Minh đi ra. Anh nói với Trương Bản: “Cậu lái xe đưa Dung tiểu thư đến chỗ nhà hàng đã đặt trước.”

Trương Bản: “Tôi biết rồi.”

Dung Tĩnh: “Vậy còn anh?”

Phó Lê Minh: “Tôi còn bận rất nhiều việc.”

“Cố Du thì sao?” Dung Tĩnh lại hỏi.

Về chuyện này, Cố Du cũng đang muốn biết.

Phó Lê Minh nghiêm khắc nói với Cố Du: “Tài liệu làm lung tung hết cả lên, phải sửa lại một lần nữa.”

Cố Du không nói gì, tài liệu hoàn toàn không có vấn đề gì, anh đang lấy việc công làm việc tư.

“Ăn trưa xong rồi sửa lại vẫn không muốn, tổng giám đốc Phó khắt khe với nhân viên quá cũng không tốt.” Dung Tĩnh mỉm cười khuyên nhủ.

Phó Lê Minh lạnh lùng nói: “Nhân viên của tôi tôi biết xử lý như thế nào, Trương Bản, mau đưa Dung tiểu thư đi.”

“Vâng.” Trương Bản đi đến bên cạnh Dung Tĩnh, “Dung tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Dung Tĩnh mỉm môi, khôi phục vẻ ung dung: “Được, Phó tiên sinh, tạm biệt.”

Cố Du nhìn bóng dáng Dung Tĩnh rời đi, cô thật sự cũng muốn rời đi với Dung Tĩnh.

“Nhìn cái gì? Vào đi.” Giọng điệu Phó Lê Minh không tốt.

Hung dữ, sao mà không có một chút đáng đáp thân thiện như tôi qua chứ.

Cố Du nhớ lại chuyện tối qua, trong lòng hơi bức bối.

“Tài liệu không có vấn đề gì hết, tôi làm tám bia đỡ đạn cũng hết tác dụng rồi, có thể nghỉ trưa được chưa?”

Bộ dáng của cô rất kiêu ngạo, Phó Lê Minh rất thích, tâm tình anh tốt lên một chút: “Có cái này muốn đưa cho em.”

Anh đi đến bàn làm việc, Cố Du do dự một lúc, cùng đi vào, cô ý không đóng cửa.

Anh khom người mở ngăn kéo bàn, lấy ra một hộp màu hồng nhạt.

“Cầm lấy.”

“Đây là cái gì?” Cố Du cũng không dễ dàng nhận đồ của người khác.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy một hộp giấy được đóng gói có viết chữ phồn thể “Rượu thuốc” gì đó.

Bàn làm việc của Phó Lê Minh rất lớn, nhưng không đặt nhiều đồ lắm, hầu hết bàn làm việc đều trống. Vừa rồi không có cái này.

Cho nên cái này là do Dung Tĩnh để lại?

Phó Lê Minh nhìn theo ánh mắt của cô, nói: “Cái này của Dung Tinh đưa.”

Anh quan sát phản ứng của Cố Du.

Cố Du hiểu rõ, gật đầu: “Dung tiểu thư rất có lòng.”

Dung Tinh quả thật rất có lòng, hôm qua anh đánh boxing bị thương, hôm nay cô ta đã mang rượu thuốc đến.

Phó Lê Minh biết việc này liên quan đến Phó Khai Nguyên, sáng nay anh ăn sáng với ông, chắc ông cũng thấy vết thương nơi khóe miệng anh.

Nhưng chuyện này không quan trọng.

“Em thật là không có lương tâm.” Phó Lê Minh không nhìn thấy biểu hiện ghen nào ở Cố Du, trong lòng cảm thấy thất vọng.

Cố Du nghiêm mặt một chút.

Phó Lê Minh khẽ cười một tiếng: “Xem ra em thật sự tin tưởng tôi với Dung Tinh không có gì hết.” Anh cũng không quan tâm mấy chuyện ăn giấm vụn vặt, ngoại trừ lý trí thì quả thật không có lương tâm.

Cố Du không ngờ anh lại nói mấy lời mập mờ, cô dứt khoát tiến lên lấy món đồ anh đưa cho cô, dù sao là hộp đóng gói, chắc không phải trang sức quý giá gì.

“Đây là cái gì?”

“Tự mở xem đi.”

Cố Du mở ra, bên trong có bốn khối chocolate, hình dạng khác nhau, nhìn có vẻ vừa đẹp vừa ngon.

Phó Lê Minh: “Cô biết em hôm qua đến phòng tập quyền anh, tiếc là không gặp được em, cho nên làm cái này tặng em.”

Thật ra vợ chồng thầy Hoàng nói anh dẫn bạn gái tương lai đến, đồng thời bọn họ không tin vào khả năng theo đuổi của Phó Lê Minh, nên bọn họ nghĩ ra biện pháp làm chocolate.

Thật ra bọn họ làm chocolate rồi nói Phó Lê Minh lấy danh nghĩa đưa cho Cố Du, nhưng Phó Lê Minh cảm thấy bản thân anh mà đưa thì cô sẽ không nhận, nên mới nói rõ tình hình thực tế.

Anh lo ngại là có lý, sau khi biết là cô Hoàng tặng, trong lòng cô tuy có chút bối rối, nhưng cô vẫn mặt dày nhận lấy.

Cố lấy ra một cái, là hình một con chim cánh cụt nhỏ, con gái hoàn toàn không thể chống cự nổi với mấy thứ đáng yêu như thế này, trong mắt cô lộ ra vẻ vui mừng.

Phó Lê Minh: “Nhanh ăn đi.”

Cố Du nhìn ngắm con chim cánh cụt: “Ăn thì tiếc lắm.”

“Chỉ là chocolate thôi mà.”

“Không, đây là chim cánh cụt nhỏ, còn có gấu mèo nhỏ.”

“Chẳng lẽ em muốn mang đi?” Phó Lê Minh nhún mày, “Không sợ bị người khác nhìn thấy à.”

Cố Du không bỏ được cũng không nỡ ăn, dù sao cô cũng còn đang muốn giảm cân: “Thôi quên đi, tôi không thể nhận món quà này, tổng giám đốc Phó giữ lấy mà ăn đi.”

“Ngọt mà ngấy lắm, không ăn.”

Cố Du nhớ lại lần trước ăn sáng chung với anh, anh đã ăn rất nhiều món ngọt.

“Một ngày anh ăn một cái thôi, không ngọt đâu.”

“Không ăn.”

Cố Du nhún vai, không nói nữa. Đúng lúc này, điện thoại di động của cô vang lên, cô tưởng là đồng nghiệp, nên lấy ra xem.

Khi thấy ba chữ “Chu tiên sinh”, thần sắc cô khẽ thay đổi.

“Tôi đi nghe điện thoại.”

“Ai gọi?” Phó Lệ Minh đoán, “Người xem mắt lần trước hả?”

Không gian vắng phòng rộng rãi, tiếng chuông điện thoại vang lên cực kỳ rõ ràng.

Cố Du chân chừ một lát, gật đầu.

“Cúp máy đi.” Phó Lệ Minh lạnh lùng nói.

Cố Du không thèm nghe lời anh, xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nghe máy.

“Alo.”

“Cố Du, cô được nghỉ trưa chưa?” Chu Thế Tân hỏi.

Cố Du: “Bây giờ chưa được nghỉ trưa, anh có việc gì không?”

Lúc này, cô đã đi ra tới bên ngoài.

Giọng điệu Chu Thế Tân thoải mái: “À thì tôi muốn mời cô đi ăn tối nay, tôi biết một quán ăn Quảng Đông mới mở, danh tiếng rất được, muốn dẫn cô đến ăn thử.”

Cố Du khéo léo từ chối: “Trong khoảng thời gian này tôi phải tăng ca.”

“Tăng ca đến mấy giờ? Bọn họ mở cửa đến chín giờ lận.”

“Không xác định được thời gian.” Thật ra đây không phải trọng điểm, Cố Du nhẫn tâm nói: “Chu tiên sinh, tối hôm qua tôi suy nghĩ rất nhiều, tôi cảm thấy chúng ta không hợp, hy vọng anh có thể sớm tìm được người thích hợp...”

“Tại sao cô không cho chúng ta một cơ hội để tìm hiểu nhau? Tình cảm vững chắc đều do lâu ngày sinh tình, cái gì mà nhất kiến chung tình, đột nhiên rung động rồi nhớ mãi không quên, phần lớn là không thể lâu dài.”

Cố Du: “Tôi tin tưởng cảm giác của tôi, nhiều khi cảm giác có thể xác định được người kia có thích hợp với mình hay không.”

Chu Thế Tân châm chọc cười một chút: “Cô còn chưa đủ thuần thực, cho nên mới có suy nghĩ như vậy, sống chỉ cần yên ổn là được rồi.”

Nghe anh ta nói như vậy thì Cố Du mất hứng: “Nếu chỉ cần yên ổn sống qua ngày, thì tôi chỉ cần sống một mình là đủ rồi.”

“Một người thì rất cô đơn, sinh bệnh cũng không có ai chăm sóc.” Giọng điệu Chu Thế Tân dịu lại.

Cố Du thật sự cảm thấy không thể hòa hợp với anh ta: “Chu tiên sinh, những điều này tôi sẽ...”

Cô còn chưa nói dứt lời, thì điện thoại đã bị đoạt đi.

Phó Lệ Minh không biết đã đứng đây từ lúc nào, anh nghe điện thoại, giọng nói lạnh lùng: “Cố Du đã có người mình thích, anh đừng làm phiền cô ấy nữa.”

Nói xong, anh cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Phó Lệ Minh trả lại di động cho Cố Du, nói: “Đi ăn cơm.”

Anh tự tiện ra tay, vượt quá chức phận, bây giờ lại coi như không có gì xảy ra, lại còn kêu cô đi ăn cơm.

“Tổng giám đốc Phó...” Cô cảm thấy chuyện này cần phải nói, “Anh không được như vậy.”

Phó Lê Minh ngao ngễ nói: “Em không thích anh ta, tôi chỉ giúp em từ chối thôi, kết quả như vậy không tốt sao?”

Cố Du: “Tôi cũng từ chối anh.”

Phó Lê Minh nheo mắt, bị từ chối mấy lần cũng rất đả kích, nhưng anh không phải người bình thường.

“Em từ chối tôi không phải vì em không thích tôi, mà vì không tin là tôi có thật lòng với em không.”

Cố Du mím môi không nói.

Phó Lê Minh tiếp tục: “Tôi chỉ muốn nói với em là tôi càng ngày càng thích em, cho nên tôi sẽ không dễ dàng buông tay, cũng sẽ không để em chạy thoát đâu.”

Lúc anh nói lời này thì thái độ rất kiên quyết.

“Dựa vào cái gì mà anh thích tôi thì tôi sẽ phải theo anh?” Cố Du cảm giác bản thân như là con mồi của anh, khiến cô không vui.

“Không phải tôi muốn em phải nghe theo tôi, nhưng tôi chỉ muốn cho em biết là tôi không đùa giỡn với em.”

Cố Du: “Nhìn không ra.” Dù sao bây giờ cũng giống như đang chơi một trò chơi.

“Cố Du, em đừng có mãi trốn trong mai rùa của bản thân nữa, tôi không muốn dùng sức mạnh ép em.”

Đây là... Uy hiếp?

Đây là thái độ theo đuổi một người?

Cố Du nhìn anh một cách khó tin.

Phó Lê Minh ý thức được thái độ của mình quá cứng rắn, Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh đã dặn dò anh phải dịu dàng với Cố Du, nếu không sẽ dọa cô chạy mất. Bây giờ anh đang lo sợ sẽ dọa cô chạy mất.

Giọng anh dịu đi: “Thôi được rồi, tôi không bắt buộc em, em cũng đừng luôn trốn tránh tôi, chúng ta cho nhau một chút thời gian.”

“Chu tiên sinh cũng nói kiểu này.” Nhưng cô lại cảm thấy phản cảm với lời nói của Chu tiên sinh, còn khi Phó Lê Minh nói ra, thì trong lòng cô chỉ cảm thấy rung động.

“Đừng so sánh tôi với hắn.” Phó Lê Minh không vui, thần sắc của anh kiêu ngạo.

Cố Du thấp giọng trêu chọc: “Tổng giám đốc lớn khinh thường người thường.”

Phó Lê Minh nghe thấy, sửa lại: “Hắn không phải người em thích, nhưng tôi là người em thích, không thể so sánh với nhau được.”

Cố Du: “...Tôi đi ăn cơm đây.”

Không ngờ người đàn ông này lại ăn nói khéo léo như vậy, Cố Du không muốn đòi co nữa, đến cuối cùng thì chỉ có cô là người thua thiệt.

Cô xoay người bước đi, bước chân có chút mạnh, rõ ràng là không vui.

Hoặc nói là thẹn quá hóa giận.

Phó Lê Minh nhìn theo bóng lưng cô, khóe miệng hiện lên một tia cười, lập tức theo sau.

Giờ này nhân viên cũng không nhiều, hơn nữa bọn họ cũng đã tan tầm đi ăn cơm trưa, chỉ còn hai người bọn họ.

Vào tháng máy, Cố Du nhấn tầng “3”, là chỗ nhà ăn. Phó Lê Minh vươn tay ra, nhấn tầng “B2”, hủy bỏ tầng “3”.

Anh nói: “Đi ăn cơm với tôi.”

Cố Du lại nhấn tầng “3”, mang theo tia khiêu khích, nói: “Anh đi ăn với tôi ở tầng 3 nhé.”

Phó Lê Minh nhướn mày, gật đầu: “Được.”

Cố Du sững sờ: “Tôi nói đùa thôi, tổng giám đốc Hoắc và nhóm người Dung thị ăn cơm ở khách sạn Hoa Phong.”

“Không đi.”

“Như vậy không được.”

Phó Lê Minh hỏi: “Em hy vọng tôi tới đó sao?” Ăn cơm chung với Dung Tinh.

Cố Du: “Không liên quan đến tôi.”

Chưa đầy một lúc, bọn họ đi vào nhà ăn.

Lúc này nhà ăn đã kín người hết chỗ, nhưng tổng giám đốc đã đến đây, thì sẽ có người nhường chỗ.

Cố Du ngồi bên cạnh Phó Lê Minh, vừa cầm lấy đôi đũa, thì Hoắc Diệc Thanh gọi điện thoại tới.

“Cậu không đến sao?”

“Ừ.” Nói xong, Phó Lê Minh bổ sung thêm một câu: “Cố Du cũng không đi.”

Hoắc Diệc Thanh lập tức hiểu ra, nhưng anh ấy vẫn nhắc nhở: “Kiềm chế một chút, nếu không bị nhân viên công ty phát hiện hai người cùng nhau ăn cơm, thì toàn bộ công ty sẽ ồn ào lắm đó.”

Phó Lê Minh quét mắt nhìn một vòng xung quanh, nói với Hoắc Diệc Thanh: “Bọn tôi đang ở nhà ăn ở công ty đây.”

Hoắc Diệc Thanh: “Há?”

Phó Lê Minh cúp điện thoại, làm trễ giờ cơm của anh.

Cố Du ở bên cạnh vẫn cố gắng duy trì khoảng cách, cầm đầu ăn, không nói chuyện với Phó Lê Minh. Nói như vậy, mọi người có thể sẽ không suy nghĩ nhiều.

Nhân viên Sang Thành ăn xong rồi đứng dậy rời đi, Cố Du ăn được một nửa, không ăn nữa, gọi đồng nghiệp rồi theo chân bọn họ rời đi cùng nhau.

Cô không nói lời tạm biệt với Phó Lê Minh, nhân viên cũng không để ý đến thái độ không lễ phép đối với ông chủ của cô.

Phó Lê Minh cũng không ngại, để cho cô chạy đi.

~

Buổi tối, Chu Thế Tân nhắn tin cho cô hỏi người đàn ông lúc trưa là ai, nói như vậy là có thật hay không?

Cố Du chưa từng có nhiều do dự, nói là sự thật.

Chu Thế Tân không nhắn tin trả lời lại.

Sau đó Dịch Huyền gọi điện thoại tới, cảm xúc không tốt.

“Nè, cậu nói xem thân phận cách biệt có phải không thích hợp ở chung một chỗ không?” Cô ấy mở miệng hỏi cái này, trong lòng Cố Du chột dạ.

“Không phải trước đó cậu nói cậu không sợ sao?”

“Nhưng khổ quá à.”

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Dịch Huyền thở dài, nói: “Quản lý của anh ấy phản đối bọn tớ bên nhau, nói là sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh ấy. Anh ấy có rất nhiều fan nữ, nếu biết bọn tớ bên nhau, thì sự nổi tiếng của anh ấy sẽ suy giảm.”

Cố Du không biết nói gì.

“Nếu như anh ấy không phải là ngôi sao thì tốt rồi.”

“Nhưng thái độ của anh ấy thì sao?” Cố Du hỏi, kỳ thật máu chốt vẫn nằm ở người trong cuộc.

“Anh ấy nói tạm thời không công khai, vẫn giữ bí mật. Cố Du, tớ hiểu cách làm này, nhưng tớ lại cảm thấy đau lòng, tớ đột nhiên cảm thấy anh ấy cũng không thật sự thích tớ. Nếu anh ấy đã thề là chỉ cần ở cùng với tớ thì không sợ gì hết, tớ cũng sẽ vì cái này mà tình nguyện trốn sau lưng không cho người khác phát hiện. Cậu nói có phải là tớ quá tham lam rồi không?”

Trong lòng Cố Du khó chịu, chuyện mà con gái quan tâm nhất đó chính là tình cảm thật sự của đối phương. Cô không biết an ủi Dịch Huyền như thế

nào, chuyện tình cảm thì người ngoài đâu thể quyết được.

“Bây giờ cậu đừng nghĩ lung tung nữa, phải nói chuyện với anh ấy, có lẽ anh ấy cũng có nhiều băn khoăn, chứ vẫn thật sự quan tâm đến cậu.”

“Tớ cảm thấy bọn tớ có lẽ không thích hợp rồi.”

“Cậu đừng có bi quan như vậy, chính cậu cũng đã nói là một khi yêu thì sẽ không sợ hãi nữa.”

“Có lẽ là không yêu nhau đến mức như vậy.” Dịch Huyền phiền muộn nói, tiếp giây sau, cô ấy lại nói: “Cuối tuần này tớ về, cậu đi đây với tớ nhé.”

“Được, lên núi đao xuống biển lửa, tớ đều đi theo cậu hết.”

Tâm trạng Dịch Huyền tốt lên: “Không cần cậu lên núi đao xuống biển lửa đâu, chỉ cần đi chơi với tớ là được.”

Cố Du nhiệt tình nói: “Đi! Hai đứa đi ăn thành heo luôn.”

Nói chuyện điện thoại với Dịch Huyền xong, Cố Du lại lâm vào trầm tư, hiện tại cô cũng đang rất rầu, không biết xử lý vấn đề của Phó Lê Minh như thế nào.

Lời nói của Phó Lê Minh cứ xoay chuyển trong lòng cô mòng mòng, thái độ của anh có vẻ rất chân thật. Cô cũng biết rõ bản thân mình rung động, nhưng sự

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Phó Lê Minh trả lại di động cho Cố Du, nói: “Đi ăn cơm.”

Anh tự tiện ra tay, vượt quá chức phận, bây giờ lại coi như không có gì xảy ra, lại còn kêu cô đi ăn cơm.

“Tổng giám đốc Phó...” Cô cảm thấy chuyện này cần phải nói, “Anh không được như vậy.”

Phó Lê Minh ngạo nghễ nói: “Em không thích anh ta, tôi chỉ giúp em từ chối thôi, kết quả như vậy không tốt sao?”

Cố Du: “Tôi cũng từ chối anh.”

Phó Lê Minh nheo mắt, bị từ chối mấy lần cũng rất đã kích, nhưng anh không phải người bình thường.

“Em từ chối tôi không phải vì em không thích tôi, mà vì không tin là tôi có thật lòng với em không.”

Cố Du mím môi không nói.

Phó Lê Minh tiếp tục: “Tôi chỉ muốn nói với em là tôi càng ngày càng thích em, cho nên tôi sẽ không dễ dàng buông tay, cũng sẽ không để em chạy thoát đâu.”

Lúc anh nói lời này thì thái độ rất kiên quyết.

“Dựa vào cái gì mà anh thích tôi thì tôi sẽ phải theo anh?” Cố Du cảm giác bản thân như là con mồi của anh, khiến cô không vui.

“Không phải tôi muốn em phải nghe theo tôi, nhưng tôi chỉ muốn cho em biết là tôi không đùa giỡn với em.”

Cố Du: “Nhìn không ra.” Dù sao bây giờ cũng giống như đang chơi một trò chơi.

“Cố Du, em đừng có mãi trốn trong mai rùa của bản thân nữa, tôi không muốn dùng sức mạnh ép em.”

Đây là... Uy hiếp?

Đây là thái độ theo đuổi một người?

Cố Du nhìn anh một cách khó tin.

Phó Lê Minh ý thức được thái độ của mình quá cứng rắn, Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh đã dặn dò anh phải dịu dàng với Cố Du, nếu không sẽ dọa cô chạy mất. Bây giờ anh đang lo sợ sẽ dọa cô chạy mất.

Giọng anh dịu đi: “Thôi được rồi, tôi không bắt buộc em, em cũng đừng luôn trốn tránh tôi, chúng ta cho nhau một chút thời gian.”

“Chu tiên sinh cũng nói kiểu này.” Nhưng cô lại cảm thấy phản cảm với lời nói của Chu tiên sinh, còn khi Phó Lê Minh nói ra, thì trong lòng cô chỉ cảm thấy rung động.

“Đừng so sánh tôi với hắn.” Phó Lê Minh không vui, thần sắc của anh kiêu ngạo.

Cố Du thấp giọng trêu chọc: “Tổng giám đốc lớn khinh thường người thường.”

Phó Lê Minh nghe thấy, sửa lại: “Hắn không phải người em thích, nhưng tôi là người em thích, không thể so sánh với nhau được.”

Cố Du: “...Tôi đi ăn cơm đây.”

Không ngờ người đàn ông này lại ăn nói khéo léo như vậy, Cố Du không muốn đòi co nữa, đến cuối cùng thì chỉ có cô là người thua thiệt.

Cô xoay người bước đi, bước chân có chút mạnh, rõ ràng là không vui.

Hoặc nói là thẹn quá hóa giận.

Phó Lê Minh nhìn theo bóng lưng cô, khóe miệng hiện lên một tia cười, lập tức theo sau.

Giờ này nhân viên cũng không nhiều, hơn nữa bọn họ cũng đã tan tầm đi ăn cơm trưa, chỉ còn hai người bọn họ.

Vào tháng máy, Cố Du nhấn tầng “3”, là chỗ nhà ăn. Phó Lê Minh vươn tay ra, nhấn tầng “B2”, hủy bỏ tầng “3”.

Anh nói: “Đi ăn cơm với tôi.”

Cố Du lại nhấn tầng “3”, mang theo tia khiêu khích, nói: “Anh đi ăn với tôi ở tầng 3 nhé.”

Phó Lê Minh nhướn mày, gật đầu: “Được.”

Cố Du sừng sốt: “Tôi nói đùa thôi, tổng giám đốc Hoắc và nhóm người Dung thị ăn cơm ở khách sạn Hoa Phong.”

“Không đi.”

“Như vậy không được.”

Phó Lê Minh hỏi: “Em hy vọng tôi tới đó sao?” Ăn cơm chung với Dung Tĩnh.

Cố Du: “Không liên quan đến tôi.”

Chưa đầy một lúc, bọn họ đi vào nhà ăn.

Lúc này nhà ăn đã kín người hết chỗ, nhưng tổng giám đốc đã đến đây, thì sẽ có người nhường chỗ.

Cố Du ngồi bên cạnh Phó Lê Minh, vừa cầm lấy đôi đũa, thì Hoắc Diệc Thanh gọi điện thoại tới.

“Cậu không đến sao?”

“Ừ.” Nói xong, Phó Lê Minh bổ sung thêm một câu: “Cố Du cũng không đi.”

Hoắc Diệc Thanh lập tức hiểu ra, nhưng anh ấy vẫn nhắc nhở: “Kiềm chế một chút, nếu không bị nhân viên công ty phát hiện hai người cùng nhau ăn cơm, thì toàn bộ công ty sẽ ồn ào lắm đó.”

Phó Lê Minh quét mắt nhìn một vòng xung quanh, nói với Hoắc Diệc Thanh: “Bọn tôi đang ở nhà ăn ở công ty đây.”

Hoắc Diệc Thanh: “Hả?”

Phó Lê Minh cúp điện thoại, làm trễ giờ cơm của anh.

Cố Du ở bên cạnh vẫn cố gắng duy trì khoảng cách, cầm đầu ăn, không nói chuyện với Phó Lê Minh. Nói như vậy, mọi người có thể sẽ không suy nghĩ nhiều.

Nhân viên Sang Thành ăn xong rồi đứng dậy rời đi, Cố Du ăn được một nửa, không ăn nữa, gọi đồng nghiệp rồi theo chân bọn họ rời đi cùng nhau.

Cô không nói lời tạm biệt với Phó Lê Minh, nhân viên cũng không để ý đến thái độ không lễ phép đối với ông chủ của cô.

Phó Lê Minh cũng không ngại, để cho cô chạy đi.

~

Buổi tối, Chu Thế Tân nhắn tin cho cô hỏi người đàn ông lúc trưa là ai, nói như vậy là có thật hay không?

Cố Du chưa từng có nhiều do dự, nói là sự thật.

Chu Thế Tân không nhắn tin trả lời lại.

Sau đó Dịch Huyền gọi điện thoại tới, cảm xúc không tốt.

“Nè, cậu nói xem thân phận cách biệt có phải không thích hợp ở chung một chỗ không?” Cô ấy mở miệng hỏi cái này, trong lòng Cố Du chợt dạ.

“Không phải trước đó cậu nói cậu không sợ sao?”

“Nhưng khổ quá à.”

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Dịch Huyền thờ dài, nói: “Quản lý của anh ấy phản đối bọn tớ bên nhau, nói là sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh ấy. Anh ấy có rất nhiều fan nữ, nếu biết bọn tớ bên nhau, thì sự nổi tiếng của anh ấy sẽ suy giảm.”

Cố Du không biết nói gì.

“Nếu như anh ấy không phải là ngôi sao thì tốt rồi.”

“Nhưng thái độ của anh ấy thì sao?” Cố Du hỏi, kỳ thật máu chột vẫn nằm ở người trong cuộc.

“Anh ấy nói tạm thời không công khai, vẫn giữ bí mật. Cố Du, tớ hiểu cách làm này, nhưng tớ lại cảm thấy đau lòng, tớ đột nhiên cảm thấy anh ấy cũng không thật sự thích tớ. Nếu anh ấy đã thề là chỉ cần ở cùng với tớ thì không sợ gì hết, tớ cũng sẽ vì cái này mà tình nguyện trốn sau lưng không cho người khác phát hiện. Cậu nói có phải là tớ quá tham lam rồi không?”

Trong lòng Cố Du khó chịu, chuyện mà con gái quan tâm nhất đó chính là tình cảm thật sự của đối phương. Cô không biết an ủi Dịch Huyền như thế nào, chuyện tình cảm thì người ngoài đâu thể quyết được.

“Bây giờ cậu đừng nghĩ lung tung nữa, phải nói chuyện với anh ấy, có lẽ anh ấy cũng có nhiều băn khoăn, chứ vẫn thật sự quan tâm đến cậu.”

“Tớ cảm thấy bọn tớ có lẽ không thích hợp rồi.”

“Cậu đừng có bi quan như vậy, chính cậu cũng đã nói là một khi yêu thì sẽ không sợ hãi nữa.”

“Có lẽ là không yêu nhau đến mức như vậy.” Dịch Huyền phiền muộn nói, tiếp giây sau, cô ấy lại nói: “Cuối tuần này tớ về, cậu đi đây với tớ nhé.”

“Được, lên núi đào xuống biển lửa, tớ đều đi theo cậu hết.”

Tâm trạng Dịch Huyền tốt lên: “Không cần cậu lên núi đào xuống biển lửa đâu, chỉ cần đi chơi với tớ là được.”

Cố Du nhiệt tình nói: “Đi! Hai đứa đi ăn thành heo luôn.”

Nói chuyện điện thoại với Dịch Huyền xong, Cố Du lại lâm vào trầm tư, hiện tại cô cũng đang rất rầu, không biết xử lý vấn đề của Phó Lê Minh như thế nào.

Lời nói của Phó Lê Minh cứ xoay chuyển trong lòng cô mòng mòng, thái độ của anh có vẻ rất chân thật. Cô cũng biết rõ bản thân mình rung động, nhưng sự

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Mười phút sau, Cổ Du và Dịch Huyền ăn mặc chỉnh tề, đứng dưới đại sảnh khách sạn chờ người.

Đợi khoảng mười phút, thì hai người đàn ông đi vào.

Là Phó Lê Minh và Giang Khải.

Dịch Huyền nhỏ giọng nói với Cổ Du: “Rất tuần tú, rung động không?”

Rung động? Không biết.

Kể từ khi biết anh không ngại buổi tối vất vả đến đón cô, cô cảm thấy bản thân như rơi vào một thế giới hư ảo, không một chút nào chân thật. Trái tim của cô giống như được thứ gì đó lấp đầy, vừa mềm vừa ngọt, loại cảm giác này thật sự khiến lòng người vui vẻ.

Phó Lê Minh vừa vào cửa thì ánh mắt lập tức cố định trên người Cổ Du, tuy rằng trên mặt anh không có biểu hiện gì, nhưng ánh mắt kia chứa đựng cảm xúc rất rõ ràng.

Cổ Du không nhận được đồ mặt, dời tầm mắt không nhìn anh nữa.

“Chị dâu.” Giang Khải đi sau lưng Phó Lê Minh la lớn, cũng vẫy vẫy tay với Cổ Du, trên mặt tươi cười sáng lạng.

Cổ Du nhú mày, sắc mặt hơi trầm xuống, cô thêm làm chị dâu của anh ấy chắc.

Phó Lê Minh quay đầu liếc Giang Khải, anh ấy lập tức sửa miệng: “Cổ Du, đã lâu không gặp.”

Lúc này Cổ Du mới đáp: “Đã lâu không gặp.” Thật ra cũng không bao lâu, vốn cũng không quen biết, mười ngày nửa tháng không thấy cũng là điều bình thường.

Bọn họ đến gần, Cổ Du chào hỏi: “Tổng giám đốc Phó.”

“Cũng đâu phải giờ làm việc, tổng giám đốc Phó cái gì. Cô nói có đúng không? Cô bạn xinh đẹp của Cổ Du?” Giang Khải trêu đùa.

Dịch Huyền bị điểm danh, nhú mày: “Vậy thì gọi như thế nào?”

Giang Khải không trả lời được, xác thật mà nói thì không dám trả lời.

Chẳng lẽ gọi là anh Minh, Lê Minh, Minh...

Phó Lê Minh không để ý đến trò đùa nhảm chán của Giang Khải, hiện tại anh đứng trước mặt Cổ Du, chỉ cách một bước chân: “Hành lý đâu?”

Cổ Du chỉ hướng bên cạnh sofa, đồng thời cất bước đi qua.

Phó Lê Minh cũng đi qua: “Để tôi.”

Sau đó anh lấy hành lý đặt vào cốp xe anh, Cổ Du muốn ngăn anh lại, nhưng lại bị Dịch Huyền ngăn lại.

“Em ngồi xe tôi, Giang Khải sẽ lái xe của Dịch Huyền.” Phó Lê Minh sắp xếp.

Giang Khải: “Buổi tối lái xe không an toàn, và lại cũng mệt, để đàn ông bọn tôi lái là được rồi.”

Cố Du còn chưa mở miệng, thì Dịch Huyền đã lên tiếng: “Tôi không có ý kiến.”

Cố Du: “Tôi ngồi chung xe với Dịch Huyền.”

Phó Lệ Minh: “Tôi có vài lời muốn nói với em.”

Dịch Huyền vốn không tưởng tượng ra được hai người bọn họ ở với nhau thì sẽ trông như thế nào, bây giờ đã xảy ra trước mắt, thật sự hài hòa hơn cô ấy tưởng tượng nhiều, dù sao Phó Lệ Minh thích Cố Du là điều rất rõ ràng.

Còn nữa, hình tượng Phó Lệ Minh trong lòng Dịch Huyền đã sụp đổ hoàn toàn, người đàn ông lạnh lùng vô tình trên thương trường, bây giờ rõ ràng vì yêu mà không ngừng trở nên dịu dàng.

Dịch Huyền đậu xe ở bãi đậu xe: “Tôi đi lấy xe.”

Giang Khải hiểu ý, nói: “Tôi đi với cô.”

Để lại Cố Du và Phó Lệ Minh.

Dưới bóng đêm, ngọn đèn trước sảnh khách sạn chiếu lên hai người, có thể thấy rõ biểu hiện của cả hai.

Mưa đã tạnh, gió đêm thổi tới từng trận mát lạnh, thổi tung bay những lọn tóc mềm mại của cô.

Phó Lệ Minh cúi đầu nhìn cô, không khí rất lãng mạn.

Cố Du không nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Thật ra anh không cần phải tới tận đây.”

Vì sao anh đến thì đã rõ ràng rành ra rồi.

Trong lòng cô cũng đã xác định rõ tâm tư của mình, nhưng bây giờ xác định ở chung một chỗ thì quá nhanh.

Phó Lệ Minh nghiêm túc nói: “Tôi cho là tôi đến đây là điều hoàn toàn đúng đắn.”

Hôm qua anh bận công việc, định chủ nhật nghỉ ngơi, tìm cô ăn cơm, rồi dẫn cô qua chỗ cô Hoàng lấy bánh ngọt.

Thật ra chỉ cần ở cùng với cô là được rồi. Nhưng cô lại có hẹn với Dịch Huyền, vì thế hôm nay anh lại tăng ca làm việc.

Anh xem tin tức biết đường về của cô xảy ra lở đất, nên mới gọi điện thoại hỏi. Lúc nghe cô nói ngày mai mới về, thì điều đầu tiên anh nghĩ đến chính là đến đây đón cô.

Đây không phải là cách làm lý trí, nhưng anh vẫn làm.

Lúc đó Giang Khải gọi anh đi uống rượu, sau khi biết kế hoạch của anh, thì Giang Khải tích cực đòi đi cùng, dù sao anh ấy cũng nhàn rồi không có việc gì làm.

“Em có cảm nhận được thành ý của tôi chưa?” Anh thấp giọng hỏi, tiếng gió vù vù trở nên có chút mơ hồ.

Tìm Cố Du đập loạn xạ, cô cảm nhận được: “Chúng ta... Còn chưa hiểu rõ về nhau.”

Dù sao cô cũng biết rất ít về anh.

Lý do này của cô khiến Phó Lệ Minh trầm mặc, nhưng mà chỉ cần quen nhau là được: “Ở một chỗ nhiều hơn thì sẽ biết về nhau thôi.”

Cố Du: “Biết quá nhiều thì sẽ lộ khuyết điểm.”

Lộ khuyết điểm thì sẽ không thích nữa, mà sẽ chuyển sang chán ghét.

“Tôi không biết tôi có khuyết điểm gì nữa.” Phó Lệ Minh tự tin nói.

Cố Du liếc anh một cái: “Ai mà không có khuyết điểm chứ.”

Anh bật cười, hứng thú nói: “Em phát hiện ra được thì nói cho tôi biết.”

Hiện tại Cố Du có thể sở ra một đồng, nhưng nghĩ lại anh đến đón cô, nên quên đi.

Hành trình trở về mất hơn hai tiếng, Cố Du ngồi ở ghế lái phụ, nói chuyện câu được câu mất với Phó Lệ Minh. Hầu hết là anh hỏi, còn cô trả lời không ngừng.

Lúc cô ý thức được chuyện này thì cô im lặng.

Phó Lê Minh nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Sao lại không nói nữa?”

“Tôi cảm thấy giống như đang nói nhảm vậy.”

Về mặt cô buồn bực, thật ra là đang lo lắng nói nhiều quá sẽ lộ khuyết điểm của bản thân.

Phó Lê

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Buổi chiều, Cố Du xuất phát đến tập đoàn Dung thị, lúc tới nơi đã 3 giờ 20.

Cô đến sớm, nên phải đợi 10 phút, trợ lý mời cô đến phòng khách.

Vừa ngồi xuống, Dung Tĩnh bước vào, trên mặt mang theo ý cười nhợt nhạt.

Trước kia cảm thấy Dung Tĩnh tươi cười dịu dàng, hiện tại hoàn toàn không còn cái cảm giác này nữa.

Dung Tĩnh ngồi xuống ghế sofa, khách khí nói: “Chào Cố tiểu thư, nghe nói cô đã đến đợi được một lát rồi, xin lỗi vì đã để cô chờ lâu như vậy.”

Cố Du lạnh nhạt nói: “Do tôi đến sớm, cũng may trên đường đi không kẹt xe.”

Cô không nóng giận cũng không lạnh nhạt, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cũng không mang tư thái của người đầy nhờ vả.

Cô vốn không có ý định cầu xin người khác.

Đối với từ “Cũng may” trong miệng Cố Du, nụ cười trên mặt Dung Tĩnh ngưng lại một cái, đang định mở miệng, thì đã bị Cố Du giành lên tiếng trước.

“Dung tiểu thư thật sự không hài lòng với phương án thiết kế của chúng tôi sao?”

Dung Tĩnh cười một chút, hai tay đặt lên đùi, tư thế ngồi rất thùy mị: “Thật ra tôi rất hài lòng.”

Cố Du cười lạnh, thật sự không ngoài dự đoán, trực tiếp hỏi: “Vậy cô làm như vậy là có ý đồ gì?”

Dung Tĩnh cũng không che giấu: “Đương nhiên là cố ý muốn cô đến đây một chuyến.”

Dung Tĩnh càng như vậy thì càng khiến Cố Du cảm thấy phản cảm: “Cô có lời gì thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo.”

“Cô rất thẳng thắn, thật ra tôi rất thích điểm này ở cô, đáng tiếc...”

Cố Du không lên tiếng, đợi cô ta tiếp tục.

Dung Tĩnh: “Tại sao cô lại quyến rũ Phó Lê Minh? Cô không biết thân phận giữa cô và anh ấy rất cách biệt sao, hoàn toàn không thích hợp.”

“Tôi không quyến rũ Phó Lê Minh, anh ấy thích tôi thì tôi cũng đành chịu.” Cố Du nói lời này thật sự không xấu hổ, bởi vì đây vốn là sự thật. Về phần thân phận địa vị, cô tiếp tục nói: “Tôi cũng biết sự chênh lệch giữa tôi và anh ấy quá lớn, hơn nữa cũng dùng lý do này để từ chối anh ấy.”

“Sau đó thì sao?” Dung Tĩnh truy hỏi, nghe Cố Du nói Phó Lê Minh thích cô, khiến trong lòng Dung Tĩnh không vui.

“Sau đó cô nghĩ thế nào thì là thế đó.” Về phần cô ta nghĩ như thế nào, thì Cố Du không chịu trách nhiệm.

Dung Tinh nheo mắt hỏi: “Hai người ở chung một chỗ rồi?”

Cố Du cười một chút: “Không có, nếu cô lại gây sự thì có khả năng sẽ kích thích tôi đi tìm một chỗ dựa.”

“Cô đồng ý không ở chung một chỗ với anh ấy, thì tôi sẽ không làm khó cô.” Dung Tinh thản nhiên nói.

Cố Du: “Tại sao tôi lại phải đồng ý với cô? Dung tiểu thư, có phải cô nghĩ bản thân cô quá quan trọng rồi không?”

Một thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều, bình thường có thể duy trì bộ dáng nhã nhặn, nhưng lúc không chiếm được thế thượng phong thì sẽ lộ ra bản tính.

“Hừ!” Dung Tinh nâng cằm, không khách khí nói: “Tôi vẫn cho rằng người thông minh là người hiểu rõ địa vị của bản thân, hơn nữa cũng nhìn thấy rõ hậu quả của từng quyết định. Hôn nhân giữa các đại gia tộc không đơn giản như cô nghĩ đâu, đây không phải chuyện cá nhân, cũng không chỉ là chuyện của gia đình, mà nó còn liên quan đến sự hưng thịnh của cả tập đoàn.”

Cố Du không hề yếu thế: “Dựa vào năng lực của bản thân không thể xoay chuyển được người mình thích, nên mới dựa vào cái cơ liên hôn giữa hai gia tộc vì công ty. Những nhà giàu nổi danh kia, xin hỏi được bao nhiêu cái liên hôn mới có thể phát triển được?”

Dung Tinh cứng họng, nhưng cũng nhanh chóng đáp: “Vậy thì cô có biết những người đó đều phải trải qua biết bao nhiêu gian nan hiểm trở? Lại có biết bao nhiêu người trải qua gắm vóc lựa là, cuối cùng kinh doanh không tốt nên bị phá sản, từ đó nghèo rớt mùng tơi, không gượng dậy nổi.”

“Cô cảm thấy Phó Lệ Minh là người như vậy sao?”

“Cô có biết hiện tại Phó thị đang gặp rất nhiều khó khăn không? Cây to đón gió, vài năm gần đây anh ấy dẫn dắt Phó thị phát triển rất tốt, năng lực rõ như ban ngày, chỉ cần đối thủ là người anh ấy không sợ, nhưng bây giờ đã có vài tập đoàn bắt tay với nhau để hãm hại Phó thị rồi. Phó Lệ Minh một mình chiến đấu không ổn, tuy rằng sản nghiệp nhà họ Dung kém hơn nhà họ Phó, nhưng trên cơ bản vẫn rất ổn, hoàn toàn có thể giúp anh ấy vượt qua được cửa ải khó khăn lúc này.”

Cố Du không

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Phó Lệ Minh lái xe đưa Cố Du đến nhà hàng riêng biệt lần trước, vẫn là căn phòng trước đó.

Một lần nữa lại thấy bức thư pháp do anh viết, cảm nhận không giống với lần trước.

Anh viết quả thật rất tốt, cảnh đẹp ý vui.

“Tại sao anh lại chọn luyện lối viết thảo?” Cố Du tò mò hỏi.

Phó Lệ Minh trả lời: “Tôi cũng luyện cả thể chữ Khải và Lệ nữa.”

Cố Du: “...” Sự chênh lệch quả nhiên rất lớn.

Phó Lệ Minh tiếp tục nói: “Lúc nhỏ bị ép học, em không cần ngưỡng mộ tôi.”

“Không phải ngưỡng mộ, mà là bội phục.” Lúc còn nhỏ cô cũng đã từng đi luyện viết thư pháp, nhưng chỉ luyện đến mức tạm được. Nếu thật sự muốn

luyện viết thư pháp cho thiết giới, thì cần rất nhiều sức lực và thời gian, quan trọng là phải thanh tịnh.

Dù sao cô cũng không thích luyện thư pháp lắm.

Cố Du không biết con nít nhà cô tiền sẽ có bộ dáng gì, xem phim truyền hình thì thấy những đứa bé nhà danh gia vọng tộc sẽ phải học cái này cái kia. Phó Lệ Minh có khả năng cũng như vậy.

Phó Lệ Minh kéo cái ghế ra: “Ngồi đi.”

Cố Du nhướn mày: “Lần trước đâu thấy anh có bộ dáng lịch sự như vậy.”

Về mặt Phó Lệ Minh thân nhiên: “Chỉ là có chút sơ sót.”

Đây là cách nói gián tiếp anh chỉ có hành động như vậy đối với một mình cô?

Cố Du không nói gì, đi qua ngồi xuống.

Đây là một phòng ăn nhỏ, cái bàn đủ sáu người ngồi, hai người bọn họ ngồi đối diện nhau.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Du thấy được tia máu trong con mắt anh.

Cô nhú mày một chút, sau đó cúi đầu lấy túi xách. Cô nhanh chóng lấy ra một bình thuốc nhỏ mắt.

“Cho anh.”

Phó Lệ Minh: “Không cần.”

Tối hôm qua, anh vừa về nhà thì đã phải gọi điện thoại nói chuyện với chuyên gia ở nước ngoài, sau khi kết thúc thì hai giờ sáng anh mới ngủ. Buổi sáng anh có thấy mắt anh có tia máu, hôm nay làm việc cả ngày, không nhìn gương, xem ra vẫn chưa biến mất.

Nhưng trước giờ anh không thích dùng thuốc nhỏ mắt, anh tự nhận mình không yếu ớt đến vậy.

“Mắt anh bị đỏ.”

“Buổi tối ngủ một giấc là được rồi.”

“Còn rất lâu mới đến giờ đi ngủ.” Cố Du cố chấp, tiếp đó còn nhỏ giọng bổ sung: “Mắt bị đỏ nhìn rất khó coi.”

Phó Lệ Minh không nhịn được bật cười, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng lo lắng qua vấn đề này. Nhưng khi cô nói thì anh đột nhiên có chút để ý.

“Cái này là thuốc nhỏ mắt mới, chưa sử dụng qua, giảm bớt mệt nhọc, không có tác dụng phụ.” Cố Du nhiệt tình giới thiệu.

Phó Lệ Minh nhìn cô một cái thật sâu, vươn tay nhận lấy, đọc hướng dẫn sử dụng một chút, sau đó mới mở ra. Sau khi dùng xong, anh trả lại cho Cố Du.

Cố Du lắc đầu: “Cho anh đó, khi nào mắt anh không thoải mái thì cứ nhỏ hai giọt.”

Phó Lệ Minh nhìn bình thuốc nhỏ mắt trong tay, sau đó nhận lấy.

Coi như đây là món quà đầu tiên cô tặng anh vậy.

Lúc ăn cơm, hai người đều không nói lời nào, ăn no rồi, Phó Lệ Minh nhìn thoáng qua thời gian, nói: “Còn nửa tiếng nữa.”

“Anh tăng ca đến mấy giờ?”

“Chưa xác định được.” Anh chưa làm hết công việc.

Cố Du im lặng, cô biết làm ông chủ không dễ dàng gì, trong lòng nhớ lại những lời nói của Dung Tĩnh, đột nhiên có chút phiền muộn. Cô cũng không tính hỏi chuyện của anh, cô cũng đâu thể giúp đỡ cho công việc của anh được, cũng không biết nói cái gì mới phải.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

Cố Du lắc đầu: “Không có gì, chỉ là... Anh đừng làm việc quá sức là được.”

Sự quan tâm nhẹ nhàng, nhưng khiến tâm tình Phó Lệ Minh nóng lên, nhìn cô với ánh mắt sáng rực.

Cố Du bị anh nhìn đến mức mất tự nhiên, giải thích nói: “Anh xem mắt anh cũng bị đỏ rồi, là người từng trải, tôi khuyên anh nên chăm sóc mắt cho tốt, thỉnh thoảng nghỉ ngơi một chút, nếu không sẽ ảnh hưởng đến mắt.”

Cuối cùng những lời này là trả lại cho anh.

Phó Lê Minh nghiêm túc nghe cô nói, bình thường môi anh luôn mím thẳng một đường, bây giờ hơi cong lên.

Cố Du không nói, nhưng lại có cảm giác đang bị chê cười.

“Được.” Anh nghe theo lời khuyên của cô.

Cố Du lại bắt đầu cảm thấy anh đang miễn cưỡng bản thân.

Lúc đó, cô phát hiện mình suy nghĩ rất nhiều, những tâm tư này thật sự khiến người ta xấu hổ.

Nửa tiếng trời qua rất nhanh, hai người rời khỏi nhà hàng, Phó Lê Minh tiễn Cố Du lên xe taxi.

Anh vốn định để tài xế đưa Cố Du về, nhưng cô lại nghiêm túc từ chối.

Cô không muốn bởi vì anh mà phải thay đổi lối sống của mình, cô không phải là người quen với sự chiều chuộng, cô là một cô gái độc lập tự chủ.

Phó Lê Minh tôn trọng cô.

~

Cố Du về nhà tắm rửa một cái, sau đó gọi điện thoại cho mẹ.

Tuần trước bởi vì cơn mưa lớn bao gồm cả sấm sét, cho nên Hồ Vĩnh Lan không truy cứu chuyện đi xem mắt, nhưng chạy trời không khỏi nắng.

“Mẹ...”

“Tối nay không tăng ca hả?” Giọng điệu Hồ Vĩnh Lan rất lạnh lùng, Cố Du vừa nghe thì biết hôm nay kiểu gì cũng bị tính sổ.

“Dạ.”

“Vậy thì nói xem người con thích là ai.”

Cố Du trả lời: “Là một người đàn ông.”

“Nói chuyện tào lao.” Hồ Vĩnh Lan kích động.

Cố Du: “Không tào lao đâu mẹ, con nói mẹ biết, bây giờ tình yêu không phân biệt giới tính.”

Hồ Vĩnh Lan: “Ha ha.”

“Bây giờ mẹ yên tâm chưa?” Cố Du cười đùa.

Hồ Vĩnh Lan kiềm chế cảm xúc: “Vậy người đó làm gì? Bao nhiêu tuổi? Người ở đâu?”

Cố Du đau đầu, Phó Lê Minh thật sự để lại một đồng phiền toái cho cô: “Mẹ, bây giờ chưa cần bàn đến bất cứ đâu, mẹ nói con phải lựa con cho kỹ, cho nên con còn đang xem xét, chờ đến khi nào thời cơ chín muồi rồi thì con sẽ khai báo rõ ràng với mẹ.”

“Con không có lừa dối mẹ đúng không?” Hồ Vĩnh Lan nghi ngờ nói.

“Sao được chứ? Con lừa ai chứ không bao giờ lừa mẹ của con.” Cố Du nịnh bợ mẹ cô.

Hồ Vĩnh Lan không muốn nói nhảm với cô, luyến tiếc nói: “Chu tiên sinh cũng là người anh tuấn thành đạt mà con cũng không chịu, haizza...”

Cố Du không lên tiếng, dù sao cũng đã như vậy rồi.

“Chậm nhất là đầu năm mới, con phải dẫn bạn trai về ra mắt đó.” Hồ Vĩnh Lan hạ tối hậu thư.

Cố Du nói cho có lệ: “Con sẽ cố gắng.”

“Nếu không dẫn về thì cứ ngoan ngoãn đi xem mắt cho mẹ.”

Xem mắt thì xem mắt, cô cũng luyện mãi thành thếp rồi.

~

Thứ ba, Phó Lê Minh đi công tác ba ngày.

Tám giờ tối thứ năm, Cố Du nằm trên giường cảm di động lăn qua lăn lại, chơi cái gì cũng không yên lòng, thỉnh thoảng lại mở Wechat ra nhìn một cái.

Nhưng mỗi lần mở ra thì đều thất vọng, ngoại trừ buổi sáng Phó Lê Minh nhắn tin chúc cô buổi sáng tốt lành, thì đến giờ vẫn không có tin tức gì khác.

Cô thở dài một hơi, xoay người nằm thẳng, giờ tay chơi điện thoại. Đúng lúc này, di động rung lên, chuông báo inh ỏi, mấy chữ “Tổng giám đốc Phó” xuất hiện trên màn hình.

Tiếp theo trong nháy mắt, Cố Du la đầu một tiếng.

Chính xác thì điện thoại di động rớt xuống mặt cô, ngay sóng mũi, đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng.

Thật sự rất đau, cô nghe thấy tiếng xương cốt bị đụng.

Điện thoại còn đang vang tiếng chuông, cô vừa ôm mũi vừa lau nước mắt.

Mắt thấy điện thoại sắp ngất, Cố Du hít mũi một cái, nghe máy.

“Alo.” Mới cất tiếng, cô phát hiện giọng mũi dày đặc.

Phó Lê Minh nghe thấy không đúng, hỏi: “Giọng em sao vậy? Bị cảm hả?”

Cố Du đằng hắng, nói: “Không có.”

Phó Lê Minh im lặng một lát, nói: “Mười phút nữa là tôi đến tiểu khu chỗ em rồi, em chuẩn bị một chút, đi ăn cơm với tôi.”

Anh đã

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Sau khi tiến vào phòng hẹn, Hoắc Diệc Thanh và Lăng Văn Khiên đã chờ sẵn ở đó, còn có một cô gái xinh đẹp, trong trẻo nhưng khí chất hơi lạnh lùng.

Giới thiệu một hồi, thì ra cô gái đó chính là thanh mai của Hoắc Diệc Thanh, Tề Nhã Quân.

Sau khi chào hỏi, Hoắc Diệc Thanh cười ha ha nói: “Sau này hai người có thể đi dạo phố cùng nhau.”

Cố Du cảm thấy nhân phẩm của Hoắc Diệc Thanh rất tốt, hơn nữa lại si tình như vậy, điều ấy rất khó có được, cũng thật sự khiến người khác ngưỡng mộ. Yêu ai yêu cả đường đi, Cố Du có ấn tượng đầu tiên rất tốt đối với Tề Nhã Quân.

Cho nên cô nhiệt tình nói: “Được.”

Tề Nhã Quân có lẽ có tính cách hơi hướng nội, cô ấy cười đáp: “Ừ.”

Hiện tại trong phòng Hoắc Diệc Thanh đang ngồi cạnh Tề Nhã Quân, còn lại là Lăng Văn Khiên.

Giang Khải ngồi xuống bên cạnh Lăng Văn Khiên, Phó Lê Minh đang định lôi kéo Cố Du ngồi bên cạnh mình, thì cô lại nói: “Tôi ngồi bên kia.”

Chỗ cô muốn ngồi chính là vị trí bên cạnh Tề Nhã Quân.

Cô cũng không phải muốn hỏi ý kiến Phó Lê Minh, chỉ là nói với anh một tiếng, sau đó tự mình đi qua bên kia ngồi.

Ba ngày không gặp nhau rồi, vậy mà cô không có chút nhiệt tình nào với anh, anh sắp hoài nghi cảm giác của cô đối với anh rồi.

Cố Du mặc kệ anh, ở đây nhiều người như vậy, mắc gì phải thân mật với anh, cô cũng không phải bạn gái anh.

Trong phòng còn có một bàn bi da, một bàn chơi mạt chược.

Mấy người đàn ông uống mấy ly rượu, sau đó tới bàn bi da chơi.

Cố Du và Tề Nhã Quân nói chuyện vài câu đã hợp nhau.

“Cố Du, lại đây.” Phó Lê Minh đột nhiên kêu cô.

Cố Du ngẩng đầu nhìn anh.

Chưa đợi cô mở miệng, Hoắc Diệc Thanh cũng gọi Tề Nhã Quân qua: “Lại đây chơi bi da.”

Tề Nhã Quân không hứng thú: “Mọi người cứ chơi đi.”

Hoắc Diệc Thanh có chút thất vọng, nhưng cũng không nói nữa.

“Cô biết đánh bi da hả?” Cố Du hỏi.

Tề Nhã Quân: “Một chút.”

“Tôi cũng biết một chút, chúng ta qua đó chơi một tí nhé?”

Tề Nhã Quân nghĩ nghĩ, vui vẻ đồng ý.

Sự thật chứng minh, Cố Du biết chơi một chút là thật, Tề Nhã Quân chơi giỏi hơn cô nhiều, bởi vì có bốn người đàn ông chơi rất lợi hại, cho nên các cô giống như con nít mới tập chơi.

Phó Lê Minh nhìn không được, đi qua nắm tay dạy Cố Du, cuối cùng đánh vào được hai quả bi da vào lỗ.

Nhưng thân thể của hai người dán sát vào nhau, thật sự khiến trái tim Cố Du đập nhanh, cô sợ bị nhìn ra, cho nên không đánh nữa.

Hoắc Diệc Thanh cũng muốn nắm tay chỉ dạy cho Tề Nhã Quân, nhưng lại bị từ chối.

Hoắc Diệc Thanh: “Sao em lại ngại, trước kia không phải anh đã dạy em sao?”

Tề Nhã Quân mặt không biến sắc, nói: “Dạy thì cũng dạy rồi, bây giờ sao lại muốn dạy gì nữa?”

“Dạy em nâng cao kỹ thuật.”

“Không cần, em cũng không có ý định đi thi đấu.”

Hoắc Diệc Thanh nhất thời không biết nói gì.

Nhìn hai người bọn họ đấu đá lẫn nhau, Cố Du có thể xác định Tề Nhã Quân cũng có tình cảm với Hoắc Diệc Thanh.

Cố Du cười nói: “Thôi được rồi, các anh chắc chắn là rất lợi hại rồi, bọn tôi không làm phiền nữa đâu.”

Cô trà cây đánh bi da lại cho Phó Lê Minh, đây là cây anh chọn cho cô.

Giang Khải đứng bên cạnh khung đựng gậy, anh ấy rút ra một cây khác đưa cho Phó Lê Minh, rồi giải thích với Cố Du: “Cây của cô nhẹ, anh ấy thích cây nặng.”

Phó Lê Minh nhận lấy cây gậy trong tay Cố Du, nói: “Tôi dùng cái nào cũng được.”

Bi da đã được sắp xếp xong, Phó Lê Minh khom người chuẩn bị tư thế, điều chỉnh góc độ, sau đó quyết đoán đánh mạnh.

Giang Khải và Hoắc Diệc Thanh huyýt sáo khen ngợi anh đánh rất khá.

Bọn họ đều chơi rất giỏi, Cố Du nhìn xem rất thích thú.

Tề Nhã Quân nói với cô: “Từ nhỏ bọn họ đều đã thích so tài, đều muốn trở nên lợi hại như người đó.”

“Người đó lợi hại nhất sao?” Cố Du thuận miệng hỏi.

Tề Nhã Quân: “Cô nghĩ sao?”

Cố Du đương nhiên cảm thấy Phó Lệ Minh lợi hại nhất, dù sao cơ thể anh cường tráng nhất, chơi quyền anh cũng lợi hại hơn Hoắc Diệc Thanh, rồi sự nghiệp cũng lớn nhất, cả người khí chất đều tỏa ra sự lợi hại.

Nhưng mà...

“Nhưng mà tính tình cũng tệ nhất đúng không?”

Tề Nhã Quân bị cô chọc cười, sau đó kiên định gật đầu.

Hai người đều có chung một loại cảm giác, nhưng Tề Nhã Quân còn nói: “Nhưng anh ấy thật ra rất tốt, rất thích bảo vệ, bọn tôi ở với anh ấy cảm giác rất an toàn.”

“Nè... Còn tổng giám đốc Hoắc thì sao?” Cố Du thuận miệng hỏi, hỏi xong lại sợ Tề Nhã Quân không vui, bổ sung thêm: “Tổng giám đốc Hoắc rất tài hoa, tính tình cũng rất tốt, toàn bộ công

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Phó Lệ Minh để Cố Du dừng xe ở ngoài tiểu khu là vì anh muốn để cô lái xe về, hôm sau lại quay lại đón anh đi làm.

Lúc anh nói lời này, bộ dáng anh rõ ràng là đã an bài, Cố Du không còn lời nào để nói, đành làm theo.

Buổi sáng, mới sáu giờ sáng Cố Du đã rời giường, Phó Lệ Minh gọi cô đi ăn sáng, anh có cuộc họp lúc tám giờ.

Hai người gặp nhau lúc sáu giờ rưỡi, Phó Lệ Minh không để Cố Du lái xe, mà để cô ngồi bên ghế lái phụ.

Xe chạy được một lúc, thì anh có điện thoại.

Anh nhận điện thoại: “Ba.”

Lúc nghe xưng hô này, Cố Du lập tức căng thẳng.

“Sáng nay con không đến chỗ ba đâu, ba ăn đi.”

“Con đang lái xe... Đi ăn sáng... Xa quá, lát nữa con còn có cuộc họp... Tối nay còn có tiệc xã giao, khi nào rảnh thì con sẽ qua thăm ba.”

Sau khi cúp điện thoại, trong xe lại yên tĩnh trở lại.

Một lát sau, anh chủ động nói với Cố Du: “Thân thể ba tôi năm nay không tốt lắm.”

Phó Khai Nguyên càng ngày càng giống con nít, bác sĩ nói ông đang suy giảm trí nhớ, cần người nhà làm bạn. Bởi vậy gần đây Phó Lệ Minh thường xuyên tới ăn sáng và ăn tối với ông, nhưng thời gian thực sự quá ít.

“Vậy anh nên về thăm ông nhiều một tí, người lớn tuổi dễ cảm thấy cô đơn lắm.”

“Ừ.”

“Về chuyện Dung Tinh, em không cần để ý, cái đó là do ba tôi tự đưa ra quyết định, nhưng tôi đã nói rõ ràng với ông rồi, nếu em còn nghe thấy tin đồn gì thì cũng đừng tin.”

“Ừ.”

“Tôi chỉ muốn ở cùng một chỗ với người mình thích, còn những cái khác không quan trọng, ví dụ như gia thế.”

Đáy lòng Cố Du thật sự không bởi vì gia cảnh nhà cô bình thường mà cảm thấy kém cạnh hơn người khác, nhưng tư tưởng môn đăng hộ đối thì rất phổ biến. Nếu cùng với anh, nhất định sẽ có rất nhiều người nói cô không xứng, cô cảm thấy bản thân ít nhiều gì cũng sẽ để ý đến những lời nói đó.

Nếu như cô có thể đạt được thành tích gì đó đáng kiêu ngạo...

Tối hôm qua bởi vì bọn họ, cho nên ý chí chiến đấu của cô cũng được thổi bùng lên, ước mơ làm một quảng cáo để đòi đã trở lại một lần nữa.

“Tôi... Muốn phấn đấu vì một sự nghiệp thành công.” Cô không nói rõ, nhưng Phó Lê Minh lại hiểu.

“Được.”

Khỏe miệng Cố Du cong lên, không cần giải thích mà đối phương vẫn hiểu được ý của cô thật tốt.

~

Phó Lê Minh đi công tác về đã có một đồng công việc cần anh xử lý, cơm trưa và cơm tối đều ăn tại văn phòng, ăn xong lại tiếp tục xử lý công việc.

Cố Du không cần tăng ca, ăn cơm tối xong thì khá rảnh rỗi, thấy tám thẻ tập thể hình, cô muốn đi vận động một chút.

Cô gái tiếp tân phòng tập “Nhiên Thiêu” thấy Cố Du đến thì cực kỳ ngạc nhiên, nhưng vẫn thân thiện chào hỏi: “Cố tiểu thư, rốt cuộc cô cũng tới rồi.”

Lần trước vì chuyện chuyển nhượng thẻ tập mà rắc rối không ít, Cố Du có chút xấu hổ, khách khí lên tiếng.

“Giang thiếu nói cô có thể sẽ tới, anh ấy vẫn ngóng hàng ngày.” Cô gái tiếp tân nhìn ra thân phận giữa cô và hai ông chủ không đơn giản, bởi vậy nhiệt tình nói chuyện.

Cố Du không biết nói gì, Giang Khải thật là... Anh ấy có vẻ thích hợp mở công ty môi giới hôn nhân.

Nửa tiếng sau, Giang Khải đến. Biết Cố Du đang ở đây, anh ấy cực kỳ vui sướng.

Anh ấy cầm lấy chai nước khoáng đắt tiền nhất đi đến bên Cố Du, đưa cho cô.

Cố Du đang chạy bộ thì dừng lại, nhận lấy, nói tiếng cảm ơn.

Giang Khải cười tủm tỉm: “Tôi vừa mới gọi điện thoại cho anh Minh, anh ấy còn đang tăng ca.”

Cố Du gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó không có biểu hiện gì khác.

Giang Khải có vẻ không quá vừa lòng với phản ứng của Cố Du: “Sao cô không có vẻ gì là đau lòng hết vậy, anh ấy có thể phải tăng ca đến đêm khuya đó.”

“Chẳng lẽ tôi đau lòng thì anh ấy không cần tăng ca sao?”

Giang Khải cứng họng.

Cố Du thỉnh thoảng cũng có chút đau lòng khi anh bận rộn như vậy, nhưng chỉ một

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Vừa mới tới chợ hoa đã gặp chuyện không thoải mái, Cố Du và Phó Lệ Minh đi mua bồn hoa.

Cố Du thấy Phó Lệ Minh còn để ý chuyện vừa rồi còn hơn cô, nên cô lôi kéo tay anh đi vào một cửa tiệm cách đó không xa.

Cô vui vẻ chỉ vào một chậu hoa trước cửa, nói: “Anh xem cây này đẹp chưa, nở bao nhiêu là hoa.”

Ông chủ vội vàng tới chào đón: “Hoa này vừa đẹp lại vừa dễ chăm, tên cũng rất đẹp, hoa Lộ Vi.”

Cố Du nghi ngờ hỏi ông chủ: “Thật sự là dễ chăm sao?”

Ông chủ thề thốt: “Cực kỳ dễ nuôi y chang hoa lan Lục La vậy.”

Cố Du bán tín bán nghi, nhìn về phía Phó Lệ Minh.

Phó Lệ Minh nói: “Thích thì mua.”

Cố Du: “Anh nuôi chứ không phải tôi nuôi, anh thích cái gì thì mua cái đó.”

Phó Lệ Minh chỉ là tìm cơ để ra ngoài chơi với cô, anh làm gì có hứng thú chăm hoa.

Anh ý thức được một vấn đề quan trọng: “Chậu hoa ở nhà không lớn lắm.”

Ông chủ lập tức hiểu ra: “Không sao, bồn nhỏ có thể nuôi cây phát triển xum xuê, một tuần chỉ cần tưới nước một lần là được rồi.”

Cố Du buồn cười: “Ông chủ, có hoa nào không dễ nuôi không.”

Ông chủ cười hi hi nói: “Hầu hết đều dễ nuôi.”

Cố Du: “Tôi cảm thấy cây gì cũng rất khó nuôi, nhất là mấy cây xum xuê, tôi nuôi chết rất nhiều.”

Nghe thấy cô nói vậy, ông chủ cũng nhiệt tình chỉ bí quyết nuôi dưỡng. Phó Lệ Minh nhìn thấy Cố Du thích những thực vật um tùm, xum xuê, cho nên anh quyết định mua một ít.

Cuối cùng bọn họ mua một chậu hoa Lộ Vi màu hồng nhạt và bốn năm loại cây khác.

Phó Lệ Minh lấy ví ra chuẩn bị trả tiền, thì điện thoại vang lên.

Anh vừa nhận điện thoại, vừa đưa ví tiền cho Cố Du, ý bảo cô cầm lấy đi thanh toán.

Cố Du cũng đã cầm ví tiền của anh nhiều lần rồi, hiện tại thật sự không muốn nhận nữa.

Phó Lệ Minh: “Chú Chu, có chuyện gì ạ?”

Đối phương có vẻ như nói gì đó, sắc mặt anh nghiêm trọng: “Chuyện gì xảy ra?” Đồng thời anh phát hiện Cố Du không nhận lấy ví tiền của anh, anh lại dúm ví tiền vào tay cô.

Cố Du đoán đã xảy ra chuyện gì không tốt, cho nên không do dự nữa, nhận lấy.

Thanh toán xong, thì anh cũng nói chuyện điện thoại xong.

Cố Du hỏi: “Sao vậy?”

Phó Lệ Minh: “Sức khỏe ba tôi xảy ra vấn đề, bây giờ tôi phải qua xem.”

Cố Du vội nói: “Vậy anh mau đi đi.”

Phó Lệ Minh ôm lấy đồng cây mà ông chủ đã gói lại, nói với Cố Du: “Để tôi đưa em về nhà trước.”

Cố Du từ chối: “Không cần đâu, tôi tự về được. Anh mau đi đi.”

“Tiện đường đi thôi.” Nói xong, anh nắm lấy cổ tay cô bước đến chỗ đậu xe.

Sau khi đưa Cố Du đến cửa tiểu khu, Phó Lê Minh đưa cho cô bồn hoa Lộ Vi, nói là mua cho cô, anh không thích hoa.

Cố Du suy nghĩ một chút rồi nhận lấy.

Hơn hai mươi phút sau, Phó Lê Minh mới đến chỗ của Phó Khai Nguyên.

Phó Khai Nguyên nằm trên giường, hơi thở nặng nề, mỗi một lần thở đều rất khó khăn. Sau khi thấy Phó Lê Minh đến, ông gắng gượng ngồi dậy.

Phó Lê Minh đi đến bên giường lấy một cái gối cho ông dựa lưng, đồng thời hỏi quản gia: “Bác sĩ đã khám qua chưa?”

Quản gia nhìn Phó Khai Nguyên, ngập ngừng nói: “Chưa khám”

Phó Lê Minh trầm giọng: “Chú Chu, 50 phút trước chú gọi điện thoại cho cháu, tại sao bây giờ bác sĩ còn chưa tới?”

Phó Khai Nguyên có bác sĩ riêng, chỗ bác sĩ chỉ cách chỗ này hơn mười phút lái xe.

Đúng lúc này, Phó Khai Nguyên lên tiếng: “Ba không cho gọi bác sĩ.” Giọng nói của ông khàn khàn, nói xong còn ho khan hai tiếng.

Phó Lê Minh vừa rót cho ông ly nước vừa hỏi: “Tại sao?”

Phó Khai Nguyên hừ một tiếng, không uống nước anh đưa: “Ba bị chọc tức, gọi bác sĩ làm gì?”

Phó Lê Minh cau mày, anh đứng thẳng người, nhìn Phó Khai Nguyên, nói: “Lần này lại là chuyện gì nữa?”

Mấy lần trước bởi vì chuyện Dung thị, cho nên ông kiểm soát để gọi anh về, ý đồ là muốn thuyết phục anh. Nhưng thái độ của Phó Lê Minh vẫn rất kiên quyết, mất thấy mối quan hệ cha con của bọn họ có vết nứt, nên Phó Khai Nguyên không đề cập đến vấn đề này nữa.

Qua một khoảng thời gian, thì lại bắt đầu rồi, hơn nữa lần này lại còn già bệnh.

Phó Khai Nguyên đập tay xuống giường, bộ dáng tức giận, nhưng cơn tức giận nghẹn trong ngực, nên nói không ra lời.

Quản gia vội vàng khuyên bảo: “Thiếu gia, lão gia thực sự không khỏe, cậu chiều lão gia một tí.”

Trong lòng Phó Lê Minh bất đắc dĩ, nhưng cũng đoán ra được vì chuyện gì: “Ba bình tĩnh lại đi, có cái gì cứ nói.”

Phó Khai Nguyên kiềm chế cơn giận, nói: “Con đang hẹn hò với một nhân

Bạn đang đọc truyện *Hoan Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.